

ZAFERE GİDEN YOLDA KARŞILARINA AŞK ÇIKACAKTI

KIRILMA NOKTASI

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

REBECCA JENSHAK

NOX*

Çevirmen: Doğan Aydoğan

BU YARIŞTA İKİNCİ ŞANSIN ADI AŞKTI

Knox Holland'ın başı beladaydı. Profesyonel motokros dünyasındaki ilk yılı fırtına gibi geçse de dizginleyemediği öfkesi takımdan kovulmasına neden olmuştu. Artık herkes ondan umudu kesmişti fakat Knox kariyerini tekrar parlatmaya kararlıydı.

Olimpiyatlarda iki madalya kazanmış Avery Oliver'sa geçirdiği kritik sakatlığı atlatmaya çalışıyordu. Üzerinde çok büyük bir baskı vardı ve bütün dünyaya tekrar cimnastiğe dönebileceğini kanıtlamak zorundaydı. Ondan yardım isteyen dövmeli bir serseriye ayıracak zamanı kesinlikle yoktu.

Oysa ilgisinin de tek ihtiyacı hayata başka bir gözle bakmalarını ve her şeyin üstesinden gelmelerini sağlıqlı bir aşktı.

NOX*

DESTEK
DUKKAN

www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com
1000yayinlari 1000yayinlari 1000yayinlari
1000yayinlari 1000yayinlari 1000yayinlari

KDV'den muafdir.

ISBN: 978-625-92545-9-3

Yetişkin Okurlara Önerilir

ZAFERE GİDEN YOLDA KARŞILARINA AŞK ÇIKACAKTI

KIRILMA NOKTASI

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

REBECCA JENSHAK

Çeviren: Doğan Aydoğan

Düzenlem
Ny.özlem

NOX[✦]

Ninova

GİRİŞ

Knox

Start kapısında motorumun üstünde otururken damarlarımda uğuldayan adrenalini hissediyordum. Altımdaki motor homurdanıyor, ense kökümünden ter süzülüyordu.

Yanımda, benimkine tıpatıp benzeyen kırmızı Honda'sının üstünde takım arkadaşım Link vardı. Bir yandan direksiyonunda ritim tutuyor, bir yandan da yüksek sesle bir şeyler geveliyordu. "Bu yarış bende. Link devri başlıyor."

Kendini gaza getirmeye çalışırcasına aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu. Sonunda dayanamadım ve ona biraz sataşmaya karar verdim. Burun kıvrıp yan gözle bir bakış attım.

"Bir şey mi dedin, Holland?*"

"Yoo." Başımı iki yana salladım ama dişlerimin arasından fışkıldamadan edemedim: "Link devri de neymiş amına koyayım?"

Ya yarasa gibi kulakları vardı ya da aklımı okuyordu çünkü peşimi bırakmadı. "Sence öyle değil mi yani?"

"Yarış bu, belli olmaz," dedim. "Sen iyi bir yarışçısın. Yeter ki motorun üstünde kal, dağılma."

Link gözlerini devirdi, sonra gözlüğünü indirip burnunun üstüne oturttu. "Bana akıl mı veriyorsun? Senden küçük olabilirim ama daha uzun süredir pistlerdeyim. Bu sezon şansın yaver gitti. Mike ve diğerleri senin o geri dönüş hikâyene aldandı. Ama görecekler. Herkes *benim* neler yapabileceğimi görecek. Aklım varsa önümde durmazsın. Belki seneye seni sadece bana blok yapmak için takımda tutarlar."

Sözleri beklediğimden daha çok dokundu bana. Yeniden ayağa kalkmak için canımı dişime takıp çalışmışım. Ama kardeşlerime bakmak zorunda kaldığım o yılları telafi edememişim.

Link'i de, diğer her şeyi de zihnimden silip attım. İşte hazırdım: Motokros sezonunun son yarışıyındaydım. Günün ilk yarısında ikinci olmuşum ve şampiyon olabilmem için bu yarışı birincilikle bitirmem gerekiyordu. *Kazanmak zorundaydım.*

Hava en az kırk dereceydi, kavurucu güneş tam tepemdeydi ama tribünler coşkuluydu; seyirciler pistin etrafını sarmış, biz hızla yanlarından geçerken ayağa kalkıp bağırıyordu.

Seviyordum bu sporu. Tepemde güneş, altımda toprak pist... Bundan daha güzel bir şey yoktu.

Start çizgisinde gerilim elle tutulur hâldeydi. Hepimiz kendi dünyamıza çekilmiş, işareti bekliyorduk. Gözlerimin önünde otuz dakika sonrası canlandı: Podyumdayım, elimde birincilik kupası...

"İzliyor musun, anne?" diye fısıldadım. Sol elimi kaskın ağızlığına götürüp başparmağım ile işaretparmağımın arasındaki gül dövmesini öptüm. "Bu senin için. Doğum günün kutlu olsun."

Onsuz geçen on yıl... Bir saniyesini bile nasıl atlattım, hâlâ bilmiyordum. Hem başka bir hayat gibi geliyordu hem de daha dün gibi. Bugün elli yaşında olacaktı ve beni yarışırken görseydi eminim keyiften ağzı kulaklarına varırdı.

Bana motor sürmeyi öğreten babam olabilirdi ama hayallere sınır koyulamayacağını, kalbimi ve ruhumu kattığım sürece her şeyi başarabileceğimi söyleyen hep annem olmuştu.

Otuz saniye kartını taşıyan kız, kartı yana çevirip pistten çıktı; görevli de hemen peşinden gitti. Vakit gelmişti.

Motorumu gazladım ve önümde uzanan yola kilitlenerek diğer her şeyi görmezden geldim. Kapı indiğinde sadece içgüdülerimle hareket ettim. Kas hafızam ve sezonu zirvede bitirme hırslım birleşince düzlükteki diğer sürücülerini yırtarcasına geçmeye başladım.

Her zamanki gibi tam bir keşmekeş yaşanmıştı, ta ki ilk virajı alana kadar.

Arkamızda toprak savruluyor, bizse çarpışmamaya çalışarak pozisyon kapıyorduk. Sadece on saniye içinde gerçekten iddialı olanlarla diğerleri birbirinden ayrılmıştı. Hızım benim en büyük kozumdu ve elime geçen her fırsatta hızlandım.

Her zamanki tipler öne fırlamıştı. Biz üçümüz sezon boyunca podyum için kapışmıştık. Yarışın başında sıkı sıkıya tutunmayı başaran birkaç sürücü daha olurdu ama ensesinde otuz dakika boyunca benim nefesimi hisseden neredeyse herkes o baskı altında dağılırdı.

Hiç hız kesmedim; her düzlükte, her tümsekte, her rampada önüme çıkan herkesi geride bırakmaya çalıştım.

Yarışın ortasında üçüncü sıradaydım. Hüsrانımı bastırdım, dişimi sıkıp yapabileceklerime odaklandım. Önümdekilerin tek bir hatası, ufacık bir kayma bile önlerine geçmem için yeterdi. Bir kere liderliği aldım mı artık kimse beni durduramazdı. Çünkü öne geçtiğim hiçbir yarış kaybetmemiştim. Tek yapmam gereken onları bir kez geçmekti.

Pistin son virajını alırken arkamda bir motor gördüm. Gözümün kenarında bir kırmızı parıltı çaktı, dişlerimi sıktım; takım arkadaşım Link de benimle aynı anda bitiş çizgisine doğru gazı köklemişti.

Bu kadar saldırgan olmasa iyi bir sürücü olabilirdi aslında. Fazlasıyla gözü karaydı. Bunu başka bir sürücünün söylemesi de dikkate değerdi, zira neticede hepimiz balatayı sıyırmıştık. Kazandığından çok daha fazla yarış yarıda bırakmıştı. En son istediğim şey onun önümde kaza yapıp değerli saniyelerime mal olmasıydı.

İç kulvara geçtim, ilk virajı dönerken onu yakalamak üzereydim. Buna rağmen benimle kafa kafaya gitmeyi başardı ve iyice çileden çıktım. Kurtulamıyordum bu veletten. Nihayet bir sonraki rampada hata yaptı, yumuşak toprağa indiği için yavaşladı. Derin bir oh çektim ve dikkatimi tekrar önümdekilere verdim.

Bir sonraki bölümü rahat geçip aradaki mesafeyi kapadım. Sonraki turda ikinciliği almak elimdeydi, onu geçebileceğim doğru kulvarı bulmam yeterli olacaktı. Yorgun düşüyordu. Bunu görüyordum, *hissediyordum*.

Kardeşlerim hep yarışın son beş dakikasına geldiğimde sanki başka bir vites geçtiğimi söylerdi. Şimdi de öyle hissediyordum. Dikkatimi dağıtan her şeyi bir kenara ittim. Önümdeki on dakikadan başka hiçbir şey umurumda değildi.

İkinci sıradaki sürücü viraja fazla hızlı girince arka lastiği kaydıldı. Bu fırsatı değerlendirerek onu geçtim.

Artık zaferle aramda yalnızca bir kişi kalmıştı.

Küçük rampalardan art arda geçerken o lanet kırmızı motor yine karşıma çıktı. Bakışımı yalnızca bir anlığına ona kaydurdım; yüzünde küstah bir sırıtiş vardı. İkimiz de ilk üçe girebilirsek *Thorne Racing* için büyük bir başarı olacaktı. Bunu istiyordum ama birinciliği daha çok istiyordum.

Virajları sıkı tuttum, Link önüme kırmaya çalıştığında dişlerimi sıktım. Bitişe üç dakikadan az kalmıştı. Liderliği almak istiyorsam hemen hamle yapmam gerekiyordu.

Yokuşu yan yana çıkarken bir fırsat yakaladım. Sıradaki virajdan sonra çukurlarla dolu bir bölüm vardı, ardından da çift rampa. Link antrenmanlarda burada zorlanmıştı. O noktaya hızlı girmek zordu ve artık herkes yorulmuştu.

Ben odaklanmışım. İlk rampadan atladım, ağırlığımı ve motoru yana kaydurdım, sonra hızla yeniden hizaya girerek daha iyi bir kulvar yakaladım. Onu yakalamıştım ve o da bunu biliyordu. Fakat sportmence durumu kabullenmek yerine motorunu bana daha da yaklaştırdı. İç kulvarı alacak mesafesi yoktu ama yine de denedi. Ön lastiği benim arka lastiğime değdi. Bu temas beni pistten dışarı, dik bir yamaçtan aşağıya uçurmaya yetti. Selemden fırlayarak sırtüstü yere çakıldım.

Yarış başladığından beri ilk kez seyircilerin sesi yeniden duyulur oldu. Çığlıkları, dudaklarımdan çıkan hırıltılı nefeslerin arasından zar zor işitiliyordu. Her yanıma ağrıyordu ama önemi yoktu. Sol elimin üzerindeki gül dövmesini kaskın ağızlığına götürdüm. Gözlerim kararırken fısıldadım. "Affet beni, anne."

BİRİNCİ BÖLÜM

Avery

Denge aletinin ucuna vardığımda kollarımı başımın üzerine kaldırıp ayak uçlarımda döndüm. İşte bu kadardı: Serimin son kombinasyonu. Gözüm kapalı bile yapabilirdim. Rüyalarım da dahi bu seriyi tekrar edip duruyordum. Neredeyse iki yıl önce bana Olimpiyatlar'da gümüş madalya kazandırmıştı; bu yüzden unutmam mümkün değildi.

Bu seriyi günün her saati zihnimde canlandırırdım; yemek yerken, duş alırken, derste dalıp gitmişken... Dünyada olmayı en çok istediğim yer denge aletinin üstüydü.

Derin bir nefes alarak inişe hazırlandım. Tam burgu çift pik. En zor inişlerden biriydi. Kusursuz bir inişle tamamlamak öyle zordu ki çoğu sporcu sakatlanmadan temiz bir final yapamazdı. Hız ve güç isterdi; dönerek, takla atarak denge aletinin ucundan havalanıp göğüs dik bir hâlde yere inilmeliydi. Üniversite düzeyinde kimse bu hareketi denemiyordu bile. Bu düzeyde zorluktan çok hatasızlık önemsenirdi. Ama ben zoru severdim.

Normalde risk alan biri değildim ama cimnastik bana, olmadığım biri olma fırsatım verdi.

Ya da vermişti...

Bu inişi son kez yapmanın üzerinden aylar geçmişti. Bazen kendime acıdığım anlarda, bir daha hiç yapamayacak ımyım diye düşünmeden edemezdim.

O düşünceyi zihnimden kovdum ve dimdik durdum.

“Hadi, Avery. Yaparsın,” diye bir ses geldi solumdan, takım arkadaşlarım beni izliyordu. Bakışlarını tenime batan iğneler gibi hissediyordum. Nefesim değişti, sağ dizim kilitlendi.

Zor bir inişi göze almak yerine, dizimi yeniden sakatlamamak için turumu yavaşça tamamlayıp basit bir düz saltoyla denge aletinin yanındaki mindere indim.

Beni izleyen insanların yüzlerine bakmadım. Alkışladıklarını duydum ama yüz ifadelerini görmekten korktum. *Dizinden sakat zavallı Avery. Eski günlerini mumla arayan zavallı Avery. Ah Avery, vah Avery...*

“Sıradaki!” diye seslendi antrenör ben minderi terk ederken. Şişmiş dizim her adımda sızlıyordu. Suyumu almak için kenara geçtim.

Erkek takımından birkaç kişi köşedeki paralel barlarda hâlâ çalışıyordu. Tristan havada dönüp taklalar atarak inişini yaptı; ben yaklaşırken yere inip derin bir nefes verdi. Nefes nefeseydi ama o meşhur sırtışını takınmıştı. Bana doğru yürüyüp ukalaca gülümsemi. “İşte böyle yapılır, Ollie.”

Soyadım Oliver olduğundan bana böyle derdi hep. Hayatta en nefret ettiğim lakaptı.

İki Olimpiyat altın madalyası kazanmış Tristan Williams, ülkenin en iyi üniversiteli erkek cimnastikçisi olarak görülürdü. Benim gözümdeyse dünyanın en sinir bozucu insanıydı.

“Ne böyle yapılır? Dallamalık mı yoksa inişi tutturmak mı?” dedim sahte bir gülümsemeyle.

“Hiç değilse ben iniş yapabiliyorum. Sen o acemi numaralarına bak!” Kaslı kolunu denge aletine doğru savurdu.

Yanımdan geniş bir yay çizerek geçip aramızda olabildiğince mesafe bıraktım. Eşyalarımın durduğu kenara ilerleyip yerdeki matarayı kaptım ve uzun bir yudum aldım. Geri döndüğümde hâlâ oradaydı; ellerini beline koymuş, yanıtımı bekliyordu.

“Ne?” dedim elimden geldiğince alaycı bir tavırla. Minderin kenarına oturup dizimdeki bandajı çözmeye başladım.

“Niye antrenman yapmıyorsun?” Her kelimeyi tane tane söyledi.

“Yapıyorum.”

“Hayır, yapmıyorsun. Son bir saattir topallayarak yarım yamalak seriler çıkarıyorsun. İnişleri de sanki dün sakatlanmışsın gibi geçiştiriyorsun. Daha ne kadar dizini bahane edeceksin?”

Gözlerimi kıstım. Yüzünde beni çileden çıkarmanın verdiği o bastırılmış keyif vardı. Yemin ederim, sinirlerimi bozmak ona zevk veriyordu.

“Üzgünüm, yaz tatilinde tıp fakültesinden mezun olduğumu bilmiyordum,” dedim.

Gözlerini abartılı bir tavırla devirdi ve ardından sırtarak, “Bu akşam ne yapıyorsun? Takılalım mı?” diye sordu.

“Ben mi? Hani şu yarım yamalak seriler çıkaran kız?” dedim şeker gibi bir sesle; sonra ciddiyetimi takınarak, “Pas. Senin bütün gece kendini övmeni dinlemektense duvarı izlerim daha iyi,” diye ekledim.

Bunu laf olsun diye, aramızdaki bu iğneleyici atışma oyunu için söylemiştim ama dürüst olmak gerekirse kendini beğenmişliği yadsınamazdı. Ayrıca cuma gecemi kesinlikle onunla geçirmek istemiyordum.

Kısa bir kahkaha attı. “Ben her zaman açık konuşurum, Ollie. Bundan iyisini yapabilirsin.” Tüm serilerimi işaret edercesine elini salona doğru savurdu. “Kendini yemeyi bırak.”

O uzaklaşırken boğazımda bir yumru oluştu. Bandajı yere fırlatıp sağ bacağıma büktüm, dizimin çevresindeki kırmızı, hafif şiş deriye baktım. Altındaki dikey yara izi hâlâ kabarıktı, çirkin görünüyordu. Bacağımı tekrar uzatıp öne eğildim. Hâlâ sol bacağımdan biraz zayıftı; hissettiğim ağrının sebebi fazla yüklenmem mi yoksa hâlâ tam iyileşmemiş olmam mı, ayırt edemiyordum.

Doktorlar bu zamana kadar tamamen iyileşeceğimi düşünmüştü. Ben de öyle.

Yeni eğitim yılı başlayalı bir ay olmuştu. Bu hafta tam kapasite antrenmanlara dönmüştük ama ben bütün yaz spor salonundan

çıkmamış, dizimi güçlendirmek ve tek bacakla da olsa formumu korumak için uğraşmıştım.

Geçen sezon tam bir felaketti. Bu yıla her zamankinden güçlü başlamam gerekiyordu.

Altıyı biraz geçerken antrenör çalışmayı bitirdi. Çantamı kaptığım gibi çıplak ayaklarıma terliklerimi geçirdim. Kapıya yönelmiştim ki salonda ismimin yankılandığını duydum.

Durakladım ama arkamı dönmedim, yanlış duymuş olmayı diliyordum.

“Avery!” diye bağırdı tekrar. “Gitmeden önce konuşabilir miyiz?”

Konuşanın Koç Weaver olduğunu anlamak için omzumun üzerinden bakmama gerek yoktu. Midemdeki o kasılma bana yeterince açık sinyal veriyordu; yoğun Alman aksanı da cabası. Göz göze geldiğimizde başımı onaylar gibi sallayıp geri döndüm ve denge aletinin olduğu tarafa yürüdüm.

Yanına vardığımda birinci sınıftan birkaç kızla konuşuyordu, ben de bekledim. Kızların ona bakışı yüzümde bir tebessüm açtırdı; hayranlıkla karışık korku. Geçen yıl ben de aynı hisler içindeydim. Hâlâ ondan biraz çekiniyordum ama mükemmel bir koçtu. Az konuşurdu fakat söylediği her şey, az olduğu için daha çok yankı bulurdu.

“Merhaba koç,” dedim, diğerleri uzaklaşınca.

“Avery.” Sesi alçaldı, bana doğru bir adım atarken bakışları dizime kaydı, sonra tekrar yüzüme baktı. “Dizin nasıl?”

“İyi,” dedim neşeli bir tonla. Fazla neşeli. “Biraz şiş ama doktor bunun normal olduğunu söyledi.”

“Peki *sen* nasılsın?”

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı, bu yüzden cevabımı yumuşatmadım. “Gerginim. Şu âna kadar tamamen toparlanmış olacağımı sanıyordum ama dizim hâlâ kilitleniyor.”

“Sen gerginsen bedeninin de gergindir.”

Başımınla onayladım, sözleriyle birlikte üzerime bir utanç çöktü.

“Adım adım. Haftaya sadece yerde çalışmanı istiyorum.”

“Yerde mi?” Kaşlarım çatıldı.

“Evet. Denge aleti yok, atlama yok. Riskli hiçbir şey yok. Hareketlerini yerde çalış.”

Bu, geriye doğru atılmış on adım gibiydi, ki ben o yöne gitmek istemiyordum.

“Ama koş...”

“Aması maması yok. Hafta sonunun tadını çıkar. Akşam dizine buz koy.”

Yurda yürüyerek dönmek kafamı toplamama pek yaramadı ama Quinn’le paylaştığım süite girer girmez yüzümde bir tebesüm belirdi. Quinn sırtüstü köprü pozisyonundaydı. Bu pek garip sayılmazdı; tabii siyah deri mini etek, beyaz bir atlet ve platform botlarla *Friends*’in eski bir bölümünü izliyor olmasaydı.

“Bu şekilde izleyebiliyor musun bari?” diye sordum. Çantamı süitin sağındaki odama fırlattım, sonra ortak salondaki kanepeye çöktüm.

Önce bir bacağına, ardından ötekini kaldırıp doğruldu. “Bu bölümü o kadar çok izledim ki tüm replikleri ezbere biliyorum.” Yere dönüp bacaklarını açarak benimle yüz yüze oturdu. “Antrenman nasıldı?”

“Berbat.” Cevap verirken bile moralim bozuldu. Kalkıp mini buzdolabından buz torbasını aldım ve dizimin altına yerleştirdim. “Denge aletinde yine donup kaldım.”

“Dizin mi ağrıyor?”

“Evet... Hayır... bilmiyorum. Hâlâ bir tuhaf hissediyorum, bu hafta yaptığım birkaç takladan sonra şişti.”

“Bence bu normal. Zaman alacaktır ama daha eylül ayındayız. Önünde bolca vakit var.”

Ben de öyle düşünmüştüm. Ameliyattan hemen sonra... hatta bu yaz yeniden çalışmaya başladığımda da. Ama yarışmalara dönmek bana hâlâ çok uzak geliyordu ve sezon hızla yaklaşıyordu.

“Koç haftaya sadece yerde çalışmamı istiyor,” dedim.

Quinn’in koyu kaşları kalktı ama hemen konuşmadı, sanki doğru kelimeleri arıyordu. “Belki de en iyisi budur.”

Yüzümün aldığı şekil öfkemi belli etmiş olacak ki hemen, “Şimdilik yani, A-bebeğim,” diye ekledi, bana taktığı lakabı kullanarak. Bana Ollie denmesine yeğlerdim her türlü. “Sen takımın en iyi cimnastikçisisin. Şimdilik koçun derdi serilerinin mükemmel olması değil, sadece dizinin tamamen toparlandığından ve kafanın da yerinde olduğundan emin olmak istiyor.”

Mantıklıydı. Ya da belki ben öyle olmasını istiyordum, böylece bunu bir gerileme olarak görmem gerekmeyecekti. Ama sinirimi bozuyordu. Sonuçta bu, Tristan’ın bana söylediğiyle hemen hemen aynıydı.

“Belki de haklısın,” dedim. “Galiba sadece sinirim bozuk çünkü Tristan’a denk geldim.” Onun o ukala sırtışını hatırlayınca yüzümü buruşturdum. “Onu öptüğüme hâlâ inanamıyorum. İğrenç.”

“Sen o zaman hem sarhoştun hem de sevgilinden yeni ayrılmıştın. Üstelik çocuk fena yakışıklı. Anlaşılır bir durum.”

O ânı hatırlayınca irkildim. Tristan kendini beğenmiş, şımarık biriydi. Cimnastikte iyiydi, doğruya doğru ama karakteri berbattı.

“Nerede karşılaştınız?” diye sordu Quinn. Bu sefer bacaklarını toplayıp amuda kalktı. Eteği beline kadar toplanmasına rağmen hâlâ havalı görünmeyi başaran tek insandı.

“Spor salonunda. Bazı erkekler antrenmandan sonraya da kaldı.”

“Tabii kalmışlardır. Cuma gecesi başka ne yapacaklardı ki?”

“Bizi mi kastediyorsun? Sen parti kıyafetiyle taklalar atıyorsun, ben de duşa girip yatmaya hazırlanıyorum.” Bu hafta antrenmanda kendimi fazla zorlamamıştım ama buna rağmen kamyon çarpmış gibiydim.

“Yanıyorsun,” dedi. “Biz dışarı çıkıyoruz. Ben sadece formumu koruduğumdan emin oluyorum. Artık yarışmıyor olabilirim ama şak diye bacak açmak ya da bir salto atmak harika bir parti

numarası.” Ayağa kalkıp eteğini düzeltti. Nasıl oluyorsa tek bir saç teli bile yerinden oynamamıştı.

Yüzündeki o kocaman gülümsemeye güldüm. Ciddiydi, hem de yüzde yüz. Ve onu bunun için seviyordum. Valley Üniversitesi cimnastik takımına birinci sınıfta birlikte katılmıştık ama Quinn geçen yılın sonunda hayatında daha fazla yer açabilmek için takımı bırakmıştı. Kimseyi suçlayamazdım. Ben her gün iki üç saatimi, bazen daha da fazlasını spor salonunda geçiriyordum. Okul ve dersler de eklenince başka hiçbir şeye zaman kalmıyordu.

Ben cimnastiği vazgeçemeyecek kadar seviyordum ama Quinn’in kararını da anlayabiliyordum.

“Biz mi?” dedim. Dışarı çıkma isteğim birden ona kadar olan ölçekte eksi beş civarındaydı.

“Evet. Colter bu gece sahne alıyor ve uğrayacağımıza dair ona söz verdim.”

“Hadi ya...”

“Senin onu ne kadar geliştirdiğini görmeni istiyor,” diye açıkladı.

“Evet, tabii. Sadece... bir video falan çeksen olmaz mı? Hazırlanmam en az bir saat sürer, üstelik pek havamda değilim.”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Bunu geçen hafta da söylemiştin.” İtiraz etmek için ağzımı açtım.

“Ve ondan önceki hafta da.”

Dudaklarım sıkıca kapandı. Lanet olsun.

Kahkaha attı ve ellerini beline koydu. “Eğlenceli olacak.”

Quinn ve erkek arkadaşı Colter dünyadaki en tatlı çiftti. Quinn o minyon, şeker gibi görünüşünün altına (deri etekle bile) o enerjiyi sığdırırken, Colter tam bir çılgındı. Serbest stil motosiklet gösterileri yapan bir deli. Onları çok severdim ama birlikte en son çıktığımızda kendimi fazlalık gibi hissetmiştim.

Sanki aklımdan geçenleri okurmuş gibi, “Colter bu gece meşgul olduğundan bu aslında harika bir kızlar gecesi olacak; hem de bol manzaralı,” dedi.

Umutla dudağını büzünce kahkahaya boğuldum.

“Tamam, tamam.” Ellerimi kaldırdım. “Yardım et de kalkayım, sonra bana giyecek bir şey bul.”

“Olur,” dedi. Küçücük gövdesine kıyasla beklenmedik bir güçle beni yukarı çekti. “Yatağımın üstüne senin için iki farklı kıyafet seçtim bile.”

“İkisinden biri eşofman olabilir mi acaba?” diye sordum umutla.

“Yürü,” dedi gülerek ve banyoyu işaret etti.

İKİNCİ BÖLÜM

Avery

Geceyi yaran motor seslerinin arasında Quinn, Bronco'nun yolcu tarafındaki camdan kolunu uzatıp panayır alanının otoparkındaki boş bir yeri işaret etti.

“Şurası,” dedi.

“Küçük bir etkinlik dememiş miydin sen?” dedim direksiyonu kırıp park yerine yönelirken.

“Erkek arkadaşım önemli biri,” dedi omuz silkerek ve bana gülümsedi.

Gözümün ucuyla parlak siyah ve gümüş renkleri gördüğüm anda frene bastım. Çılgılığı basmamla bir motosiklet tam önümde durdu. Gıcır gıcırdı, ışıkların altında pırl pırl parlıyor, kaslı gövdesiyle âdeta gösteriş yapıyordu.

Motorcu tepeden tırnağa simsiyah giyinmişti. Siyah pantolonundaki yırtıktan yalnızca dizinin bir kısmı görünüyordu. Kaskının koyu vizöründen gözlerini seçemiyordum ama bakışlarımız buluştuğu anda içimden bir ürperti geçti; o bakışmada ağır, keskin, neredeyse elle tutulabilir bir gerginlik vardı.

“Aptal herif,” diye mırıldanarak direksiyonun üstüne vurdum.

Adam hızla uzaklaştı ve araçların sıralandığı aralıklarda kayboldu.

Park ettikten sonra Quinn beni içeri sürükledi. Tepesi açık pistin iki yanında tribünler uzanıyordu.

Beklediğimden kalabalıktı. Kulaklık takmış çocuklarıyla gelmiş aileler, çiftler ve pistle seyircileri ayıran çit boyunca gruplar

hâlinde park etmiş motosikletler... Her birinin yanında da kollarını göğsünde kavuşturmuş, olan biteni izleyen sürücüler duruyordu.

Pistin ortasında dev bir rampa yükseliyordu; çevresindeyse farklı boylarda birkaç küçük rampa daha vardı. Sürücüler sırayla ana rampaya çıkıp hünelerlerini sergiliyorlardı: baş aşağı taklalar, havada dönerken yalnızca gidonlardan veya selelerden tutunmalar, ayakları yana ya da başlarının üstüne savrulmuş hâlde saniyeler içinde yeniden oturuş...

“Geç mi kaldık?” diye sordum, tribünlerin uzağındaki bölüme doğru ilerleyen Quinn’in arkasından.

“Hayır. Isınıyorlar sadece,” diye bağırdı, motor gürültüsü arasında sesini duyurmaya çalışarak.

Kalabalığın arasından geçerken üzerimdeki bakışları hissettim. Pist kenarına dizilmiş başka bir grup motorcu ve etraflarını saran kızlar vardı. Kızların çoğu mini şort veya dar kot giymişti; çoğunun tercihi siyahtı.

Quinn’in önerdiği kıyafetlerden birini değil, kendi seçtiğimi giymiştim. Açık pembe dantelli elbisem ve beyaz spor ayakkabılarım bu ortama pek uymuyor olabilirdi ama okullar açıldığından beri dışarı çıkmamıştım ve biraz tatlı görünmek istemiştim.

Bir adam dikkatimi çekti. Onun otoparktaki adam olduğundan yüzde doksan dokuz emindim ama hepsi birbirine benziyordu. Ceketini çıkarmıştı; siyah atletik kollarını, sırtını ve parmak uçlarına kadar uzanan dövmeleleri ortaya çıkarıyordu.

Motorunun üstünde oturuyor ve bir eliyle uyluğunu, diğeriyle kaskını tutuyordu. Duruşunda öyle bir rahatlık, öyle bir özgüven vardı ki sanki bir motorun değil de tahtın tepesinde oturuyor gibiydi.

Etrafında kalabalık bir grup toplanmıştı; hem erkekler hem de kadınlar onun ilgisini çekmeye çalışıyordu. Tahminimce yirmili yaşlarının ortasındaydı. Kask yüzünden ya da sürekli elini arasından geçirdiği için dağınık duran kahverengi, hafif dalgalı saçları vardı. Yanındaki kadının bakışlarından yola çıkarsak, başka birinin elleri yüzünden olması da muhtemeldi.

Onun neden bu kadar dikkat çektiğini anlayamadım ama belli ki herkes onu görmek için oradaydı. Tam ona baktığım anda başını çevirdi.

Bakışlarımız tam olarak kesişmedi; gözleri elbiseme, çıplak bacaklarıma, sonra da ayaklarıma kaydı. Ayakkabılarıma öyle uzun baktı ki sanki çıplak ayakla dolaşıyormuşum ya da pembe simli on santimlik topuklular giymişim gibi hissettim.

Farkında olmadan ben de bakışlarımı aşağı çevirdim. Basit beyaz spor ayakkabılarım pistin tozuyla kirlenmişti ama başka bir tuhafılık yoktu. Bu dövmeli motor manyağının ilgisini neden çektiğini anlamadım.

Başımı yeniden kaldırdığımda bakışları nihayet yüzüme ulaştı. Gözleri kısıldı ve koyu kaşları kalktı; kibirli ama meraklı bir meydan okumaydı bu. Az önce onu beni süzerken yakalamıştım ama şimdi sanki utanması gereken benmişim gibi bakıyordu.

Öyle şaşkındım ki ona öylece bakmaktan başka bir tepki veremedim. Yanından geçerken aramızda birkaç adımlık mesafe vardı ama çevresindeki hava elektrik yüklü gibiydi. Bir an kendimi sanki onun önünde podyumda ya da tahta bir köprüde yürüyormuş gibi hissettim.

Kalbimin hızlanmasından, yanaklarımdan kızarmasından hiç hoşlanmadım.

Onu geçer geçmez adımlarımı hızlandırdım ve Quinn'le yan yana yürümeye çalıştım.

"Kıyafetimin uygun olduğuna emin misin?" dedim, tribünlerde beğendiği bir yeri bulup basamakları çıkmaya başlayan Quinn'e.

Başını şöyle bir çevirip baktı. "Bomba gibisin. Bu elbiseyi senden başka kimse taşıyamazdı. Bronz kalmayı da başarmışsın, nasıl becerdin?"

Yaz boyunca neredeyse havuzda yatıp kalkmıştım çünkü dizimi güçlendirmenin en iyi yolu buydu.

Orta sıralarda boş bir yere oturduk. Buradan pistte ısınma sıçrayışlarını sürdüren sürücüleri gayet net görebiliyorduk. Ben de Quinn gibi Colter'ı hemen fark ettim.

“Keşke bu kadar...”

“Bu kadar ne?” diye sordu kaşını kaldırarak.

“Bu kadar pembe ve dantelli bir şey giymeseydim.”

Usulca güldü, gözlerini erkek arkadaşından bir an bile ayırmadan deri ceketini çıkarıp bana uzattı. “Bunu giy.”

“Emin misin?”

“Olduğun hâlinle harika görünüyorsun ama rahat hissedecek-sen buyur.” Omuz silkti.

Kollarımı o yumuşacık derinin içine geçirdim. Ceket hâlâ onun teninin sıcaklığını taşıyordu. En azından üst kısmım artık bu kalabalığa biraz daha uygundu. “Vay canına, bir anda kendimi asi gibi hissettim. Belki de bunu sana geri vermem.”

Quinn kahkaha attı. “Yaşadığın yeri biliyorum, sürtük.”

Spikerin çatalı sesi hoparlörlerden duyulunca herkes ayağa kalktı. Yarışçıların sabırsızca motorlarının üstünde beklediğini görebiliyordum; adrenalini âdeta havadan hissediyordum. Benim içimde de heyecan yükseldi. Colter'ı en son baharda yarışırken görmüştüm. Yetenekliydi, korkusuzdu, hatta biraz da deliydi ama sevilesi bir delilikti bu.

İlk kez yarış motorlarından serbest stile geçtiğinde Quinn'le ve benimle birlikte çalışmıştı. Yaptığı numaraları gerçekleştirmek için gereken kontrol ve güç akılalmazdı.

Spiker her sürücüyü tek tek tanıtip başarılarını sıraladı, onlar da piste çıkıp seyircilere el salladıktan sonra hızla rampaya yöneldiler.

Yaptıkları akrobatik hareketler gerçekten inanılmazdı. Colter'ın sırası geldiğinde havada ters takla attı, ardından bacaklarını arkasına kaldırarak motorun üzerinde yatay pozisyonda uçtu.

Quinn yanımda çığlık attı, ellerini ağzının etrafında birleştirip bağırdı. Colter inişi kusursuzca gerçekleştirdikten sonra çitin ke-

narına kadar gelip ayağa kalktı, parmak uçlarını öpüp ona doğru uzattı, sonra tekrar hızlandı.

Yedi sürücü müzikle senkronize hâlde inanılmaz numaralar sergiledi. Zamanlama, teknik, hatta havada yükseldikleri mesafe bile neredeyse birebir aynıydı. Ters taklalar, tepetaklak dönmeler... korkunç ama büyüleyiciydi.

Colter'ı daha önce yalnızca antrenman pistinde izleme şansım olmuştu. O bile eğlenceliydi, ama bu... bu bambaşkaydı. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi.

Bir süre sonra sıradan ayrılıp pistin bir ucunda durdular; ardından kalabalığı coşturarak rampaları sırayla kullandıkları akrobatik hareketler yaparak teker teker hünelerini sergilediler ve kalabalığı coşturdular.

Hava egzoz, yanık lastik ve benzin kokusuyla doluydu. Müzik öyle yüksekti ki vücudumda titreşimini hissediyordum. Elektrik gibiydi.

Spiker her numaradan sonra adını anons ediyordu: *Hart Attack, Kiss of Death, Rigamortis, Holy Grab, Oxecutioner...*

"Bu isimleri kim koyduysa kafadan kontak olmalı," diye bağırdım Quinn'e.

Ama aslında bu, tek bir yanlış hareketin hayatlarına mal olabileceğini hatırlatıyordu. Hepsi tam anlamıyla deliydi.

"Çoğu o hareketleri icat eden sürücülerin adını taşıyor," dedi gözlerini pistten ayırmadan.

Colter'ın sırası geldiğinde gözlerimi ondan alamadım. Gerçekten iyiydi; hatta belki de grubun en iyisiydi. Onunla yaptığımız amuda kalkma ve üst vücut çalışmaları sayesinde ne kadar geliştiğini hemen fark ettim. Duruşu düzgün, hareketleri pürüzsüzdü.

Motoru takla atıp da seleye yalnızca tek eliyle tutunduğu an herkesle birlikte nefesimi tuttum. Kusursuzca indiğinde içimde bir gurur kıvılcımı yandı; bu numarayı bu kadar çabasızsı görünecek şekilde yapmasına az da olsa katkım olmuştu sanki.

Colter bitirdiğinde Quinn’le birlikte ayağa kalktık ve tezahürat ederek alkışladık. Colter bu kez tek teker üzerinde gösteri yaparak bir kez daha çitin yanından geçti. Ön sıralardaki adamlar onu tezahüratlarla karşıladı. Benim gözümse yeniden o adama kaydı. Hâlâ motorunun üstündeydi ama öyle bir rahatlıkla oturuyordu ki sanki tahtındaydı. Bakışları bana çevrildi, birkaç saniyeliğine yine göz göze geldik.

Bu kez bakışlarını kaçırın ben oldum ve tekrar yerime oturdum.

“Harikaydı, değil mi?” dedi Quinn yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

“Evet, gerçekten harikaydı. Yaz boyunca ne kadar geliştiğine inanamıyorum. Onunla çalışmaya devam ettin mi?”

“Ben mi? Yoo. Ben o kadar sabırlı değilim. O tamamen senin eserindi.”

“Sen de oradaydın.” Aylarca birlikte antrenman yapmıştık. Quinn’in sevgilisini daha yakından tanımak ve onaylamak güzeldi.

“Evet ama ben çoğunlukla oturup onu izledim.”

“Şimdi de aynı şeyi yapıyorsun.”

Gözleri ıslıl ıslıl parladı. “Ne yapayım, çok seksi. Bakmadan duramıyorum.”

İstemedi gözüm tekrar aşağı, motorunun üstündeki adama kaydı. Bahsettiğimiz seksilik mevzusuna gelince... Adam tam bir afetti ama çekici bir afet. Direksiyona uzanırken atleti sırtında iyice gerildi, kol kasları dövmelelerinin altında hareket etti. Eğer tehlikenin bir yüzü olsaydı kesinlikle onun yüzü olurdu.

“Vay be,” diye mırıldandım.

Tam o sırada başını çevirip beni yakaladı. Dudaklarının köşesi sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Hızla başka yöne baktım ama yanaklarım kızarmıştı.

“Değil mi?” dedi Quinn hayranlıkla. “Takımdaki tek kadın o ama kadınları çok iyi temsil ediyor. Hem çok da ateşli. Kızıl saçlar beni bitiriyor.”

“Ha?” dedim şaşkınlıkla, başımı ona çevirerek.

Quinn pisti gösterdi; bir kadın kaskını çıkarıyor, kızıl saçlarını savurarak kalabalığa el sallıyordu.

“Colter’ı onunla yatmaya ikna etsem izlememe izin verir mi, ne dersin?”

“Ciddi misin?”

“Kısmen. Colter teoride her şeye açıktır ama çıplak bir adam bana yaklaşırsa muhtemelen onu öldürür. Ben de biri Colter’a dokunsa aynısını yaparım. Ya sen?”

Kahkahamı bastıramadım. “Siz tam birbiriniz için yaratılmışsınız.”

“Hiç çoklu ilişki düşündün mü?”

“Pek sayılmaz. Benim fantezilerim daha çok bire bir.” dedim. “Zaten biriyle bile anlaşılamıyorum, birden fazla kişiyi nasıl idare edeyim?”

“Doğru. Sen fazla seçicisin. Tabii Tristan hariç.”

Yüzümü buruşturdum. Onunla öpüşürken kazanmaya ant içtiği bir yarışta gibi hissetmiştim kendimi. Düşününce bile dudaklarım sızladı.

O sırada pistteki kadın motorunun selesinin üstüne çıkıp kollarını havaya kaldırdı.

“Yine de kadın ateşli, değil mi?” dedi Quinn. “Takıma ilk katıldığında Colter’ın onunla çalışmasını o kadar kıskanıyordum ki... Ama Colter kızılardan hoşlanmıyor. Çocukken *Chucky* filmleri ödünü fazla koparmış.”

“Evet, bayağı hoş bir kadın,” dedim.

Kalabalık onu coşkuyla alkışladı. Derken yine o bakışı hissettim; başımı çevirdiğimde o dövmeli adam bana bakıyordu. Bu kez dik dik değil, alayla. Çenemi kaldırıp meydan okurcasına baktım, sonra Quinn’e döndüm. “Şu aşağıdaki adam sürekli bana bakıyor.”

O da bakışlarını kırmızı saçlıdan ayırıp kalabalığı taradı. “Hangisi?”

“Siyah atletli, dövmeli, ölümüne yakışıklı olan.”

Motor gürültüsü arasında kahkahası boğuldu. “Bu kalabalıkta biraz daha açık olman lazım.”

“Motorun üstünde oturan.”

Birkaç saniye sonra onu bulduğunu anladım çünkü sesi yumuşayıp uzadı: “Ooo, bayağı tatlıymış.”

Tatlı mı? Adamın her yeri keskin hatlıydı, bakışları sertti. Yakışıklıydı, etkileyiciydi ama tatlı değildi.

“Hâlâ bakıyor mu?”

“Hayır... ya da belki bakıyordu ama şimdi biraz meşgul.” Sesine melodik bir alay sinmişti.

Bakışlarımı yeniden o tarafa çevirdiğimde göz kamaştırıcı, esmer bir kadın motorunun selesine tırmanmıştı ve yüzü adama dönüktü. Kolları adamın omuzlarına dolanmıştı. Adam onu hiç tutmuyordu ama kadının ilgisini keyifle karşıladığı açıktı. Tembel bir hareketle elini kadının ensesine koyup başını kendine çekti ve onu öyle bir öptü ki midem bir anda düğümlendi.

“Tanıyor musun onu?” dedim Quinn’e.

“Hayır ama etrafındakilerin bazılarını tanıyorum. Buralı sürücüler. Colter bilir. Belki sonra sorarız. Hatta Colter seni tanıştırır, çift buluşması yaparız!”

“İstemem. Tipim değil.”

“Tatlım, o adam bir geceliğine herkesin tipidir.”

Belki de haksız sayılmazdı.

Gösterinin geri kalanı hızla bitti ve kendimizi otoparkın yan tarafındaki alanda bulduk. Colter ve diğerleri ekipmanlarını römorka yüklüyordu. Küçük bir kalabalık toplanmıştı. Dövmeli çocuk da oradaydı ama bu kez ona bakmamaya özen gösterdim.

Quinn, Colter’ı görür görmez koşarak ona fırladı. Colter’ın tüm ekipmanları hâlâ üzerindeydi, sadece kaskı yoktu. Onu havada yakalayıp kollarının arasına aldı ve etraflarında kimse yokmuşçasına öptü. Ben yavaş adımlarla onlara doğru ilerledim; aradaki mesafeyi kaparken, sanki saatler değil aylar sonra kavuşmuşlar gibi birbirlerine “merhaba” diyorlardı.

Colter, Quinn'i yere indirdi ama kollarını bırakmadı. Quinn'den bir baş uzundu ve o yükseklik avantajını kullanıp kız arkadaşının üzerinden bana gülümsedi.

"Selam Avery."

"Sana da selam," dedim gülümseyerek. Colter'i sevmemek mümkün değildi; Quinn'i bu kadar mutlu etmesi de cabasıydı.

"Gösteri nasıldı sence?" diye sordu.

"Harikaydı. Hatların dümdüzdü, tertemizdi. Seninle gurur duyuyorum."

Gülüştü biraz daha genişledi. "Sağ ol."

Ekipten diğerleri etrafta çalışmaya devam ediyordu. Colter, Quinn'in dudaklarına bir öpücük daha kondurdu.

"Çocuklara yardım etmem gerek. Siz biraz takılacak mısınız? Kamyonetin arkasında içecekler var."

Quinn umutla bana baktı.

"Olur," dedim, omzumu hafifçe kaldırarak.

"Süper. Siz bir şeyler alın, ben de birazdan gelirim." Quinn'i bir kez daha öptü. Cidden, bu ikisi birbirine doyamıyordu; izlemek hem içimi ısıtıyor hem de azıcık midemi bulandırıyor. Colter uzaklaşınca Quinn topuklarının üzerinde dönüp bana sırtı. Yüzündeki mutluluğa bakınca onun adına sevinmemek elde değildi.

Ben öyle bir şey aramıyordum ama şu evren, arada sırada sadece öpüşmek isteyen yakışıklı, tatlı bir adam gönderse fena olmazdı. Geçirdiğim berbat yılın üstüne çok şey istemiyordum ya.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Knox

“Lanet olası Knox Holland.” Colter, yükseltilmiş kamyonetinden inerken yüzünde her zamanki o kocaman sırıtışı vardı. Onu tanıdığım onca yılda, o aptal ama içten gülümsemesini yüzünden eksik ettiği tek bir an bile hatırlamıyordum.

Eski dostumun yanına yaklaşıırken benim nadiren ortaya çıkan gülümsemem de ister istemez kendini gösterdi.

“Geldin demek,” dedi adımlarını hızlandırıp sırita sırita yanıma gelirken. El sıkıştık, sonra beni tek koluyla çekerek sarıldı. “Nasıldı?”

“Bence hâlâ seni her yarışta alt edebilirim.”

Gözleri alayla parladı ve kahkahası yankılandı. “Hadi oradan. Ben bıraktığım için şanslısın yoksa tüm ödül paralarını senden kopardım.”

“Zamanını ve yerini söyle de bir deneyelim,” dedim, onun bunu ciddiye almayacağını bile bile. İkimiz de birbirimizin iğnelemelelerini kafaya takmazdık. Colter’ı çocukluğumdan beri tanıyordum. Valley’de büyümüş, ilkokulda tanışmış, o zamandan beri de toprak pistlerde yarışıyorduk. Yaklaşık bir yıl önce, yani benim yeniden yarışmaya başladığım sıralarda o da tarz değiştirmiş ve yarıştan serbest stile geçmişti. Günlerini hız yerine çılgın numaralar yaparak geçiriyordu artık.

Bunun bir tesadüf olduğuna inanan var mıydı, bilmiyordum ama ben inanmıyordum. Onu suçlamıyordum gerçi, ben gerçekten fena hızlıydım.

“Seninle yarışırım,” dedi meydan okurcasına, “ama ancak *Kiss of Death* çift takla hareketini yapabildiğin zaman.” Bakışları, motoru havada çevirip ayaklarını yukarı uzatarak yalnızca gidona tutunduğun o akıl dışı numarayı denemem için bana resmen meydan okuyordu.

“Ben tüm kemiklerimin vücudumun içinde kalmasından yanayım,” dedim.

Omuzları sarsıla sarsıla güldü. Biri ona seslenip eline bir bira kutusu fırlattı. Havada yakalayıp başıyla teşekkür etti. “İster misin?” diyerek bana uzattı.

“Yok, sağ ol.”

Omuz silkip kutunun kapağına iki kez tıkladıktan sonra açtı ve uzun bir yudum aldı. “Cidden, nasıl buldun?”

“Gerçekten harikaydı. O numaraları yaptığını bilmiyordum bile. *X Games*’e katılmayı mı planlıyorsun?”

“Bilmiyorum, dostum,” dedi, sonra başını iki yana sallayıp bir yudum daha aldı. “Şimdilik sadece bu turne var aklımda. Noel’e kadar neredeyse her hafta sonu doluyuz.”

“Ciddi misin?” dedim. Onun turne dediği şeyin bu kadar büyük bir olay olduğunu hiç düşünmemiştim.

“Evet.” Başını iki yana salladı ve yeni bir içecek aldı. “Batı yakasında aşağı yukarı her yerde varız. Canavar kamyonet rallileri, panayırlar, ne ararsan.”

“Gerçekten çok havalıymış.”

“Sağ ol. Peki senin işler nasıl gidiyor? Thorne’un seni bıraktığını duyunca üzüldüm. Sezonun inanılmaz geçmişti. Şu Link denen çocuk tam bir baş belasıymış.”

Kısa bir kahkaha attım. “Evet, öyle denebilir.”

“Yeni bir takımla anlaştın mı?”

“Hayır, henüz değil.”

Yüzündeki şaşkınlığı pek gizleyemedi.

“Bir yolunu bulurum,” dedim geçiştirircesine ama o konu hâlâ içimi sızlatıyordu. Son yarışta Link bana çarpıp beni pist dışına

atmış, yarışı o kazanmıştı. Sakatlanmadığım için şanslıydım ama sinirim tepemdeydi. O an ağız dalaşına girmiştik, sonra medyanın ve takım patronu Mike'ın önünde kendimi tutamayarak onu itmiştim. O zaman da olan olmuştu. Beni gözden çıkarmışlardı.

“Hiç şüphen olmasın,” dedi Colter. “Müthiş bir sezon geçirdin. Gelecek yıl herkesin boy ölçüşeceği adam sensin. Eminim haftaya yeni bir takımla anlaşırsın. Bu çöl sıcağından kurtulur, okyanus kıyısındaki havalı pistlerde antrenman yapar, diyetisyenlerle, özel programlarla, lüks koşullarda yaşarsın.”

“Yok be. Zaten buraya dönmeyi planlıyordum,” dedim. “Flynn bu sene liseyi bitiriyor. Mümkün olduğunca yanında olmam gerek.”

“Dünkü bebek Holland artık son sınıfta mı?” Kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Vay be. Mezuniyetimizin üstünden beş yıldan fazla geçtiğine inanmak zor.”

Başımı sallayarak onayladım. Benim için de öyleydi, gerçi ben mezun olmamıştım ama ne demek istediğini anlıyordum. Flynn'in okuldan mezun olup iyi bir üniversiteye girmesi için burada olmam gerekiyordu.

“Cidden, bu akşam harikaydın,” dedim konuyu Colter'a geri çevirerek. “Etkilendim. Ortam, enerji, gösterinin tamamı harikaydı.”

“Daha önce hiç serbest stil gösterisine gitmedin mi?”

“Sadece yarışların arasında yapılan küçük gösterilere. Hep X Games'e gitmek istemiştım ama kısmet olmadı.”

Yine çocukluğundan kalma o eski, dişlek sırtımlarından birini takındı. “O hâlde yeni takım işini halledene kadar vaktin varsa bize katılabilirsin.”

“Serbest stil mi?”

“Neden olmasın? Seni birkaç numara yaparken gördüm.”

“Evet ama ben öylesine takılıyordum.”

“Bizim yaptığımız da o aslında.”

Havada takla atarken motorun üzerinde şekil değiştirmeyi ve sonra kusursuz iniş yapmayı fazla hafife alıyordu.

“Sanmam,” dedim. Önümüzdeki birkaç ayda tek hedefim deli gibi antrenman yapıp Mike’i beni yeniden takıma almak konusunda ikna etmektir.

“Fikrini değiştirirsen haber ver. Numara yapmak istemersen bile ekipman kurulumunda ya da sökümünde yardım edebilirsin. Genelde perşembe gecesi ya da cuma sabahı yola çıkıyoruz, pazar akşamı dönüyoruz. Hızlı dönüş. Bol eğlence. Kazandığın parayı da şimdiden Knox Holland kavga cezası fonuna aktarırım; malum müstakbel kavgaların için.”

“Siktir git,” dedim ortaparmağımın yanağına kaşıyarak.

Kahkahası çınlarken omzuma dostça bir yumruk attı. “Hadi, seni ekiple tanıştırayım.”

Colter önden yürürken kamyonetinin arkasındaki soğutucudan bir bira daha kaptı.

“İçmek istemediğine emin misin?”

“Eminim.” Her ne kadar acımı şişelere gömmek istesem de bir sonraki hamlemi planlamak için kafamın ayık olması gerekiyordu. Bunca yılın emeği, tek bir sezonda sona ermeyecekti.

Belki başka bir takıma geçmeyi deneyebilirdim ama o da pek mümkün görünmüyordu. Büyük takımların kadroları doluydu, birileri sakatlanmadıkça ya da emekli olmadıkça yer açılmazdı. Bana bir şeyler çıkacağını hiç sanmıyordum. Küçük bir takıma girebilirdim belki ama onların da bütçesi kısıtlıydı ve sponsorluk kovalamak zorunda kalırdım. Takımda olmanın avantajı, tüm angaryalarla onların ilgilenmesi, benimse sadece yarışmamdı.

Colter bir bira daha alıp eski bir karavanın önünde takılan grubun yanına yürüdü. Karavanın merdivenlerinde oturan gömleksiz adamı hem bu akşamdan hem de geçmiş yıllardan hatırlıyordum.

“Knox, bu Sam ama biz aramızda ona Oak deriz,” dedi Colter, adamı işaret ederek. Sonra bana döndü: “Knox’la Valley’de birlikte büyüdük. Eskiden pistte ona kasten yenilirdim.”

Kasten mi?

“Hadi oradan,” dedim burun kıvrarak, sonra Oak’a elimi uzattım. Uzun, ince yapılıydı; omuzlarına kadar inen rastalı saçları vardı. “Bir Volt’u bu kadar kolay inişle tamamlayanı görmemiştim. Harikaydı.”

“Sağ ol, dostum.” El sıkıştık ve sonra Colter tek kadın üyeye döndü.

Uzun kızıl saçları ve yüzünde *sakin bana bulaşma* ifadesi vardı. Seksiydi ama benim tarzım değildi. Bana fazla benziyordu. Kendimin dişi versiyonuyla yatmak istemezdim. Bana attığı o küçümseyen gülümseme de âdeta, *Aynı fikirdeyim, dostum*, diyordu.

“Bu da Brooklyn,” dedi Colter.

“Tanıdık geliyorsun,” dedim, biraz daha yaklaşp yüzüne dikkatle bakarak. Gözlerinin açıklığı, dudaklarının duruşu... bana birini hatırlatıyordu. “Soyadın ne?”

“Soyadımın önemi yok.” Birden utangaç bir ifade takındı, ki o tavır onda garip duruyordu. Bu daha da ilgimi çekti.

Colter, “Babası...” diye başlayınca, Brooklyn dirseğini adamın karnına gömdü. Colter iki büklüm oldu, gülerek nefes aldı ama toparlanır toparlanmaz dudaklarıyla sessizce bir isim söyledi bana.

Kaşlarını havaya kalktı. “Yok artık.”

“Birine söylersen çükünü keserim,” dedi Brooklyn, sonra Colter’a bir yumruk daha atıp atkuyruğunu savurarak arkasını döndü.

Colter doğrulup derin bir nefes verdi.

“Ne kadar tatlı biri,” dedim kuru bir sesle. Galiba testislerim korkudan içeri kaçmıştı.

Colter hâlâ zor nefes alırken, “Isınması biraz zaman alıyor,” dedi. “Ama organizasyonlarda, mekânlarla çalışmada mükemmeldir.”

“Belli ki babasıyla pek yakın değil.”

“Adını kendi çabasıyla duyurmak istiyor. Bir efsanenin kızı olmak kolay değil.”

Kısa bir kahkaha attım. Evet, ben de o konuda birkaç şey bilirdim. Babamın efsane olduğu tek konu babalıkta rezalet oluşuydu.

“Ve bu da Shane, ekibin ev annesi,” dedi Colter göz kırparak.

Ters çevrilmiş bir kasanın üstünde oturan iri yapılı adam, yanındaki kişiye yapmacık bir gülümsemeyle baktıktan sonra bana çenesini kaldırarak selam verdi. “Selam. Knox Holland, değil mi?”

“Evet, aynen.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Başını onaylar gibi ağır ağır salladı ve sakalını sıvazladı. “Geçen ay Salt Lake City’deki şampiyonadaydım. Olanlar için üzgünüm.”

İçimde hayal kırıklığıyla karışık taze bir öfke kabardı. Yumruklarımı sıkıp yanlarıma bıraktım. Söyleyebildiğim tek şey, “Sağ ol,” oldu.

Tam ikimizden biri konuyu değiştirecekken minyon, koyu renk saçlı bir kız aradan sıyrılıp Colter’in yanına atladı.

Colter kolunu kızın beline doladı ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. “Bebeğim, seni biriyle tanıştırmak istiyorum.”

Kızı bana doğru döndürünce hemen tanıdım; az önceki gösteride o ateşli, süslü sarışınla birlikte tribünde oturuyordu.

“Selaaaaam,” dedi kız, kelimeyi uzatıp sanki aramızdaki bir şakaya ortakmış gibi gülümseyerek.

“Selam, ben Knox,” dedim.

“Knox’la aynı okuldaydık,” dedi Colter. Sonra eğilip kızın boynuna bir öpücük kondurdu. “Bu da sevgilim Quinn.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Elini kaldırıp parmaklarını oynattı. Erkek arkadaşı boynunu öpmeye devam ederken aynı eliyle yanındaki başka bir kızı kendine çekti. O kızı... *ateşli olan*.

Ona yakından bakınca dudaklarım istemsizce büküldü. Uzun sarı saçları kalp şeklindeki yüzünün etrafına bukle bukle düşüyor, mavi gözleriyse neredeyse neon gibi parlıyordu. Üzerinde kısa, dar, açık pembe, dantelli bir elbise vardı. Ağzım kurudu. Tartışmasız güzeldi. Gözlerim, bronz bacaklarından pist tozuyla kirlenmiş beyaz spor ayakkabılarına doğru kaydı. Giyimine kuşamına epey özen göstermişti; o ayakkabılar dışında. Bu kıyafetle nereye gitmeyi planlıyordu da kendini burada buldu diye merak ettim.

Bir ara o elbisenin üstüne kısa, siyah bir deri ceket geçirmişti; ortama uymaya çalışır gibiydi ama işe yaramamıştı. Bu ortamda pembe dantelleri öyle sırtıyordu ki... Etraf simsiyah deri ve krom kaplama motosikletlerle doluydu ve o, aralarında pespembe ışıldıyordu. Hatta arabası bile farklıydı: eski model bir Bronco, özel açık pembe boyalı. Siyah ve metalik renkler denizinde tek başına.

“Bu da arkadaşım Avery,” dedi Quinn kıkırdayarak. “Sanırım ikiniz daha önce rastlaştınız.” Quinn, burnunu tekrar Colter’ın boynuna gömmeden önce güldü ve sonra ikisi birbirleriyle daha yakından ilgilenmeye başladılar.

Avery’yle bir süre öylece dikilip birbirimize baktık. İlk başta ikimiz de bir şey söylemedik ama Quinn ile Colter’ın ara vermeye niyetleri yok gibiydi.

“Merhaba,” dedi Avery sonunda, kısık ve biraz tedirgin bir sesle.

“Ben Knox,” dedim.

Neden daha fazlasını söylemediğimi ben de bilmiyordum. Öylece bakakaldım. Kadınlar karşısında dili dolaşan biri değildim ama bu kız... fazla düzgün, fazla özenliydi. Elbette inanılmaz çekiciydi ama tam anlamıyla beklentileri yüksek bir tipe benziyordu. Onunla uğraşacağıma Brooklyn beni tırnaklasın daha iyiydi. Ama ona motoruma atlayıp bir tur atmak ister mi diye sormak istemediğimi söylesem taş olurdu.

“Sen de serbest stil yarışçısı mısın?” diye sordu.

“Sürücüyüm.”

“Ne?”

“Yarışçı değil, sürücü.”

“Tamam işte, ne dediğimi anladın,” derken sesine hafif bir sertlik karıştı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Demek ki bu prenses biraz da dik kafalıydı.

Arkadaşına yardım ister gibi bir bakış attı ama Quinn hâlâ Colter’la öpüşüyordu. Çaresizce bana döndü. “Ee, öyle misin?”

“Yarışmıyoruz, sürüyoruz. O yüzden sürücü diyorum,” dedim. “Ben motokros sürücüsüyüm.”

“Ne farkı var?”

“Ben sürüyorsam, *yarışıyorumdur*.”

Diliyle dudaklarını ıslattı. Dolgun, pembe, davetkâr dudakları vardı. Onları öpmek nasıl olurdu diye merak etmekten kendimi alamadım.

O sırada az önceki ekipten biri bana seslendi; başımı çevirince, eliyle motorunu göstererek gidip motor sürmek istediğini işaret ettiğini gördüm.

“İstersen gösterebilirim.”

“Neyi göstereceksin?” Sesinin tonu birkaç oktav birden yükseldi.

“Benimle bir tur atmak ister misin?” dedim. Onu motorumun arkasında hayal edince içimi bir heyecan dalgası sardı.

Mükemmel dudakları küçük bir O şeklini aldı ama hiçbir ses çıkmadı. Beni nazikçe nasıl reddedeceğini düşündüğüne emin dim. Daha başını sallamadan reddedeceğini tahmin ederek gülümsedim.

“Seninle hiçbir yere gitmem. Seni tanımıyorum bile.”

“Colter bana kefil olur,” dedim göz ucuyla hâlâ öpüşmekte olan çifte bakarak. “Üstün başın kirlenir diye mi korkuyorsun?”

“Ölürüm diye korkuyorum,” diye yapıştırdı. “Sürüş tarzını hatırlıyorum, hani...”

Dudaklarımın kenarı kıvrıldı. “Beni neredeyse ezdiğin andan mı bahsediyorsun?”

“Bir anda önüme çıktın,” dedi keskin bir sesle. Bana sert bakmaya çalışıyordu ama o kadar sevimliydi ki ağzım kulaklarıma vardı.

“Bir tur, prenses.”

“Prenses mi?” Dudaklarını bükünce daha da burnu havada, kibirli bir fıstığa benzedi.

“Arkadaşının öpüşmesi bitmeden seni geri getiririm. Belki hoşuna bile gider.”

“Sen oradayken pek sanmıyorum. Git de kız arkadaşına sor istersen.”

“Ne?”

“Az önce öpüştüğün kadın. Başkalarıyla flört ettiğini biliyor mu acaba?”

“Demek bütün akşam gözün üzerimdeydi, ha? Gurur duydum,” dedim sesimi alçaltarak bir adım öne çıkarken. “O kız arkadaşım değil. Hem ben seni motoruma davet ettim, yatağıma değil. Ama tabii...”

Ağzı açık kaldı, yanakları tatlı bir pembeliğe büründü. “İkisi için de cevabım net bir hayır.”

“Sen bilirsin.” Göz kırptım ve bir adım geri çekildim, sonra da Colter’a döndüm. Sesimi yükselttim ki öpüşmesinin sesinden beni duyabilsin. “Ben kaçtım, dostum!”

Colter, sevgilisinin dudaklarından ayrıldı ama kollarını ondan çözmedi. “Geldiğin için sağ ol. Haftaya pistte görüşür müyüz?”

“Kesinlikle,” dedim başımla onaylayarak. Sevgilisine gülümse dim, sonra son bir kez Avery’ye baktım. “Görüşürüz, prenses.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Knox

Basketbol antrenmanından Flynn'i almaya giderken bardaklık-taki telefonum titreşti. Kenara çektim, ekranda beliren isme bakarken içimde bir umut belirdi. Telefona uzandım ve parmağım ekranın üzerinde bir an asılı kaldı. Sonra aramayı kabul edip kulağıma götürdüm. "Selam Mike."

"Knox." Eski takım sahibimin sesi neşeli ve rahattı; bu da aramanın iyi bir haber olduğuna dair umudumu büyüttü. "Valley nasıl?"

"İyi," dedim kısaca. "Her gün antrenman yapıyorum, sıkı çalışıyorum."

"Mesajlarını aldım. Her şeyin yolunda gitmesine sevindim."

"Evet, öyle. Kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Zamanlarım da hiç bu kadar iyi olmamıştı."

"Bunu duyduğuma çok sevindim, gerçekten."

"Yani bu, bana bir şans daha vereceğin anlamına mı geliyor?"

Nefesimi tuttum. İşte o andı. Takıma geri dönmem gerekiyordu. Bir şans daha istiyordum. Her şeyin daha başlamadan bitmesine izin veremezdim.

Adamın iç çekişi içimi düğüm düğüm etti. "Knox, sorun hiçbir zaman sürüşün değildi."

"Link'ten uzak dururum."

"Üzgünüm ama fikrimi değiştirmedim."

"Bu düpedüz saçmalık." Öfkem galip geldi ve kelimeler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. "Kazanabilirim. Kazanacağım."

Sezon boyunca onlar için sonuna kadar mücadele etmiştim; Thorne takımına birçok birincilik kazandırmıştım. Beş yıl boyunca unutulmuş eski bir yarışçıdan sezon içinde zirveye oynayan birine dönüşmüştüm. Şampiyonluk elimdeydi, kaybetmemem gereken bir şeydi. Sonra tek bir hatayla beni kapının önüne koymuşlardı. Hem de yarışı kaybetmeme sebep olan adam yerine beni. Pistte kazalar olurdu ama Link ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Riskin farkındaydı ve umursamamıştı. Umursamaması bana her şeyimi kaybettirmişti.

“Hiçbir zaman kazanma becerinle ilgili bir sorunumuz olmadı,” dedi Mike. “Sen yetenekli bir sürücüsün, buna hiç şüphe yok ama düşünmem gereken iki adam daha var. Bu Knox Holland gösterisi değil. Biz bir takımız. Birlikte çalışabilen, birbirine destek olabilen adamlar istiyoruz.”

“Link’in bana destek olduğu gibi mi?” dememek için kendimi zor tuttum. Bu resmen saçmalıktı.

“Knox, seni severim, gerçekten,” dedi. “Ama kötü bir tavrın var, öfken de seni ele geçiriyor.”

“O benim şampiyonluğuma mal oldu!” diye bağırdım, ellerim direksiyona kenetlendi ve neredeyse çatlayacak kadar sıktım. Sinirleniyor olmam onun dediğini kanıtlasa da umurumda değildi. Hata yapan Link’ti, ben değil.

“Sen de ortalığı karıştırıp takım arkadaşınla kavga ederek sözleşmeni ihlal ettin.”

Podyumda Link’i aslında benim hak ettiğim zaferi kutlarken gördüğümde deliye dönmüştüm. Gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. O kadar yakındım ki... Beş yıl boyunca kenarda oturup bir fırsat beklemiştim ve işte oradaydı: Kupa elimi uzatsam dokunabileceğim kadar yakınımdaydı... ve sonra her şey elimden kayıp gitmişti.

“Bir daha olmayacak,” dedim dişlerimi sıkarak.

Adam kısa bir kahkaha attı. “Bu tek seferlik bir olay değildi. Link’le bütün sezon atıştınız. Onun da kusursuz olmadığını biliyorum ama sen örnek bir tavır sergilemeliydin, ateşi körükleyen taraf olmamalıydın.”

“Dedim ya, bir daha olmayacak.” Ağzımı tutabilirdim. Ellerimi de. Bir şans daha almak için her şeyi yapabilirdim.

“Buna inansam bile,” dedi Mike kararlı bir sesle, “diğer yöneticileri ikna edemem. Bu tür bir atmosferi kaldıramayız. Bu takım böyle riskleri göze alamaz.”

“Mike, hadi ama. Sadece bir şans daha istiyorum.”

“Üzgünüm,” dedi yine. Sesi, kararının net olduğunu gösteriyordu. “Gerçekten üzgünüm ama önümüzdeki sezon bizimle yarışmayacaksın.”

Gözlerimi kapayıp başımı koltuğa yasladım.

Benim sessizliğim üzerine ekledi: “Yerinde olsam önümüzdeki birkaç ayı davranışlarını düşünmekle geçirirdim. Bu işte kariyer yapmak istiyorsan, olgunlaşmayı ve öfkeni kontrol etmeyi öğrenmen gerekiyor. Yarış dünyası küçük, herkes her şeyi konuşur.”

Olgunlaşmak mı? Benim mi olgunlaşmam gerekiyordu? İşte buna gülerdim çünkü gerçekten gülünçtü. Küçük yaşta omuzlarıma yüklenen sorumluluklardan haberi yoktu. Taşıdığım yükü bilmezdi. Bana acınmasını istemiyordum, yine olsa yine aynı şeyleri yapardım. Ama bu seferki fırsat benimdi.

Tek istediğim yarışmaktı. *Kazanmak* istiyordum. Kendimi kanıtlamak için de ne gerekiyorsa yapacaktım.

Valley Lisesi’nin spor salonunun önüne park ettiğimde Flynn, basketboldan birkaç takım arkadaşıyla birlikte çift kanatlı kapıdan çıkıyordu. Kamyonetimi görünce çenesini arkadaşlarına doğru kaldırdı ve koşar adım bana doğru geldi.

Yan koltuğun kapısını açıp Valley Lisesi’nin parlak kırmızı rengiyle aynı kumaş yığınınını sırt çantasının yanına fırlattı.

“Bu ne?” diye sordum.

“Yeni ısınma kıyafetleri geldi.”

“Lanet olsun. Tamamen unutmuşum.” Kamyonu park ettim. “Koç hâlâ içerde mi?”

Flynn, terden alnına yapışmış kızıl kahverengi saçlarının altından bana şaşkın bir ifadeyle baktı.

“Ödemeyi yapacağım da,” dedim açıklama gereği duyarak. Flynn para gerektiğini söylemişti ama son günlerde yaşanan her şeyin arasında aklımdan çıkmıştı.

“Ben hallettim.”

“Nasıl yani? Benim haberim olmadan iş mi buldun?” diye sordum sormasına ama aslında cevabı gayet iyi biliyordum. Okul, antrenmanlar derken zaten zamanı kalmıyordu. Parayı dert etmeden, sıradan bir liseli gibi yaşaması için elimden geleni yapıyordum.

Benim yaşayamadığım lise hayatını yaşamasını istiyordum. Annemiz, ben lise son sınıfa gelmeden yıllar önce ölmüştü; babamızsa ortalıkta yoktu. Hendrick o sıralar çoktan üniversiteye gitmişti, dolayısıyla evde kalanlara göz kulak olmak bana düşmüştü. Kalacak bir yerimiz, yiyeceğimiz, giyeceğimiz olsun ve okul masraflarımızı çıkaralım diye on sekizime girer girmez okulu bırakmış, yerel bir iklimlendirme firmasında işe girmiştım. Böylece kardeşlerimle birlikte kalabilmiştik ama tam zamanlı çalışmama rağmen, dışarı çıkmaya ya da arkadaşlarla vakit geçirmeye neredeyse hiç para kalmıyordu.

Bir süreliğine yarışmayı bırakmamın sebebi de buydu. Motokros, sürekli bakım isteyen motorlar ve giriş ücretleriyle pahalı bir spordu. Üstelik işten ve kardeşlerimden uzak kalmak da kolay değildi.

Archer’la Brogan, yazları ya da futbol sezonu dışında çalışarak ellerinden geldiğince yardımcı oluyorlardı ama onlardan hiçbir zaman benim yerime fedakârlık yapmalarını istememiştım. Biri-mizin hayalini ertelemesi zaten fazlasıyla yeterliydi.

Annemiz öldüğünde Flynn henüz sekiz yaşındaydı. Onu en çok koruyan bizdik. Hiç konuşulmadı ama geriye dönüp baktığımda, hepimiz Flynn’in mümkün olduğunca az yara alması için bir şeylerden vazgeçmiştik.

“Parayı Hendrick verdi,” dedi küçük kardeşim beni düşüncele-
rimden çekip çıkararak.

Kendime –unuttuğum, sonra da başkasına yüklediğim için–
kızarak sesimi olabildiğince dengede tuttum. “Ben vereceğimi
söylemiştim.”

“Biliyorum ama sana hatırlatmayı unuttum. Bugün de lazım
oldu, o yüzden sabah Hendrick’ten istedim.”

Çenemi sıkarak başımı onaylar gibi salladım. Minnettar ol-
mam gerekirken kendimi başarısız hissediyordum.

Flynn’i sadece bugün okula ben götürmemiştim. Genelde hep ben
bırakır, ben alırdım ama sabah kariyerimle ilgili telefonlarla uğraşır-
ken Hendrick onu bırakmayı teklif edince kabul etmişim. Diğer seçe-
nek –Flynn’in arabamı alması– zaten mümkün değildi. Ehliyeti vardı
ama berbat araba kullanıyordu. Bir arabayı çoktan pert etmişti.

“Akşam yemekte ne var? Açlıktan ölüyorum. Birkaç kişi yara-
mazlık yaptı diye koç hepimizi yarım saat koşturdu.” Her zaman-
kinden fazla konuşuyordu; bunu bana hatamı unutturmak için
yaptığının farkındaydım. Beni herkesten iyi tanırıdı.

Yol boyunca sohbet ettik ama içimdeki huzursuzluk bir türlü
dinmedi. Eve varır varmaz Flynn odasına çekildi.

Archer’la Brogan salonda televizyon izliyordu. Hendrick ve ni-
şanlısı Jane ise yemek masasında oturuyordu.

“Hey,” diye seslendi Hendrick, ben anahtarı mutfak tezgâhına
bırakırken. Arkasından diğerleri de koro hâlinde bizi selamladı.
Dalgın bir sesle karşılık verirken gözüm masadaki yarım kalmış
lazanyaya takıldı.

“Yemeği sen mi yaptın?” Soru, farkında olmadan suçlayıcı bir
tonda çıkmıştı ağızımdan. Bizde genelde kimse yemek yapmazdı;
mikrodalga hazır yemekleri saymazsak tabii.

“Jane yaptı.” Hendrick, sanki yemeği pişirmekle kalmamış da
icat etmiş gibi baktı ona. Abim bu kıza abayı fena yakmıştı.

Karnım guruldadı. Mis gibi kokuyordu, üstelik öğle yemeği de
yememişim.

“Sağ ol, Hollywood,” dedim gülümseyerek.

Jane lakabını duyunca bana oyunbaz bir bakış attı. Gençken bir dizide oynamıştı. O diziyi hiç izlememiştim ama şarkı söylediğine birkaç kez tanık olmuştum; sesi gerçekten müthişti.

Bir tabak doldurup yemek masasına geçtim. Yemezsem ayıp olurdu, gerçi bu akşam ızgara yapmayı planlıyordum.

Jane masada ödev yapıyordu. Valley Üniversitesi’nde son sene-sindeydi; tıpkı Brogan ve Archer gibi. Hendrick yanma oturmuş, elinde kahve fincanıyla onu izliyordu.

Flynn mutfaktan bir tabak almak için çıktığında parayı hatırladım. Çatalımı bırakıp cüzdanımı çıkardım, birkaç banknot alıp Hendrick’in önüne bıraktım.

“Bu ne?” diye sordu, dikkatle bakarak.

“Flynn’in ısınma kıyafetlerinin parası.”

Kaşım kaldırıp başını yana eğdi, sonra parayı bana geri itti. “Siktir et, istemiyorum.”

“Isınma kıyafetlerini senin ödemene izin vermem.”

“Nedenmiş o?”

Şaşırtmacalı bir soru olduğunu anlamayacak kadar saf değil-dim. “Parayı zaten ayırmıştım. Sadece aklımdan çıkmış, ona ver-meyi unuttum.”

Hendrick’in tartışmaya niyetlendiğini görünce ekledim: “Eğer al-mazsan, bir dahaki sefere bara geldiğimde bahşiş kutusuna atarım.”

“Bunu yaparken benim çalıştığımдан emin olur musun?” diye sordu Brogan, gözünü televizyondan ayırmadan.

Flynn masanın ucuna oturdu. Gözleri hepimiz arasmda gidip geliyordu. Biz inatçı bir aileydik; iki kişinin tartışması olağandı. Bazen kavgaya dönüşse de bu da istisna sayılmazdı.

Hendrick sinirlense de teslim olarak nihayet parayı kabul etti ama hemen elini uzatıp almadı; banknotları masanın ortasında bırakıp sandalyesine yaslandı ve bir kolunu Jane’in sandalyesinin arkasına attı.

Zaten şu sıralar para harcamaması gerekiyordu. Yaklaşık bir yıl önce bir bar açmıştı. İşleri iyi gidiyordu ama her zaman tamir

edilmesi gereken bir şey çıkıyordu. Üstelik Jane'le önümüzdeki yaz için son derece abartılı bir düğün planlıyorlardı.

Masaya sessizlik çöktü ama huzurlu bir sessizlikti. Bense o günü kafamda tekrar tekrar evirip çeviriyordum. Pistte iyi bir antrenman yapmıştım ama aklım hâlâ Mike'la yaptığım konuşmadaydı.

Flynn ağzı doluyken mırıldandı: "Yeni bir takım bulabildin mi bugün?"

Herkesin gözü bana çevrildi. Başımı iki yana salladım. Ağzımdaki yemek bir anda tatsızlaşınca tabağımı ittim. "Hayır, henüz değil."

Kısa bir sessizliğin ardından Hendrick, "Kaç takımla iletişime geçtin?" diye sordu.

Hepsiyle. "Birkaçıyla," dedim sadece.

"Yeni bir takım bulacaksın," dedi Flynn, iyimser bir sesle. "Sen sürücülerin kralısın. Seni almayan aptallık eder."

"Göreceğiz bakalım," dedim kısık sesle. Boğazım kurumuştı, derim gerilmiş gibiydi. Tabağı toplayıp makineye koydum, sonra doğruca garaja gittim.

Motora dokunduğum anda vücudum gevşedi, zihnim sakinleşti. Kısa süre sonra Hendrick de elinde iki birayla geldi. Birini bana uzattı.

"Sağ ol," dedim alırken.

Bir yudum aldıktan sonra beni izledi. "Babamı hatırlıyorum, garajda bizim motorlarla ya da kendi motosikletiyle uğraşırdı. Hani şu kendi yaptığı ATV'yi hatırlıyor musun?"

Homurdanarak onayladım.

"Motor işlerinden iyi anlardı. Tıpkı senin gibi."

Babamla kıyaslanmak -iyi anlamda bile olsa- içimde bir şeylerin sızlamasına neden oluyordu. Bazen garajı yakıp külünün üstünde tepinesim geliyordu.

Ama hayır. Onun bunu benden çalmasına izin vermeyecektim. Damarlarımdaki kan ondan gelmiş olabilirdi ama sahip olduğum her şeyi kendi alın terimle kazanmıştım.

“Peki şimdi plan ne?” diye sordu Hendrick, garajın köşesindeki ağırlık sehpasına otururken. “Yarın başka insanlarla mı iletişime geçeceksin yoksa Mike’i fikrini değiştirmesi için ikna etmeye mi çalışacaksın?”

“Aşağı yukarı herkesi aradım,” dedim gözlerimi motordan ayırmadan. “Mike da açık açık fikirlerini değiştirmeyeceklerini söyledi.”

“Yarıştan önce Link’in ne dediğini ona anlattın mı? Seni devirmeye çalışıyordu.”

“Fark etmez. Bir şeyi değiştirmez.”

“Söylemezsen nereden bileceksin ki? Mike iyi bir adam. Gerçeği bilse...”

“Kapa artık konuyu, tamam mı?” Kaza Link’in hatasıydı, bunu herkes biliyordu. Ama herkes bunu onun gençliğine ve hırsına vererek geçiştirmişti.

Hendrick üzerime gelmek ister gibi baktı ama sonra vazgeçti. Derin bir nefes alıp saçlarını karıştırdı. “İstersen eski menajerime sorayım, aklına bir fikir gelir belki.”

Teklifini düşündüm. Hendrick bir süre profesyonel futbol oynamıştı ama menajeriyle yollarını ayırmasının üzerinden bir yıldan fazla geçmişti, hâlâ irtibatta olduklarını sanmıyordum.

“Yok, gerek yok,” dedim. Kimsenin benim için torpil yapmasını istemiyordum. Her şeyi kendi çabamla kazanmak istiyordum. Biradan bir yudum aldım, şişeyi yere koyup tekrar motorla ilgilenmeye başladım.

“Yarın Flynn’i okula ben bırakabilirim,” dedi Hendrick. “Sen de biraz düşünürsün.”

“Ben hallederim.”

“Tamam, o zaman ben alırım.”

“Gerek yok,” dedim. Zaten yapacak pek bir şeyim yoktu; spor, antrenman ve gelecek sezonu tek başıma nasıl idare edeceğimi düşünmek, o kadar.

Hen gülünce kafamı motordan kaldırıp ona baktım. Gözleri keyifle parlıyordu, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı.

“Ne var?” dedim kaşımı kaldırarak.

“Tanıdığım en inatçı adamsın,” dedi. “Kimsenin Flynn’e yardım etmesini, bir şey ödemesini, yemek yapmasını ya da senin için birini aramasını istemiyorsun.”

Bunda ne gibi bir sorun olduğunu anlamaya çalışarak ona baktım. Kendi işimi kendim yapmayı seviyordum, bunun neresi kötüydü ki?

“Sadece yardım etmek istiyoruz,” dedi. “Tekrar yarışmaya başlaman hepimiz için harika oldu. Hepimize ilham veriyorsun. Özellikle Flynn’e.”

Gözlerimi devirmek ya da ona yardım etmelerine gerek olmadığını üzereydim ki abimin yüzündeki ciddiyet beni durdurdu. “Bırak da yardım edelim,” dedi tok bir sesle. “Babamız ortadan kaybolduğundan beri bütün yük senin omuzlarında. Ben de bir dönem yoktum. Ama artık buradayım. Archer’la Brogan da taşın altına ellerini koyuyorlar. Flynn senin için her şeyi yapar. Sen onun kahramanısın, o yüzden hayallerini ikinci plana atıyormuş gibi davranmayı bırak. Ne istiyorsan onun peşinden gitmen önemli çünkü Flynn bunu görmeli.”

Sözleri aramızda birkaç saniye asılı kaldı. Sonra dudağımın bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Vay be, Henny. Ne zamandan beri motivasyon konuşmacısı oldun?”

“İşe yaradı mı peki?” diye sordu gülümseyerek, biradan bir yudum daha alırken.

“Başka bir seçenek olsaydı belki yarardı,” dedim. “Ama sanırım yok.” Ne demek istediğini anlıyordum ama ortada bir çözüm göremiyordum.

Hendrick başını yavaşça salladı.

“Geçen hafta Colter’la ve birkaç yerel sürücüyle görüştüm,” dedim. “Onlarla antrenman yaparım, kendi başıma da devam ederim, elimden geleni yaparım.”

“Colter ha,” dedi gülümsemesi genişleyerek. “Siz ikiniz eskiden deli gibi sürerdiniz. Annemiz hep yarışta onu yenmeye çalışırken kendini öldüreceksin diye korkardı.”

“Yenmeye çalışırken mi?” diye alay ettim. “Ben ondan çok daha hızlıyım.”

“Hâlâ yarışıyor mu?”

“Hayır, artık tamamen serbest stile geçti. Hem de bayağı iyi.”

“Hiç şaşırmadım. Siz ikiniz her zaman çevrenin en iyisiydiniz.”

“Sezon dışında turneye benim de katılmamı teklif etti.”

“Serbest stil mi?”

Elimle geçiştirdim. Ciddiye aldığım söylenemezdi. “Onlarla turnelere gidip sahne kurulumuna yardım edebileceğimi, hazır olduğumda da performans sergileyebileceğimi söyledi.”

“Gitmelisin,” dedi Hendrick.

“Neden?”

“Bir takıma ihtiyacın var, onun da bir takımı var.”

Ne var ki yanlış türden bir takımdı. Onun ekibindekiler ya da Brooklyn yarışmıyordu.

“Bir dinle.” Hendrick öne eğildi, gözleri ışıldıyordu. Bütün vücudu heyecanla titriyordu. “Thorne seni kötü bir takım arkadaşı olduğun için gönderdi.”

Çenemi sıktım. *Sağ ol be!*

“O zaman onlara bir takımın parçası olabileceğini göster.”

“Bu dikkatimi dağıtmaktan başka bir işe yaramaz. O esnada bir sonraki sezon için çalışabilirim.” Serbest stili izlemesi zevkliydi ama ben yarışmak istiyordum.

“Burada pinekleyip durmak yerine birkaç numara öğren. Ne kadar zor olabilir ki?”

Muhtemelen bayağı zor olurdu ama Hendrick’in heyecanı öyle bulaşıcıydı ki kendimi düşünürken buldum.

“Hafta sonlarının çoğunda şehir dışında olmam gerekir.”

“Ne olmuş yani? Sezon boyunca etkinliklerdeydin, o zaman da idare ettik.”

“O zaman yazdı,” dedim. Brogan’la Archer tatildeydi, Flynn’in de sadece kampları ve antrenmanları vardı.

“Bir şekilde hallederiz,” diye güvence verdi Hendrick.

“Bilmiyorum,” dedim ama aklımda dönüp duran fikri bir türlü atamadım. Gerçekten işe yarayabilir miydi?

“En azından bir düşün, tamam mı?”

“Bunu neden bu kadar zorluyorsun?” diye sordum. Bu, onun ve diğerlerinin hayatını kolaylaştırmayacak, aksine zorlaştıracaktı.

“Çünkü bir keresinde bana hayallerim için dişimle tırnağımla savaşmam gerektiğini çünkü en azından birimizin bu şansı hak ettiğini söylemiştin.”

“Onu senin için söylemiştim,” dedim.

Karanlık ve ciddi bakışları bana kilitlendi. “Biliyorum. Ve ben kendi hayalimin peşinden gittim. İstedğim şeyi yaptım, bittiğine de pişman değilim. Şimdi sıra sende. O yüzden savaş. Ne gerekiyorsa yap.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Knox

“Fena değildi,” dedi Colter, motoru onun yanına çektiğimde.

Brooklyn yeşil Kawasaki KX250F’nin motorunu çalıştırırken alaycı bir kahkaha attı; sesi motorun gürültüsüne karışacak kadar hafifti. Babasının sürdüğü modelin aynısıydı. “Ben *heel clicker* hareketini götü boklu bebeyken bile senden daha iyi yapardım.”

Muhtemelen şaka yapmıyordu. Bakışlarım Oak’a kaydı.

Uzun ve ince yapılı adam omuz silkerek, “En azından düşmedin,” dedi ifadesiz bir tavırla.

Son bir saattir üçü de seviyemi görmek, nereden başlayacağımıza karar vermek için yaptığım denemeleri izliyordu. Şimdiye kadar yaptığım her şeyi düşmeden tamamlamıştım ama pek zarif olabildiğim söylenemezdi. Öte yandan bir sonraki seviyeye geçecek kadar da iyi sayılmazdı. Yarışta kimsenin nasıl görüldüğünün önemi yoktur; önemli olan bitiş çizgisine önce ulaşmaktır.

Colter, az önceki sıçrayışımı izleyeyim diye telefonunu uzattı. *Heel clicker* denen hareket muhtemelen en basit numaraydı ama videoda izleyince o bile pürüzsüz görünmüyordu.

Numara sırasında ayaklarını öne savurup havada birbirine tokuşturuyordun. Basit. Bu hareketi antrenmanlarda ya da yarışı bitirirken sayısız kez yapmıştım ama nasıl görüldüğünü hiç umursamamıştım.

Serbest stil tamamen tarz ve incelikle ilgiliydi. Belli ki bende eksik olan da bunlardı.

Zamanlamam berbattı. Rampadan çıkarken ya çok erken ya da çok geç hareket ediyordum; bacaklarım fazla bükülüyor, görüntü tuhaflaşıyordu. Esneklikten hep bu kadar uzak mıydım ben?

“Siktir,” diye homurdandım telefonunu geri verirken.

“Belki önce tek bacağını kaldırarak denemelisin,” dedi Colter. “O hareketin hissi oturunca diğerine geçersin, sonra ikisini birleştirip tekrar denersin. Adım adım ilerle.”

“Ben kaçıyorum,” dedi Brooklyn kızıl saçlarını savurup hafif bir kahkaha atarak. “Siz burada sabaha kadar kalacaksınız belli ki. Benim planlarım var.”

Oak da elini kaldırıp selam vererek motoruna atladı ve uzaklaştı. Geriye yalnızca Colter ve ben kaldık.

“Belki de bu kötü bir fikirdi,” dedim. Hendrick beni bu deliliğe ikna ettiğinden beri bunu bininci kezdir düşünüyordum.

Colter başını iki yana salladı. Nedense benim bunu başarabileceğime inanıyordu. Haklı olmasını umuyordum. “Sadece biraz daha pratik gerek. Hadi, bir daha deneyelim.”

İç çektim, başımı kabullenir gibi salladım ve rampaya doğru sürdüm.

Colter’ın dediği gibi yaptım; önce tek bacakla, sonra diğer bacakla dönüşümlü denedim, iyice alışınca da tam hareketi yeniden uyguladım.

Videoyu izlediğimde bu kez daha iyiydi. Hâlâ estetikten uzaktı ama en azından gidonun üstünden fırlayacak gibi görünmüyordum.

Hava kararmaya başlayınca günü bitirdik. Motorumu kamyonete yüklerken Colter kamyonunun kapısına yaslanmış, hâlâ çektiği videolara bakıyordu.

“Bugün bayağı ilerleme kaydettin,” dedi bakışlarını ekrandan kaldırıp bana çevirerek. “Yarın aynı saatte?”

“Evet. Yarın da buradayım.” Omuzlarımı geriye attım, boynumu sağa eğip esnedim. Kaslarım farklı bir şekilde ağrıyordu; üst vücut ve karın antrenmanlarını artırmam gerekecekti.

“Süper.” Telefonunu cebine koyup kamyonetin kapısını açtı. “Olacak bu iş. Zamanla her şey oturur.”

Bütün kalbimle haklı çıkmasını umarak başımı onaylarcasına salladım.

Üçüncü günün sonunda listeme iki yeni numara daha eklemiştim. Ama Brooklyn artık bana Balıkella diyordu çünkü hareketten sonra tekrar seleye oturmak için çırpınırken balık gibi debeleniyordum. Yavaş ilerliyordum çünkü her hareketi kusursuz yapmak istiyordum. Videoların hepsi –zamanlamam doğru olduğunda bile– hantal görünüyordu. Bir şeyde kötü olmak hoşuma gitmezdi; özellikle motosikletle ilgili bir şeyde.

Colter’la yine yalnız kalmıştık. Üçüncü gecemizdi; üç gündür güneş batana kadar burada kalıyorduk. İlk iki gün yüzündeki iyimser ifade silinmemişti ama bu gece onun da şüpheyeye düştüğünü görebiliyordum.

“Yapabilirim,” dedim, sözlerime biraz özgüven katmaya çalışarak. Artık pes edemeyecek kadar inada bindirmiştim işi. Tura hiç katılamasam bile, öğrendiğim her numarayı kusursuz yapacaktım.

Colter ellerini pantolon ceplerine soktu. “Bir fikrim var ama muhtemelen hoşuna gitmeyecek.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Söyle bakalım.”

“Geçen bahar birkaç ay Avery’yle antrenman yapmıştım. Gücümü, dengemi çok geliştirdi, özellikle de havadayken vücudumu kontrol etmemde.”

“Bunu şimdi mi söylüyorsun?” Doğrudum. Yardımı dokunabilecek her şeyi deneyebilirdim. Önceki sene her gün antrenör eşliğinde çalışmıştım zaten, tembelliğe tahammülüm yoktu.

“Ciddi misin?” Yüzündeki şaşkınlık açıktı. “Kabul etmezsin sanmıştım, o yüzden hiç bahsetmedim.”

“Bizim takım zaten sürekli antrenörlerle çalıştırılıyordu. Kimmiş bu kız, hangi spor salonunda?” Telefonumu çıkarıp not almaya hazırlandım.

Yüzünde bir anlığına birkaç farklı ifade belirdi, sonra “Avery,” dedi. “Geçen hafta sonu tanıştığın kız. Quinn’in arkadaşı. Aynı zamanda oda arkadaşı.”

O güzel sarışının yüzü gözümün önüne geldi ve içimdeki umut ânında söndü. “O mu antrenör?”

“Hayır. Valley Üniversitesi’nde cimnastikçi.”

“O süslü, prenses gibi görünen kız cimnastikçi mi?”

Colter başını onaylarcasına salladı, dudak kenarına sinsice bir gülümseme yerleşti. Benim şaşkınlığımın tadını çıkarıyordu. Onu hayalimde taklalar atarken canlandırmaya çalıştım. İlginç bir manzaraydı doğrusu.

“Sen de onunla antrenman yaptın yani? Ne üzerine?”

“Her şeyden biraz. Cimnastik sandığından çok daha zor. Bana el duruşları öğretti, onları zarifçe nasıl bozacağımı, Japon el duruşlarını, taklaları, yuvarlanmaları, kombinasyon hareketleri... hatta biraz halka çalışması bile yaptım. Zordu.”

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. “O hâlini izleyebilmek için neler vermezdim.”

“Delice gelebilir ama çok faydasını gördüm. Kısa sürede büyük gelişme gösterdim.”

Colter’ı tanıyorsam, o süreçte deli gibi motor çalışması da yapmış olmalıydı. Asıl farkı yaratan da muhtemelen oydu.

“Bu akşam Avery’yle görüşeceğim. Zamanı varsa sana yardım edip edemeyeceğini sorabilirim,” dedi. Yüzündeki beklentili ifadeyi görünce onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim ama takla atarak antrenman yapmak bana göre değildi.

“Gerek yok,” dedim elimi kaldırarak. “Kendim de çalışırım, burada daha fazla zaman geçiririm.”

“Zaten sabah Flynn’i okula bıraktıktan sonra akşama kadar buradasın. Antrenman biter bitmez de onu almaya gidiyorsun.”

“Henüz üçüncü gün. Ayrıca benim *heel clicker*’ım da neredeyse seninki kadar iyi artık.”

“Yok artık,” dedi alayla. “Rüyanda görürsün, Holland.”

Kamyonetimin sürücü kapısına doğru ilerledim ve açıp içeri tırmandım. “Bekle de gör,” diye seslendim. “Yakında o hareketi ters takla atarken yapacağım.”

ALTINCI BÖLÜM

Avery

“Bugün denge aletinde çalışmak istemiyorum,” dedi Hope, ergenliğin verdiği dramatik bir tavırla spor salonunun sağ köşesine doğru yürürken.

Ben de denge aletlerinden birine çıkıp Hope’la birlikte çalışmak için yerimi alırken arkamı dönüp ona baktım. “Nedenmiş o?”

“Yüzünü görmem lazım.” Kıkırdadı. Diş tellerindeki lavanta rengi lastikler parlayınca tam on üç yaşında bir kıza dönüştü. “Resmen alınmışsın; sanki birinin denge aletini senin kadar sevmemesi tuhafmış gibi.”

“Tuhaf tabii,” dedim dürüstçe.

Yerel kulübün spor salonu bu akşam kalabalıktı; dört beş yaşındaki erkek çocuklarından lise seviyesindeki genç kızlara kadar herkes antrenmandaydı. Çoğu, kulüp sezonu yarışmalarına hazırlanıyordu. Ben de hemen her akşam burada takılıyordum çünkü genç sporcuların enerjisini hissederek çalışmak iyi geliyordu.

Hope denge aletine oturdu, sonra bacaklarını toplayıp ayağa kalktı.

“Önce dönüşleri çalışalım,” dedim.

“Uf ya. Ben atlayışlara geçeriz sanmıştım.”

Tabii öyle umardı, o konuda gerçekten iyiydi. Akrobasi onun güçlü yanıydı. Yer serisinde harika olduğundan sadece onunla uğraşmak isterdi. Ama biraz çabayla, o becerileri dengeye de aktarabilirdi.

“Dönüşlerin güzel olursa bölünmüş sıçramalara geçeriz.”

Gözlerinde kısa bir heyecan kıvılcımı çaktı. Çoğu çocuk kolay hareketleri duyunca sevinirdi ama Hope farklıydı. Belki de onunla çalışmaktan bu kadar hoşlanmamın nedeni buydu: Korkusuz oluşu.

Aslında resmî olarak antrenörü değildim ama ben o salona gelmeye başladığımdan beri bir şekilde peşime takılmıştı. Ben kendi rutinimi istediğim gibi yapamıyordum, bu yüzden onun gelişimini izlemek bana da iyi geliyordu. Ben ilerleyemiyorsam bari o ilerlesin istiyordum.

“Tristan sevgilin mi?” diye sordu birden.

“Ne? Hayır. Neden öyle düşündün ki?” Yanına geçip pozisyonumu aldım, sonra omzumun üstünden salondaki Tristan’a baktım. Göz göze gelince çenesini hafifçe kaldırdı.

“Sürekli buraya bakıyor da.”

“Sevgilim falan değil,” dedim yeniden dönerek.

“Niye değil? Yakışıklı.”

“Yakışıklı çocuklar genelde pislik olur.” O lanet Knox’un serbest stil gösterisindeki yüzü bir an gözümün önünden geçti.

“Bence o mantık tutarsız,” dedi. “Sen güzelsin ve gıcık değilsin. O zaman bir erkeğin de hem yakışıklı hem düzgün olması mümkün değil mi?”

“Ah, teşekkür ederim. Ama yine de sözümün arkasındayım.” Onunla aynı anda denge aletinin üzerinde yürümeye başladık. Ortada durduk, önce bir dönüş gösterdim, sonra onu izleyebilmek için yüzümü döndüm.

Sol bacağına kaldırırken sendeledi.

“Karnını içeri çek. Kalçaları hizala,” dedim dengesini bulmasına yardım ederek. “Relevé pozisyonunda beş saniye kalalım.”

Hope aşağı inip yeniden başladı. Sol bacağına kaldırdı, ayağını dizine dayadı, kollarını taç pozisyonunda kaldırdı. Her denemede daha az sallanıyordu. Odaklandığını fark edebiliyordum. Çenesi gerildi, etrafına bakmayı kesti.

“Güzel. Şimdi on saniye.”

Cevap bile vermedi, sadece başıyla onaylayıp yeniden denedi ve ben yavaşça ona kadar sayarken pozisyonu tuttu. Üçüncüde kollarını yana açmak zorunda kaldı.

“Ah siktir,” diye homurdandı.

“Hayır, gayet iyiydi. Vücut çizgilerin çok daha düzgün görünüyor. Şimdi yarım dönüşlere geçelim. Her seferinde topuğu sürmeyi unutma.” Ben bir örnek dönüş yaptım, sonra denge aletinin üstüne oturup bacaklarımı yan tarafa sarkıttım. Henüz denge aleti üzerinde tam rutin çalışmama izin yoktu; Koç Weaver ortalıkta görünmese de sınırı zorlamak istemiyordum.

Hope bir düzine kadar yarım dönüş yaptı, ben de arada küçük düzeltmeler önerdim. Derken gözüm salon kapısında duran babasına ilişti. Önce duvar saatine, sonra ona baktım ve elimi kaldırıp gülümsedim.

Hope’a iki dönüş daha yaptırdıktan sonra, “Baban geldi,” dedim. “Fark etmemişim, geç olmuş. Yarın devam ederiz.”

“Zaman ne ara geçti?” Dik duran omuzları hemen çöktü, sesi yine çocukça bir mızızlanmaya döndü.

“Aynen.” Denge aletinden indim. “Eve gidince ödevini bitirdikten sonra pratik yapabilirsin.”

Bunu duyunca suratını buruşturdu ve ben de kendimi tutamamış olarak kahkaha attım. O yere inince saç örgülerinden birini hafifçe çektim. “Derslerinden kalırsan baban antrenmandan sonra kalıp benimle çalışmana izin vermez.”

“Pekâlâ,” dedi isteksizce. Sonra sesi biraz neşelendi. “Yarın yerde çalışabilir miyiz?”

“Bakarız.”

Onu kapıya kadar götürüp babasına selam verdim. Adam teşekkür edip Hope’u kapıdan dışarı çıkardı. Ben de eşyalarımı alıp eve yöneldim. Çünkü ödevi olan sadece o değildi.

Ama önce duş alıp kendime çekidüzen vermem gerekiyordu çünkü birazdan podcast röportajım vardı. Geçen sefer yalnızca

sesli olacağını sanıp ter içinde, antrenmandan çıkmış hâlde katılmışıtm. Görüntülüymüş. Ucube gibiydim. O hata bir daha tekrarlanmayacaktı.

Yurda girdiğimde ortalık sakindi. Dördüncü kata çıktım; bazı odalardan müzik sesi geliyordu, kapılar aralıktı ama koridor boştu.

Odaya girince yüzümde istemsiz bir gülümseme belirdi. Colter ve Quinn kanepede yan yana televizyon izliyordu. Quinn başını onun dizine yaslamıştı, Colter da dalgın dalgın saçlarını okşuyordu.

“Selam,” dedim kapıyı kapatırken.

Quinn tembelce elini kaldırdı ve Colter, “Selam Aves,” dedi.

“Ne izliyorsunuz?” diye sordum ve çantamı omzumdan indirip kanepeye, Quinn’in ayaklarının dibine oturdum.

“*Botched*,” dedi Quinn. “Bir kadının popo implantı ters dönmüş. Görmeliydin, mide bulandırıcıydı.”

“İyy,” dedim irkilerek.

“Bu akşam ne yapıyorsun?” dedi Quinn. “Duştan sonra takılalım mı?” Üzerimdeki kokuyu alabiliyormuş gibi burnunu kırıştırdı.

Tamam, terlemiştim ama *o kadar da* kötü kokmuyordum. “Olmaz, podcast röportajım var.”

“Bu saatte mi?”

“Hafta içi ancak antrenmandan sonra olur dedim.” İç çektim, oturunca kalkasım da gelmemişti. “Duş alayım, sonra kütüphaneye giderim. Röportaj esnasında arkadan gürültü gelmesin diye boş bir çalışma odası bulabilir miyim, bir bakayım.”

“Burada halledersin. Biz zaten senin sevdiğin o Meksika restoranına gidecektik ama seni bekliyorduk,” dedi Quinn.

Karnım guruldadı.

O da gülümsedi. “Dönerken bir şeyler getireyim mi?”

Elimi karnıma koyup güldüm. “Evet, lütfen.”

Quinn ayağa kalktı, Colter da kalkıp onu kendine çekti ve dudağına kısa bir öpücük kondurdu. İçim ısındı. Onları ilk tanıdığımda Colter’ı sevmemeye hazırlıklıydım, arkadaşımı üzme-

sinden korkuyordum. Ama artık onu gerçekten sevdiği gün gibi ortadaydı.

“İki dakikaya geliyorum, sadece ceket alacağım,” dedi Quinn odasına giderken.

Colter’ın gözleriyle onu takip edişini gülümseyerek izledim. Sonra bakışını bana çevirdi. Hangisinin diğerine daha düşkün olduğu belli değildi.

“Dizin nasıl?” diye sordu.

“İyi.” Bacağımı kasıp diz eklemimi oynattım.

“Güzel, sevindim.” Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Önümüzdeki ay biriyle özel antrenman yapmaya zamanın olur mu?”

“Beni mi özledin?”

Hafif bir kahkaha atarken bedeninin üst kısmı sarsıldı. “Yok, ben değil. Takıma yeni biri katıldı, benim de yaşadığım sorunları yaşıyor. Belki sen ona yardımcı olabilirsin diye düşündüm.”

“Onur duydum,” dedim dürüstçe. “Sezon başlayınca çok vaktim olmaz ama hafta içi genelde kulüp salonundayım. Oraya gelebilir mi?”

“Akşamları müsait mi bilmiyorum ama gündüz boş oluyor.”

“Takım antrenmanından önce de olur, cuma hariç her sabah. O gün laboratuvarım geç bitiyor.”

“Bu daha iyi olabilir. Sağ ol. Ona senden bahsettim ama iletişim bilgilerini vermeden önce sana sormam gerektiğini düşündüm.”

“Tamam, numaramı ver. Yardım edebiliyorsam memnun olurum.”

Başıyla onayladı ve sonra tam o sırada odasından çıkan Quinn’e döndü. “Ona söylerim. Sağ ol, Avery.”

Oda arkadaşım sevgilisinin yanına sokuldu. “Hazır mısınız?”

Colter kolunu onun omzuna doladı ve iyice sıktı. “Hazırım.”

“Bay bay,” dedi Quinn, parmaklarını sallayarak.

“Görüşürüz,” dedim ve kanepeye gömülüp başımı arkalığa yasladım. Sadece bir saniye dinlenmek istemiştim. Sonra kendimi zorlayıp duşa gittim.

“Hiç beklenmedik bir anda gümüş madalya kazandığında neler hissettin?” diye sordu muhabir Mary. Kendisi de eski bir cimnastikçiydi, iki binlerin başında olimpiyatlara katılmış ama bireysel madalya alamamıştı.

“Harikaydı,” dedim. Gerçek bir gülümseme yerleşti yüzüme. O âna dair anılar içimi sardı. İnsanların beni tehdit olarak görmemesi moralimi bozmamıştı, aksine daha da hırslanmıştım. “Orada olmak yıllardır hayalini kurduğum şeydi. Çok çalışmıştım. Kendime inancım o kadar tamdı ki başkaları inanmasa da önemli değildi.”

“Peki şimdi senden beklentiler arttı. Bu seni nasıl motive ediyor? Artık kendine inanmak daha mı zor yoksa daha mı kolay?” dedi. Soru, göğsümün ortasına saplanan bir ok gibiydi.

“Daha zor,” diye itiraf ettim, sonra daha geniş gülümsedim. “Ama meydan okumayı severim. Hâlâ yüzde yüz motiveyim.”

Cevabım Mary’nin hoşuna gitmişti; kendi gülümsemesi de parladı. Arkasındaki duvarda madalya ve fotoğraflarla dolu çerçeveler vardı. Takım olarak iki altın madalya kazanmış, kimbilir kaç ulusal yarışmada derece almıştı. Kariyerine dönüp baktığında pişmanlık hissediyor muydu acaba? Sormak isterdim ama o hemen yeni soruya geçti.

“Olimpiyatlardaki o inanılmaz deneyimin ardından oradan ayrılıp Valley Üniversitesi’nde üniversiteler arası müsabakalara geçiş sürecinin nasıl olduğunu anlatır mısın? Bu geçiş senin için nasıl bir deneyim oldu?”

“Gerçekten iyi geçti. Antrenörleri ve programı seviyorum. Benim için doğru adım oldu.”

“Ama geçen sezon çok zorlandın. Üstelik çoğu insan üniversite seviyesindeki rekabetin elit seviyeden daha düşük olduğunu söylüyor. Sence bu kadar zorlanmanın sebebi ne?”

Mideme bir düğüm oturdu, alnımda boncuk boncuk ter biriktiğini hissettim ama gülümsememi korudum; içimden o soruyu alıp Mary'nin münasip bir yerine... neyse. "Her sporcunun iniş çıkışları olur. Geçen yıl benim için çok şey değişti. Yeni antrenörler, yeni rutinler, yeni şehir... bütün hayatım baştan kuruldu. Alışmak biraz zaman aldı."

İçimden derin bir nefes verdim. Sinirlenmeden düzgün bir cevap verebilmişim. Gerçekten çok şey değişmişti. Üstelik artık üzerimde daha fazla baskı vardı. Dünya beni tanıyordu artık; herkes benden bir şey bekliyordu. İşte o beklentilere -ve kendi beklentilerime- karşılık verememekten korkuyordum.

"Peki bu sene? Dizin tamamen iyileşecek mi?" diye sordu.

İşte can alıcı soru. "Doktorlar umutlu. Ben de yavaş yavaş ilerliyorum."

"Ne zaman dönersen dön, hepimiz Avery Oliver'ın neler yapabileceğini göreceğiz," dedi Mary.

YEDİNCİ BÖLÜM

Knox

Kaskımı yere fırlattım. Çenemi sıktım, boğuk bir öfke homurtusu çıktı içimden. Flynn'in üzerimdeki bakışının ağırlığı, kendimi tamamen kaybetmemi engelledi.

Bir haftalık antrenmandan sonra kaydettiğim ilerleme yok denecek kadar azdı. Bu hızla gidersem asla hazır olamayacaktım. Pes etmek istiyordum ama gururum izin vermiyordu.

Kardeşimin yanına çöktüm, birlikte Colter'ı ve ekibini izlemeye başladık. Haftaya bir gösterileri daha vardı ve programa grupça yapılacak bir ters takla hareketi ekliyorlardı. Her biri için basit bir numaraydı ama zamanlamayı hem aralarındaki mesafe hem de uçuş açıları bire bir aynı olacak şekilde ayarlamaları gerekiyordu.

Flynn'in basketbol antrenmanı olmayan nadir günlerden biriydi, o yüzden piste onu da getirmiştım. Hendrick ve Jane son zamanlarda onu getirip götürmekte ve evdeki işleri halletmekte bana çok yardımcı oluyordu, böylece daha uzun süre antrenman yapabiliyordum. Ama Flynn'le baş başa vakit geçirmeyi özlemiştim.

"Bu harika bir şey," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, sürücüler ikinci kez rampadan geçerken.

Benim de ağızımın bir köşesi kıvrıldı. "Evet, bayağı iyiler."

Her zamanki ekip oradaydı: Colter, Brooklyn, Oak ve bir de Shane adında buralı bir adam. Herkes ona "Anne Ayı" diyordu ama sadece arkasından çünkü Shane kocamandı, kaslıydı ve ister-

se hepsini üst üste koyup dönebilirdi. Ayrıca Batı Yakası'nın dört bir yanından gelen dört başka sürücü de vardı. Haftaya çıkacakları gösteriden önce son kez birlikte prova yapacaklardı.

Geçen haftaki etkinlik bekledikleri en küçük kalabalıkla gerçekleşmişti; aslında seyirci önünde yapılmış bir genel prova gibiydi. Önümüzdeki birkaç ay içinde Oregon'dan Teksas'a uzanan büyük salonlarda, tamamen dolu tribünlere gösteri yapacaklardı. Ya da "yapacağız" demeliydim çünkü nasıl olduysa kendimi bu işin içinde bulmuştum.

"Bana da birkaç numara öğretir misin?" dedi Flynn, başını hafifçe bana çevirip sonra hemen tekrar piste dönerek.

Kaşlarım kalktı. "Asla."

"Nedenmiş o?"

"Seneye üniversite takımında oynamak istiyor musun?"

Başını yukarı aşağı salladı.

"O zaman sözleşme imzalayana kadar sağlam kalalım, olur mu?" Bana bakmadı, cevap da vermedi ama gözlerini devirişini yakaladım.

"Haftaya onlarla birlikte gösteri yapacak mısın?" diye sordu bu kez.

"Sanmıyorum. Henüz etkileyici hiçbir hareketi doğru düzgün yapabildiğim yok. Belki hiç hazır olamayacağım. Ama zamanım varken oyalanmak için iyi bir yol."

Flynn gözünü sürücülerden ayırdı. "Hendrick bana ne yapmaya çalıştığını anlattı. Eski koçuna, kimseyi yumruklamadan da bir takımın parçası olabileceğini göstermek istiyormuşsun."

Kaşlarım yeniden kalktı. "Kimseyi yumruklamadım. Sadece azıcık ittim."

"Yumruklamak istediğin belliydi ama."

"Kesinlikle istiyordum," dedim omuz silkerek. Gerçi sonucun ne olduğuna bakılırsa yumruklasam da fark etmezdi. "Bilmiyorum, ne yaparsam yapayım beni tekrar takıma alacaklarını sanmak biraz fazla iyimserlik olabilir."

“Hayır, bence iyi bir fikir,” dedi.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Bizde de mesela Koç Cook topu paylaşmayan birimizi kenara alır. Bizi oturtup kıcımıza kıymık batana kadar bekleteceğini söyler ama hiç yapmaz. Sadece sinirini yatıştırması gerekir. Sonra yeniden şans verir. Senin takımın da öyle yapacak.”

“Umarım öyledir. Kıcımada kıymık istemem.”

Kardeşim sırtı ve rampadan havalanan motorları sessizce izlemeye devam ettik.

“Hadi seni eve götüreyim,” dedim sonunda, yerden kalkarken. “Bu akşam ödevin var mı?”

“Biraz.” Karşımda dikildi. Son bir ayda boyu iki üç santim daha uzamıştı. Hâlâ ince uzun, vücuduna tam oturmamış bir hâli vardı ama günün birinde en uzun ve en iri kardeş o olacaktı.

Flynn kamyonun önünde durup motorları izledi. Ben motorumu yükleyene kadar yerinden kıpırdamadı, sonra geriye doğru yürüyüp bir hamlede yolcu koltuğuna çıktı ve bunu yaparken gözlerini pistten hiç ayırmadı.

“Ne zamandır binmiyorsun?” diye sordum ona.

Omuzlarını kulaklarına kadar kaldırıp indirdi. “Bilmem. Dokuz yıl falan olmuştur. Sekiz yaşındaydım galiba.”

Annem öldüğünden beri. O günden sonra her şey değişmişti. Onu da yanıma almadığım için kendime sessizce lanet ettim. Ben her şeyden kaçmak için motora binmişim ama Flynn’in böyle bir şansı hiç olmamıştı. Muhtemelen bu yüzden okulda bulabildiği her sporu yapmaya başlamıştı.

“Bir ara birlikte gidelim,” dedim. “Şehrin doğusunda, yeni başlayanlara uygun birkaç güzel rota biliyorum.”

“Olur, fark etmez.”

Heyecanını gizlemeye çalışmasını gülümsemeden izledim ama dudaklarının kenarında bastırıldığı tebessümü yakaladım.

O gece yatakta uzanırken kaslarım taş gibiydi, gözkapaklarım ağırlaşıyordu. Hava kararmadan uykuya yenik düşeceğe benziyor-

dum. Archer'la Brogan salonda video oyunu oynuyordu ve sesleri ince duvarlardan geçip odama doluyordu.

Instagram'da gezinirken eski sevgililerimin birkaç fotoğrafını beğendim. En son ne zaman dışarı çıkıp kafamı dağıttığımı hatırlamıyordum. Sezon bittiğinden beri sürekli gerilmiş yay gibiydim.

Fotoğrafları beğenmemle birlikte mesajlar gelmeye başladı ama tıklamadan önce Flynn'in son paylaşımına denk geldim. Alttaki yazıyı okuyunca nefesim tutuldu: *Abim tam bir efsane. Daha heybesinde neler var, bekleyin de görün. Üstünderse benim heel clicker hareketi yaptığım bir video vardı. Aslında fena görünmüyordu; açığı doğru anda yakalamıştı.*

Videoyu en az on kez izledim, yazdıklarını tekrar tekrar okudum ve kelimelerinin içime dolmasma izin verdim. Umut, azim... hepsi bir anda geri gelmişti.

İnleye inleye doğruldum ve uygulamayı kapadım. Düşünmeden Colter'a mesaj attım:

BEN:

Hazırım. Avery'nin numarasını
yolla.

Madem Flynn benim yapabileceğime inanıyordu, onun haklı olduğunu kanıtlamak için elimden ne gelirse yapacaktım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Avery

Hope neredeyse kusursuz bir dönüşü daha tamamladığında, “Bu seferki daha iyiydi,” dedim. Sadece bir günde inanılmaz ilerleme kaydetmişti.

“Şimdi atlayış çalışabilir miyim?” Yüzündeki heyecan öylesine bulaşıcıydı ki gülmemek elde değildi.

“Evet, artık atlayış çalışabiliriz.”

Sevinçle çığlık attı, ardından denge aletlerinden birine geçip köpük havuza ters taklayla atlamaya hazırlandı. Her seferinde hatasızdı ve havaya sıçradıkça gülüşü daha da belirginleşiyordu.

Ben de minderde kendi hareketlerimi çalışmaya devam ettim: çoğunlukla sıçrayışlar ve dönüşler. Dizim şimdiye kadar idare ediyordu ama sabahki antrenmanda zaten yeterince zorlamıştım, daha fazla risk almak istemiyordum.

“Vay canına!” dedi Hope denge aletinin üstüne tırmanıp orada donakaldığında. İlk başta yaptığı tam dönüşlü sıçrayışına hayran kaldığını sandım ama bana bakmıyordu bile.

Bakışlarını takip ederek spor salonunun hemen dışındaki seyir alanına, yani velilerin ve ziyaretçilerin izlediği camlı bölmeye baktım. İlk bakışta olağan dışı bir şey göremedim, o yüzden ona döndüm. “Ne oldu?”

“Ne değil. *Kim*.” Gözleri hâlâ aynı noktaya kilitlenmişti. Ben de tekrar baktım: anneler, babalar, nineler, kardeşler... ve o.

Geçen haftaki ukala motorcu Knox odanın arka tarafında duruyordu, kot pantolon ve siyah deri ceket giymişti. Ona bakan tek kişi Hope değildi, birkaç anne de manzaradan gayet memnundu.

“Burada ne işi var?” dedim fısıldar gibi.

Yoğun bakışları doğrudan bana çevrilmişti. Ben aptal gibi öylece bakarken elini kaldırdı. Hatırladığım kadar yakışıklıydı. Uzun boyluydu; kestane rengi saçları üst taraflarda daha gür, kulak çevresinde ise kısa tıraşlıydı. Keskin hatlı yüzüyle ve duruşuyla hiçbir zaman tam olarak gevşeyemeyen birine benziyordu.

“Bir saniye, geliyorum,” dedim Hope’a, sonra bacaklarımı hareket etmeye zorlayarak ona doğru yürümeye başladım.

Onunla konuşmaya gittiğimi fark edince Hope’un gözleri fal taşı gibi açıldı. Onun şaşkınlığını umursamamaya çalışarak spor salonundaki kalabalığın arasından sıyrılıp yandaki kapıdan lobiye çıktım. Knox bana doğru geldi.

Ortalık gürültülüydü, o yüzden yanına kadar gidene kadar konuşmadım.

“Merhaba,” dedim sesime karışan şaşkınlığı saklamadan. “Beni görmeye mi geldin?”

Bakışları mayoya benzer kıyafetimden çıplak ayaklarıma, oradan başımdaki dağınık topuza geçti. “Seni cimnastikçi olarak hayal etmemiştim.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Antrenmanı bölmüyorum, değil mi?”

“Hayır, pek sayılmaz. Sadece bir arkadaşına yardım ediyordum. Senin burada ne?..”

“Colter numaranı verdi ve burada olacağını söyledi de bir uğrayayım dedim.”

“Peki,” dedim yavaşça, devamını bekleyerek. Colter neden bu adama numaramı versin ya da nerede olduğumu söylesin ki diye merak ettim.

“Bir de seninle antrenman hakkında konuştuğunu söyledi ama yüzündeki ifadeye bakılırsa bundan haberin yok gibi.”

“Antrenman mı? Ne için?” Tam o anda Colter’m birkaç gün önce bana uygun olup olmadığını sorduğu geldi aklıma. Ellerimi belime koydum. “Sen onun ekibindeki yeni sürücüsün, değil mi?” diye sordum.

“Hayır.” Başını salladı, sesi savunmacıydı ama hemen ardından geri adım attı. “Şey, yani evet ama kalıcı değil. Sezon başlayana kadar birkaç ayım var.”

“Anladım. Sen bir yarışçısın.” Doğru terimi kullandığımdan emin oldum, bu da ağzının bir kenarının yukarı doğru kıvrılması-na neden oldu. “Ama sürüş konusunda yardıma mı ihtiyacın var?”

“Colter bana ona yaptırdığın bazı güç ve denge egzersizlerinden bahsetti,” dedi. Elini ensesine götürüp dalgınca kaşıdı. Belli ki benden yardım istemekten rahatsızdı. Peki o zaman niye gelmişti?

“Yani, kısmen,” dedim. Durumu birkaç egzersize indirgemişti; sanki Colter’a sadece mekik ve şınav yaptırmışım gibi. Gerçekteyse çok daha fazlasını yapmıştık. “Aslında sadece birlikte çalıştık.”

“Yani bana yardım edemeyeceksin?”

“Öyle demedim.” Colter’ın yeni takım arkadaşına yardım etmeye hazırdım. Ta ki karşımda Knox’u bulana kadar. Bu adamın bana ne kadar rahatsızlık verdiğini kelimelere dökmek zordu. Yardımımı gerçekten isteyip istemediğini anlayamıyordum. Sözleriyle davranışları birbirine uymuyordu.

“Bak, belli ki meşgulsün, o yüzden direkt konuya gireyim. Egzersizleri yazabilirsen başka bir gün uğrayıp alabilirim. Ya da gösterirsen gündüz bir saatimi ayırabilirim. Yarın müsait misin?”

“Üzgünüm, sanmıyorum...”

“Zamanın için ödeme yaparım tabii. Program için de.”

“Parayla alakası yok.” Her ne kadar o birkaç kez üstelemiş olsa da Colter’dan bir kuruş almamıştım. Gerçek şu ki onunla çalışmak eğlenceliydi. “Bu öyle bir saatte anlatılacak ya da yazıya dökülecek bir şey değil. Yazılı bir programım yok.”

Bana sanki neden hemen bir plan yazamadığımı sorar gibi bakmaya devam etti. “Ama Colter dedi ki...”

“Cimnastik, becerileri aşama aşama geliştirmekle ilgilidir,” dedim. “Bir şeyi öğrenirsin, sonra onun üstüne bir şey daha eklersin.” Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa zırvaladığımı düşünüyordu. Her şeyi uydurduğumu. “Üzgünüm, başka yolu yok.”

Ela gözleri güzeldi, eğer şu anda bana mızrak gibi saplanmıyor olsalardı büyüleyici bulabilirdim. “Peki,” dedi, “her şeyi bana göstermen ne kadar sürer?”

“En az bir iki saat.”

“Tamam.” Telefonunu çıkarıp takvimine baktı. “Yarın öğleden sonra ikiyle dört arası nasıl?”

“Her jeans iki saat sürer. Colter haftada dört beş kez geliyordu. Eğer o kadar sık yapamayacaksan, en az haftada üç kez gelmen gerekir. Aksi hâlde çok yavaş ilerleme kaydedersin.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Yara iziyle bölünmüş kaşını kaldırdı.

Bakışları altında yüzüm ısındı.

“Yani,” dedi yeniden, “benden her gün iki saat boyunca buraya gelmemi mi istiyorsun? Ne yapacağız? Amuda falan mı kalkacağız?”

“Ben senden hiçbir şey istemiyorum,” dedim sertçe. “Ne kadar süreceğini sen sordun, ben de söyledim. Colter da o kadar ders aldı.” Omurgamı düzelttim, yüzümdeki sıcaklık boynuma indi. Amuda *falan* kalkmak ha? Bu kadar saçma buluyorsa neden buradaydı ki?

“Bu biraz... abartılı. Zaten pistte saatlerce çalışıyorum, kendi programım da var.” Çenesini sıkıp gözlerini kaçırdı. “Gerçekten birkaç egzersiz yazamaz mısın, ben de kendi rutinime eklerim?” Elini Hope’un bulunduğu tarafa doğru salladı. “Öğrencilerin çocuk, sen de sanki tırnağın kırılrsa kıyametleri koparacakmış gibi duruyorsun. Ne kadar zor olabilir ki?”

Bu adamın hem benden yardım istemek için buraya gelip hem de bana ve sporuma hakaret etmesi akıl alır şey değildi.

“Gerçekten zor,” dedim dişlerimin arasından.

“Pekâlâ. Fark etmez. Yarın başlayalım mı?”

“Hayır.” Ellerimi indirip bir adım geri attım.

“Hayır mı?”

“Evet, hayır. Unuttum, yarın meşgulüm.”

Yakışıklı yüz hatları sıkıntıyla buruştu ama, “Peki. Ertesi gün?” dedi.

“Mmm...” Başımı yana eğip düşünür gibi yaptım. “O gün de doluyum galiba.”

Gözlerini kıstı. “Az önce boş olduğunu söylemiştin.”

“O tırnağımın kırılabileceğini fark etmeden önceydi,” dedim dramatik bir nefesle, ojesiz kısa tırnaklarımı göğsüme götürüp ona ters ters bakarak. “Sana yardım edeceğime kendimi yakarım daha iyi.”

Bir adım daha geri çekildim. “Madem kolay, o hâlde kendin çöz, pislik.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Knox

“Vay, günaydın şampiyon,” dedi Brogan önümde bir bardak altlığı koyarken. “Su mu, bira mı?”

“Bir tek Jack ver,” dedim.

Kaşları kalktı.

“Peki, duble olsun.”

“Anlatmak ister misin?” dedi arkasındaki raftan şişeyi almak için dönerken.

Bardağı doldururken ona ters ters baktım.

“Bazı insanlar barmenleriyle –özellikle benimle– konuşmayı terapi gibi bulur. Güzel bir yüzüm ve hüzünlü gözlerim var.” Alaycı bir gülümseme takındı ve kaşlarını oynatarak bardağı doldurdu.

Bardağı ânında kafaya diktim ve elimle işaret ederek bir tane daha istedim.

“Yok öyle.” Şişeyi rehin almış gibi tuttuğunu görünce ona daha da sert baktım. “Jane’le tanışmadan önceki Hendrick’ten bile daha somurtkansın, bahar tatilindeki Archer gibi içiyorsun. Nedir bu hâlin, anlat bakalım?”

“Tanrım, ne kadar gıcıksın,” dedim ama sesimde öfke yoktu. Göğsümdeki sıkışma biraz azalmıştı. Sarhoş olmak istemiyordum; o da muhtemelen beni bar taburesinden kazımak istemiyordu.

Brogan barın arkasında kendi işiyle meşgul olmaya devam etti. Şişeyi rafa koydu, bir Dr. Pepper doldurup önüme bıraktı.

“Bir aptallık ettim,” dedim sonunda.

“Affedersin, ne?” Başını yana eğip elini kulağına götürdü.

“Başlatma şimdi. Ne dediğimi duydun.”

Kalabalığın gürültüsünde neredeyse kaybolan bir kahkaha attı.
“Kimi kızdırdın?”

Cevap vermeden önce bir yudum gazoz içtim. “Bir... kızı.”

Bu onu kahkahaya boğdu. “Her şeyi anlat. Hiçbir detayı atlama. Holland kardeşlerden biri rezil olduğunda keyfim yerine geliyor.”

Brogan bizimle kan bağı olmayan kardeşimizdi. Çocukluktan beri Archer’la yapışık ikiz gibi gezerlerdi. Sürekli evde takılır, bizde kalır, kendi evine nadiren giderdi. Annem onunla özel olarak ilgilenmeyi severdi; muhtemelen buna ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Tüm ayrıntıları bilmiyordum ama ailesiyle arası limoniydi ve bir noktadan sonra eve gitmeyi tamamen bırakmıştı. Artık o da en az bizim kadar Holland sayılırdı.

Ona her şeyi anlatmayı düşünüyordum ki barın öbür ucundaki bir grup kadın el sallayarak dikkatini çekti.

“Hemen geliyorum. Sakın bir yere gitme,” dedi bana işaret ederek uzaklaşırken.

Yalnız kalınca Avery’yle yaptığım konuşmayı kafamda tekrar oynattım. Kafayı mı yiyordum yoksa gerçekten fazla mı abartmıştım? Colter’in onunla o kadar zaman çalıştığına inanmak zordu.

Cimnastikçiymiş. Üzerinde temiz beyaz spor ayakkabılar, pembe dantelli bir üstle iffet timsaliydi. Belki bir balerin ya da ponpon kız veya o havalı, şımarık, babasının kızı hâlleri...

Yine de güzeldi. O taytı her şeyi belli ediyordu. Çok şükür! Saçlarını başının üstünde topuz yapmıştı ve makyajsızdı. Vücudu tebeşir tozuyla kaplıydı. Dağınık görünümüne rağmen inanılmaz çekiciydi.

Gerçi muhtemelen o an beni toprağa gömmenin planlarını yaptığı için çok da önemi yoktu, ne de olsa onu aşağılamıştım. Hazırlıksız yakalanmıştım. Her gün iki saat mi? Günün hangi kısmına sıkıştırmamı bekliyordu acaba?

Başımı eğip kendi kendime küfrettim. Ne halt edecektim ben şimdi?

Brogan yeniden yanıma geldi ama bakışları omzumun arkasına kaydı. “N’aber, Colter?”

Taburede döndüm.

“Selam,” dedi dostum, bara bakınarak. “Buranın bu kadar kalabalık olduğuna inanamıyorum. Hendrick mutluluktan uçuyordur.”

“Şu an arkada para balyalarını sayıyor,” dedi Brogan sırtarak. Aklında hemen komik bir görüntü belirdi çünkü en büyük abimiz böyle biri değildi. Ama bar gerçekten iyi gidiyordu ve onun adına mutluydum. Burası çocukluğumuzun mekânıydı. Annemin barıydı. O öldükten sonra yıllarca kapalı kalmış, sonra da babam bir başkasına satmıştı. Hayatında iyi olan her şeyi nasıl mahvettiğinin bir başka örneği.

“Bir şey içer misin?” diye sordu Brogan, Colter’in önüne yeni bir bardak altlığı koyarken.

Colter tabureye oturdu. “Fıçı Bud var mı?”

Brogan başıyla onaylayıp bardağa buz gibi bira doldurmaya gitti.

Colter içkisini alıp bir yudum içtikten sonra bana döndü, tanıdık bir sırıtışla. “Avery’yle tatlı tatlı sohbet etmişsiniz.”

“Bunu nasıl hemen duydun?” dedim, sonra hatırladım. “Kız arkadaşınla oda arkadaşıydı, değil mi?”

Başını onaylarcasına sallayıp birasından bir yudum daha aldı. “Ne dedin kıza? Deliye dönmüştü. Oda içinde volta atıyor, egosu aletinin iki katı olan heriflerden bahsedip duruyordu. Ben odadan kaçtım, Quinn tütsü yakıp ortamı sakınleştirdi.”

Önceki sinirim geri geldi. “Benim egom mu? Onunki ne demeli peki? Dedi ki, bana yardım edeceğine kendini yakmayı tercih edermiş!”

Colter kahkahalarla güldü. Eğleniyordu resmen.

“Ciddi misin sen? Ne saçmalık bu?” dedim.

“Tamam, tamam,” dedi hâlâ gülerek. “Pek de iyi bir başlangıç yapamamışsınız.”

“Az bile söyledin,” diye homurdandım. Sonra ciddi bir sesle sordum: “Bir şey soracağım.”

“Sor.”

“Gerçekten her gün iki saat boyunca onunla antrenman yaptın mı?”

“Evet, muhtemelen. Orada epey zaman geçirdim.”

“Ne yapıyordunuz?” Sesim şaşkınlıktan yükseldi.

“Ne yapıyorlarsa onu. Quinn’le yeni çıkmaya başlamıştık, o yüzden benim için onunla vakit geçirmenin bir yoluydu. Takımdaydı, her öğleden sonra antrenmanları vardı. Sonra Avery’yle birlikte kulübün spor salonuna gidip fazladan çalışırlardı.” Omuz silkip bir yudum daha aldı. “Benim de antrenman yapmam gerekiyordu, hem Quinn’i taytla izlemek sporun en güzel kısmıydı. Kendi ufak tefek ama poposu kocaman.”

Gözlerimi kapatıp başımı salladım. Quinn sevimli bir kızdı ama arkadaşımın sevgiliyle ilgili sahneleri gözümün önüne getirmek istemiyordum.

“Yani onların yaptığı her şeyi yaptın?”

“Tam olarak değil. Barfiks ve denge aletlerinden uzak durdum, o çılgın taklaları da denemedim ama yapılabilir olan her şeyi yaptım. Neredeyse şpagat yapabiliyorum, görmek ister misin?”

“Kesinlikle hayır.”

Sırıtsı iyice genişledi. “Delice geliyor ama yemin ederim hayatımda o kadar zor bir antrenman yapmadım.”

“Amuda kalkıp şpagat açarak mı? Bu mu en zor antrenman? Seni Thorne’un kondisyon ekibiyle tanıştırayım da gör.”

Sessizce güldü. “Ben gerçekten Avery’yle iyi anlaşacağınızı düşünmüştüm.”

“Neden?” dedim kaşlarımı çatarak. Biz ayrı dünyaların insanlarıydık.

“İkiniz de hırslı, çalışkan ve inanılmaz inatçısınız,” dedi o arkadaşça bakışıyla. “O madalyalı bir olimpiyat cimnastikçisi. Sen de son yılların en iyi motokros sürücülerinden biri olma yolundasın...” Sesi alçaldı. “Bilmiyorum, belki birbirinizi anlayacağınızı düşündüm.”

Kafam bir kelimeye takıldı. "Olimpiyat mı dedin? *Bildiğimiz Olimpiyat?*"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Bildiğimiz Olimpiyat. Ciddiyim." Siktir... Kendimi rezil etmeyi ne güzel beceriyordum.

"Bilmiyordum," dedim dalgınca.

Neden bilmiyorum ama Avery'yi boynunda altın madalyalarla hayal etmek tuhaf derecede seksi bir görüntüydü. Muhtemelen artık bana yardım etmeyecekti ama yine de internette adını aratmayı aklımın bir köşesine yazdım.

"Bunu bilmezdin ki," dedi Colter. "Öyle şeylerle hava atacak bir kız değil. Avery havalı biridir, hem de sadece Quinn bana böyle söylemezsem beni döveceğini ima ettiği için söylemiyorum. Benim kız fena yumruk atar bu arada, onu kızdırayım deme."

"Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama ben hallederim. Yarın birkaç antrenörü ararım." Bayan Kusursuz'a, pardon, Bayan Olimpik Kusursuz'a ihtiyacım yoktu. Bir şekilde denge ve güç egzersizlerini başkasından da öğrenebilirdim.

Colter elini sallayarak beni geçiştirdi. "Hafta sonunu boş ver. Takımın çoğu şehirde, ben de yarın parti veriyorum. Herkesle tanışırsın. Mayonu getir. Havuz başında takılırsın, biraz kafan dağılır. Eğlenmek nasıl bir şeydi, hatırlıyor musun?"

"Siktir git başımdan, eğleniyorum ben."

"Aman ne eğleniyor," diye araya girdi Brogan.

Colter gülerek ayağa kalktı ve cüzdanını çıkardı.

"Benden," dedim elini geri iterek.

"Sağ ol." Cüzdanını cebine koydu. "Yarın saat iki. Gelmezsen fena olur."

O gider gitmez Brogan boş bardağı aldı. "Bu Avery denen hatun kulağa hoş geliyor."

"Eminim öyledir," dedim kuru bir sesle.

Brogan bir kahkaha daha patlattı. "Ayrıca dibine kadar haklı. Egon gerçekten aletinin iki katı."

ONUNCU BÖLÜM

Knox

“Geldin demek.” Colter, beni karşılamak için havuzdan çıktı ve ıslak saçlarını silkeledi.

“Zor oldu ama.” Bahçeyi taradım. Uçsuz bucaksızdı ve insan kaynıyordu. Takımdaki kız ve erkeklerden çok daha fazla kişi vardı. “Dışarıdan görünce neredeyse geri dönecektim. Yanlış geldim sandım.”

“Güzel, değil mi?” Dönüp sanki ilk kez görüyormuş gibi evi süzdü.

Güzel mi? Bu ifade az kalırdı. Valley’nin en iyi mahallelerinden birinde, resmen bir malikâneydi. “Evet, dostum. İnanılmaz.”

“Brooklyn’le birlikte kiraladık. Daha çok o kiraladı sayılır. Kendisi ana evde kalıyor, ben de şuradaki müstemilatta,” dedi arsasının sağındaki küçük evi başıyla işaret ederek. “Hadi sana içecek bir şeyler alalım.”

Birkaç dakika sonra elimde bir bira tutuyordum ve Colter da beni Patrick’le tanıştıyordu; liseyi yeni bitirmiş genç bir çocuktı, turnede kurulum ve söküm işlerine yardım edeceğini öğrenmiştim. Geçen sezonun motokros yarışlarından bahsetmeye hevesliydi. Büyük bir hayrandı; benim değil, genel olarak yarışın hayranıydı. Normalde en sevdiğim konu olurdu ama onu gördüğüm an... geri kalan her şey uzak bir uğultuya dönüştü.

Avery, bahçenin öbür ucundan benimle göz göze geldi; onu burada görmek beni ne kadar şaşırttıysa beni görmek de onu o

kadar şaşırtmıştı. Şaşkınlığım hızla akkor bir çekime dönüştü. Üzerinde hayatımda gördüğüm en küçük bikini vardı; iki örgü hâlindeki saçları omuzlarının üzerinden aşağı sarkıyordu. Vücudu akılmazdı.

“Duyuyor musun, Holland?” Colter dirseğiyle dürttü.

Gözlerimi ondan güçlkle ayırdım. “Pardon, ne?”

Dostum bana ukala bir gülümsemeyle baktı. Ben de ters ters bakarak karşılık verdim.

“Önden bir çıtlatsan iyi olurdu,” dedim dişlerimin arasından.

“Gelir miydin?”

Elbette gelmezdim, bunu gayet iyi biliyordu.

Avery'yle yüz yüze gelmem uzun sürmedi. Colter, Oak'ın omuzunu yerinden çıkarıp beş dakika sonra bir numaraya daha çıktığı hikâyeyi anlatırken Avery'yle Quinn yanımıza geldi.

Quinn, Colter'ın yanına sokuldu; ben de Avery'ye yer açmak için çemberi genişlettim. Hindistancevizi gibi kokuyordu –büyük ihtimalle güneş kremi– ve sıcak bir yaz gününü andırıyordu. Teninin altın rengi, açık pembe bikini üstünün kaydığı yerde ince bir şeritle bölünmüştü. Boyunun bu kadar kısa olduğunu fark etmemiştim; yalınayak hâliyle başı omzuma ancak geliyordu.

Gergin bir gülümsemeyle baktı ve benden mümkün olduğunca uzak durdu. Onun bu resmî, mesafeli hâli, ne kadar seksi olduğuna dair düşüncelerimi dağıtmaya yetti; az daha gülecektim. Süslü, gururlu ve meğer bir de Olimpiyatçı. Antrenman yöntemlerini sorguladığımda bu kadar köpürmesine şaşmamalıydı.

Biramı bitirdim ve onun boş bardağına baktım. “Bir şey içer misin?”

Sanki ona kibarca şahsi barmenliğini yapmayı teklif etmemişim de bağırmışım gibi irkildi. “Hayır, sağ ol.”

“Seni zehirleyeceğimden mi korkuyorsun?”

“Aklımdan geçmedi değil.”

“Benim tarzım değil.”

“Doğru. Sen daha çok yüzüne yüzüne pislik olmayı seviyorsun.” Konuşurken başını hafifçe yana eğmişti.

Ah. Canım yandı ve bu da nedense bir çekim daha doğurdu. İnsanların bana kötü davranmasından hoşlandığımı söylenemezdi ama bu ufak tefek, sert kabuklu seksi şey... “Bunu hak ettim sanırım.”

Cevap vermediğini görünce, “Ateşkese ne dersin?” diye sordum.

Bir kaşını kaldırıp şüpheyle beni süzdü. Lanet olsun, sinirliyen bile güzeldi; hayır, özellikle de sinirliyen güzeldi. “Kibar oynamak mı istiyorsun?” dedi tastamam inanmayan bir tonda.

Hayır, güzelim. Pis oynamak istiyorum. Çırılçıplak ve çok pis.
“En azından bugünlük.”

Hâlâ bana güvenmiyor gibiydi ki yerden göğe kadar hakkıydı. “Hadi gel, sana bir içki yapayım, nasıl hazırladığımı bizzat izlersin.”

Geldi. Üstelik içkiyi başımdan aşağı da dökmedi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Avery

“Yine bakıyorsun.”

“Hayır.” Gözlerimi Knox’tan uzaklaştırdım. Evet, kesinlikle gözlerimi dikmiş ona bakıyordum. Ama sadece nerede olduğunu bilip ondan uzak durabilmek için.

Dün bana tam bir pislik gibi davranmışken bugün çıkıp kibar takılabileceğini düşündüğüne inanamıyordum.

“Yalancı.” Quinn kalp biçimli güneş gözlüğünün üzerinden bakıp bilmiş bir gülümseme takındı. “Anlıyorum... çocuk resmen ateş ediyor. Bak gitsin. Hatta bence gidip dudaklarına yapış.”

“Hadi oradan.” Burun kıvrıdım. “Onun eli elime değeceğine, bir daha seks yapmadan ölüp gitmeyi tercih ederim.”

“Dilini ısır!” Arkadaşım irkildi, kolunu savurup omzuma hafifçe vurdu. Yan yana şezlonglarda yatıyor, akşam güneşinin keyfini çıkarıyorduk. Aslında yeniden krem sürmem gerekiyordu, derimin yandığını hissediyordum ama muhtemelen bir süre havuz keyfi yapamayacaktık. Antrenmanlar başladığına göre yarışlara kadar her hafta gitgide yoğunlaşacaktı.

Üstelik sakatlıktan tam olarak dönmediğim için önümde uzun bir yol vardı. Fazladan antrenman demek, böyle şeylere daha az vakit ayırabilmek demekti.

Quinn doğrulup bacaklarını şezlongdan sarkıttı. “Ben bir dalıp çıkacağım.”

“İyi eğlenceler,” dedim melodik bir sesle. Onu sığ tarafa inerken izledim; Colter birkaç arkadaşıyla oradaydı, Knox da yanlarınday-

dı. Colter konuşmaya devam ederken kollarını Quinn'in beline doladı. Sevimlilerdi.

Gözlerimi kapatıp gevşedim. Güneşte uzanmak, müzik, etrafta konuşup gülen insanlar... bugün tam ihtiyacım olan şeydi. Şu Knox denen hödük de bu şahane hayalin tek istisnası.

Tam yüzüstü dönmek üzereydim ki üzerime bir gölge düştü. Yarı kapalı gözlerimi araladığımda istisna tepemde duruyordu.

"Ne istiyorsun?" dedim gözlerimi tekrar kapayarak. Ona bakmazsam seksi oluşuna sinirlenmezdim. Hödüklerin yakışıklı olması yasaklanmalıydı.

Quinn'in az önce boşalttığı şezlonga oturduğunu görmekten ziyade hissettim. "Bronzlaşıyorum işte."

"Bahçenin öbür ucunda yapamaz mısın?" Sonra daha kısık sesle ekledim: "Hatta şehrin öbür ucunda?"

"Dün akşam için özür dilerim."

Gözlerim aralandı. Başımı yana çevirip yüz ifadesini süzdüm. "Sesinde samimiyet var, yüzünde de... ama yine de sana inanmıyorum."

"Ben inanmadığım hiçbir şeyi söylemem."

"Yani ben fazla kız gibi olduğum için ciddi antrenman yapamayacağıma mı inanıyorsun?"

"Öyle bir şey demedim."

"Yeterince yakındı," diye mırıldandım tekrar önüme dönerken. Tırnağım kırılrsa kıyametleri koparacağımı söylemişti. Sanki kızlar hem feminen hem de sağlam olamazmış gibi. Ne hödük ama.

"Sen de pek nazik sayılmazdın hatırlarsan," dedi.

"Ben kimseden bir şey istemiyordum ki."

"Doğru." Birkaç dakika boyunca başka bir şey söylemeyince konuşmamızın bittiğini sandım. Muhtemelen ikimiz de bir süre sessiz kalırız, o da benden sıkılıp gider diye düşünürken birden daha kısık bir sesle tekrar konuşmaya başladı. "Yardım istemek konusunda pek iyi sayılmam. Nefret ederim. Kimseden hiçbir şey istememek için her şeyi yaparım. Evet, dün pisliğin teki gibi

davrandım ve ağzımdan saçma sapan laflar çıktı. Çoğu da aslında seninle ilgili değildi ama yine de söyledim; bunun sorumluluğunu alıyorum. Özür dilerim. İnanıp inanmamak sana kalmış.”

Cevap beklemedi. Ben de cevap verecek hâlde değildim zaten. Kafamda sözlerini tekrar tekrar çevirip duruyordum. Knox ayağa kalktı ve birkaç adım ötemden derin kısıma atladı. Su ayaklarıma sıçradı.

Öfkem sönmüş, yerini adını koyamadığım tuhaf bir hüzün almıştı. Bir özürle yumuşuyor olmama da ayrıca sinirlendim. İşte bu yüzden hödükler yakışıklı olmamalıydı. Haksız rekabetti bu.

Gözlerim kazara ona kaymasın diye yüzüstü dönüp yanağımı omzuma gömdüm. “Kimseden hiçbir şey istememek için her şeyi yaparım.”

Neden? Aman, bana ne. Umurumda bile değildi.

Saniyeler sanki bataklıkta sürünür gibi akıp geçti. İç çekip kalktım, bahçeyi taradım. Havuzun ortasındaydı ve sırtı bana dönüktü, kızıl saçlı motorcu Brooklyn’le konuşuyordu. Yüzünü göremiyordum ama Brooklyn sanki dünyanın en iyi adamıyla konuşuyormuş gibi gülümsüyordu.

Kendimi durdurumama kalmadan suya girdim ve ona doğru ilerledim. Suyu hep çok sevmiş olsam da iyi bir yüzücü sayılmazdım. Yaz aylarında arkadaşlarım yüzme dersleri alırken benim ailem cimnastik antrenmanlarını iki katına çıkarırdı.

Onun durduğu yer bir buçuk metre kadardı ama benim boyun da hemen hemen o kadar sayıldığından beni fark etmesi için yanında durmaya çalışırken tatsız bir biçimde su üstünde kalmaya çabalıyordum.

Beni önce Brooklyn gördü. Onun bakışı bana çevrilince Knox’unki de aynı yöne döndü.

Hiçbir şey söylemedim. Zaten ne diyeceğimi de düşünmemiştim.

“Ben bir bira daha alayım,” dedi güzel kızıl. Sessizlik rahatsız edici bir hâl alınca merdivene doğru yüzdü.

Ben suyun yüzeyinde kalabilmek için kollarımı ve bacaklarımı çırparken Knox hemen önümde dikilmiş, ona bir şey dememi bekliyordu. Koyu renk gözleri bana kilitlenmişti, ıslanmış saçları daha koyu görünüyordu. Kaslı göğsü ve kolları dövmelemlerle doluydu, bir meme ucunda da küçük, halter şeklinde bir piercing vardı.

Neden geldiğimi hatırlayıp konuşmak için ağzımı açtım ve bir yudum su yuttum. Harika. Şu adama bağırayım derken boğulacaktım.

“Neden özür diliyorsun ki?” dedim sonunda, ayaklarımı daha hızlı çırparken.

Bir kolu belime dolandı ve ne olduğunu anlayamadan beni kendine doğru çekip yanına dayadı.

“Ne yapıyorsun?” diye homurdandım. İttim ama kolu kımıldamadı. “Bırak beni.”

Tekrar ittim ama nafile. Çok güçlüydü ve vücudunun dokunduğum noktaları taş gibiydi. Böyle bir hödük olmasa, yanları kıpkırmızı şortunun üzerinde yükselen o üçgen hattını ya da güneşte gözlerindeki altın benekleri fark ediyor olabilirdim.

Kurtulmaya çalıştım ama sanki duvarla cebelleşiyordum.

“Hayvanlık ettim de ondan,” dedi.

“Onu sormadım.”

“Neyi sordun peki?”

“Cidden bu konuşmayı sen beni böyle rehin almışken mi yapacağız?” Tekmeler atıp kıvrandım. Oysa o ağır ağır göz kırpar gibi boş bakıyordu. Çok yakındı; midemdeki kelebekler onun kaba saba oluşuyla ilgilenmiyor, teması karşısında sevinçle uçuşuyordu.

Sessizce, beni kendine yakın tutarak daha sığ kısıma yürüdü. Ayaklarım zemine değince kolunu gevşetti.

Aramıza iki adım mesafe koyup bikini üstümün kaymış yerini düzelttim; göğsümün alt kısımlarını epey bir gösteriyordu. Çok dolgun sayılmazdım ama bu bikini o kadar küçük ki B beden memelerimi zar zor tutuyordu.

Knox gözlerini kaçırmaya bile yeltenmedi.

“Kızlara böyle mi davranıyorsun genelde?” Sinirli görünmeye çalıştım ama sesim telaşlı çıktı.

“Boğulmalarını izlemektense, evet.”

“Ben gayet iyiydim.”

“Pek öyle görünmüyordun, yarım porsiyon.” Ağzının kenarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Boy şakası, ne kadar da orijinal—Off. Neden uzatmıştım ki? Neden özür dilediğini bilmeye ihtiyacım yoktu. Kocaayak efsanesi gibi bir tuhaflık olarak kalsa da olurdu.

Ama ağzım duramadı. “Niye şimdi özür diliyorsun? Affedeyim de yardım etmeyi kabul edeyim diye mi?”

“Hayır.” Güldü. “Artık yardımını kesinlikle kabul etmem.”

Ne? “Nedenmiş?”

“Kafam karışık biraz.”

“Senin normal hâlin bu değil mi?”

Göğsü gerçek bir neşeyle titreyerek güldü. “Tatlı. Tam sarışın-lara göre bir saçmalık.”

Çenem düştü. “Ben aptal değilim.”

“Ben de değilim, prenses.”

“Ben prenses de değilim.”

Örgülerimden birini çekiştirdi. “Öyle görünüyorsun ama...”

“Aaa evet, en iyi Disney prensesi, güzel laf,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturup.

“Sen daha iyi bilirsin.”

İç çektim, kollarımı indirip bir adım yaklaştım. “Yaptığım işte iyiyim ve Colter’a yardım ettim. Neden birden fikrini değiştirdin?”

Dün akşam kararlıydı; sonra hakaret etmişti, ben de onu reddetmiştim. Şimdi de birden vazgeçiyordu öyle mi? Hem de o?

“Kendimi korumak dışında mı?” Bakışları yüzümden iletişime kapalı bedenime indi.

“Sana zarar verebileceğimi düşünmen beni onore etti.”

“Daha ziyade zamanımı harcamak istemiyorum. Az vaktim var; kavga dövüşle geçirip ilerleyememe gibi bir lüksüm yok. Yazık

ama... sinirliyken çok seksi oluyorsun." Göz kırptı. Gerçekten göz kırptı.

Bu iltifat mıydı yani? Diğer zamanlar seksi değil miydim? Off, bu adam... hayatımda tanıdığım en sinir bozucu insan olabilirdi.

"Peki neden zahmet edip özür diliyorsun?"

"Doğrusu böyle gibi geldi."

"Sen nazik biri değilsin."

"Peki. Geri alıyorum. Mutlu musun?" Sanki benimle atışmak öğleden sonra yapılabilecek en keyifli şeymiş gibi sıırıttı.

"Hayır," diye tısladım.

"İster kabul et ister etme, prenses ama biraz daha güneş kremi sür. Kızarmaya başladın." Omuzlarına kadar suya gömüldü. Böyleyken daha az ürkütücü, neredeyse oyunbaz görünüyordu ama keyfini çıkaramayacak kadar gerilmiştim.

Havuzdan çıkıp krem sürdüm. Knox söyledi diye değil, zaten sürmem gerekiyordu. Sonra Colter'la Quinn'i dışarıdan gelen birkaç sürücüyle birlikte sönük bir ateş çukurunun etrafında buldum. Quinn yerini bana verip kendisi Colter'ın kucağına oturdu.

Knox ortalarda yoktu. Brooklyn'le iyi anlaşıyor gibiydiler. Gerçi iri kalçalı, bronz bir esmer de rakıptı; tanga bikinisiyle havuz kenarına oturmuş, vücudunu sergileyip Knox'a gülümsüyordu. O da ona gülümsüyordu. Vücudunda az önceki gerginliğinden eser yoktu, gayet rahattı. Uff. Kadının o mükemmel dik memeleriyle onu boğmasını diledim.

Gün biterken partinin havası değişti. Daha çok insan geldi; yeni enerjiyle ben de güneşten baygın düştüm. Havuzdakilerin çoğu çıktı, bahçedeki üç ateşin etrafına ya da arka taraftaki geniş oturma alanına dağıldı.

Quinn'le ben mayo altlarımızın üzerine şort geçirdik, Colter da buzdolabını talan etmemize izin verdi.

“Burnun pembeleşmiş,” dedi Quinn, ağzına iki kraker atarken yüzüme bakıp.

Elimi yüzüme götürdüm ve tenimin sıcaklığına yüzümü buruşturdum. “Kötü mü?”

Colter da o da başını iki yana salladı.

“Aman, neyse. Zaten etkilemeye çalışacağım kimse yok,” dedim.

“Hey, benim ekipten bazı çocuklar çok havalıdır,” diye araya girdi Colter, bize bakıp destek arar gibi.

“Çoğunun ilişkisi var ama,” dedi Quinn. “Bir de şu ufaklık var, on yedi falan.”

“On dokuz,” diye diretti Colter.

“Biz bizden küçüklerle ilgilenmiyoruz,” dedi Quinn. “Değil mi, Ave?”

“Sanırım,” dedim, elinden bir kraker kapıp.

“Ben seni Knox’la birkaç kez konuşurken gördüm.” Gözleri parladı. “Anlat.”

“Anlatacak pek bir şey yok.”

“Umurumda değil,” dedi. “Ne dediyse tek tek duymak istiyorum.”

Düşündüm. “Önce özür diledi. Sonra gerçekten samimi mi değil mi diye tartıştık. Sonra sanırım birbirimize biraz daha laf saktuk. Sinirliyken seksi olduğumu söyledi; özrünü kabul edip etmemem umurumda değilmiş, öyle söyledi. Artık yardım istemediğini çünkü zamanını kavgaya ederek harcayamayacağını söyledi. Muhtemelen aradaki birkaç hakareti atlamışumdur.”

“Seksi olduğunu mu söyledi?” Quinn’in gülümsemesi fazla hevesliydi. Erkek arkadaşınunki de öyle.

“Sinirliyken,” dedim. Ki bu, sadece onun yanındayken oluyordu.

“Olsun. Güzelmiş.”

“Sen de seksisin, bebeğim,” dedi Colter ona.

Quinn ona döndü. “Aaa, sen de.”

Colter bir elini arkadaşımın boynuna koyup onu usulca öptü.

Quinn fark etmeden kraker poşetini kaptım, tezgâha çıkıp oturdum ve onları izlerken atıştırdım.

Arkadaşlarım nefes almak için birbirlerinden ayrıldılar. Onların bu hâllerine alışkın olduğumdan konuşmaya kaldığım yerden devam ettim.

“Hayır. Kibar olmaya çalışmıyordu. Bir de sarışın olduğum için aptal olduğumu ima etti.” Gerçi önce ben onun aptal olduğunu ima etmiştim ama o kısmı es geçtim. “Sinir bozucu. Yemin ederim bundan zevk alıyor. Annesi hâlâ hayattaysa, oğlunun kadınlara eğlenmek için hakaret eden cinsiyetçi bir pislik olduğunu biliyor mudur acaba?”

Colter başını iki yana salladı. “Annesi o küçükken öldü, o yüzden sanmam. Yine de kadınlarla arası her zaman iyidir.”

Kalbim duracaktı neredeyse; havada zıplarken inişin yanlış olduğunu anladığım anlarda ya da ağzımdan kaçan saçma sapan bir lafı fark ettiğimde beliren o kötü his yine mideme çöreklenmişti. Boğazımdaki kuru kraker kırıntılarını yuttum. “Hayvanlık etmişim. Bilmiyordum.”

“Nereden bilecektin ki?” dedi Colter, omuz silkerek. “Knox’un hayatı güllük gülistanlık değil ama iyi çocuktur. Çok şey yaşadı; sırtı duvara dayanınca ilk tepkisi savaştırmak oluyor.”

“Anlaşılr bir durum,” dedi Quinn kısıp bir sesle. “Ben çocukken annemi ya da babamı kaybetsem darmadağın olurdu.”

“Sadece o da değil,” diye ekledi Colter. “O..”

Quinn’le ikimiz dudaklarından çıkacak her kelimeyi hevesle bekliyorduk ama Colter son anda konuşmaktan vazgeçti. “Ona biraz fırsat tanı, olur mu? Benim hatırım için. Yardım etmek zorunda değilsin ama bil ki kolay biri olmamasının nedenleri var.”

Başımı sallayarak onaylamayı başarabildim.

“Sağ ol,” dedi Colter, sonra doğruldu. “Ben dışarı çıkayım; bazı çocuklar bu gece dönecek, veda edeyim.”

İkisi birden kapıya yöneldi.

“Geliyor musun?” diye sordu Quinn, omzunun üzerinden bakarak.

“Geliyorum. Önce yüzüme bir su çarpayım da.”

Partiye döndüğümde müzik yükselmişti; birkaç kız dans ediyordu ve insanlar yeniden havuza girmişti.

Knox'u tek başına buldum; ana evin arka kapısının yanında duruyordu. Beyaz bir tişört giymişti ve ben yaklaşırken telefona bakıyordu. Ağır ağır başını kaldırdı.

“Prenses,” diyerek selamladı beni.

Derin bir nefes aldım. Colter’a söz verdiğimi hatırlattım kendime. Ona biraz fırsat tanıyacaktım.

“Benimle çalışmanın zaman kaybı olmayacağına ya da Colter’a yaptığı etkiyi sende de yapacağına söz veremem. Öncelikle ona en baştan bir program falan yazmadım, her şey kendiliğinden gelişti. Bir de seninle her konuştuğumda boğazına yapışmak istiyorum. Ama her akşam sekiz gibi salona gidiyorum ve kapanana kadar oradayım. Haftada birkaç kez birer saat gelebilirsen yardımcı olmak için elimden geleni yaparım.”

Bir şey söylemedi ama kaşları hafifçe kalktı.

Nefesimi tuttum. “Var mısın?”

Düzenleme
Ny.ozlem

ON İKİNCİ BÖLÜM

Knox

Pazartesi akşamı salona girdiğimde Avery tek kelime etmeden beni başka kimsenin çalışmadığı arka tarafa götürdü. Zemin mordu; attığım her adımda sanki bir trambolinin üstünde yürüyormuşum gibi hissediyordum.

“Ben zaten ısındım ama salona geldiğinde kendi başına yapabileceğin bazı egzersizleri de göstereceğim,” dedi. Yere oturdu, benim de aynısını yapmamı bekledi.

Esneyme yaparken durmadan konuştu ve tamamen iş modundaydı. Isınma için saydığı hareketlerin yarısını anlamıyordum ama onu takip ettim; bu arada vücudunu ne kadar rahat ve kusursuz kullandığına, sıkı bacaklarına hayran kaldım.

Formdan düşmüş sayılmazdım ama benim hareketlerimin onunki kadar zarif olmadığı kesindi. “Tırtıl yürüyüşü”, “ördek yürüyüşü”, kollar havada zıplayarak sekmeler... Özellikle sonuncuyu yaparken etraftakilerin tuhaf bakışlarına maruz kaldım. Harika bir manzara oluşturduğumdan emindim. Yirmi dakika boyunca sadece bunları yaptık. Sonra bana amuda kalkmayı gösterdi. Açık fikirli olmaya çalışıyordum ama seansım bitmek üzereydi ve bunların hepsi, evde de yapabileceğim –ama kesinlikle yapmayacağım– şeylerdi.

“Denemek ister misin?” diye sordu bir tutam saçını kulağının arkasına atarken.

Ellerimi yere koyup ayaklarımı havaya savurdum; birkaç saniye durabildim, sonra ayaklarımı indirip doğruldum. “Sıradaki.”

“Pozisyonda duracak kadar güçlüsün ama girişini ve çıkışını kontrol etmeye çalışalım.”

“Giriş çıkış mı? Yani ayaklarımı havaya savurup geri indirmeyi mi diyorsun?”

“Beni izle.” Onunki daha yavaştı, daha akışkandı ama benim yaptığımın aynısı gibi görünüyordu. “Tekrar dene.”

Aynısını yaptım, bu kez daha uzun durdum. Tişörtüm kollarıma kadar sıyrıldığı için hiçbir şey göremiyordum. Sallanıyordum ama pozisyonda kalacak kadar güçlüydüm. Tam kendimi bırakmak üzereyken parmakları bacaklarıma dolandı. Minik parmakları soğuktu. Tıpkı buzdan kalbi gibi.

“Denge için ellerini kullan,” dedi.

“Evet, bunu ben de biliyorum,” diye homurdandım.

Görmüyordum ama göz devirdiğinden hiç şüphem yoktu.

“Ciddiyim. Parmaklarını zemine bastırmaya odaklan; ağırlığını yumuşakça kaydır, dengeyi bulacaksın.”

Ben ellerimin yerini oynatıp denemeler yaparken o bacağıma tutmaya devam etti. “Nasıl?”

“Ee... fena değil galiba.”

Teması kesilince bacaklarımı indirip doğruldum.

“Tişörtünü çıkar,” dedi salonun karşısına bakıp birine el sallarken.

“Affedersin?”

Bakışı tembelce bana döndü. “Tişörtünü çıkar. Engel oluyor.”

Eğlenmiş gibi tişörtümü çıkarıp elimde top yaptım. “Beni çıplak görmek istiyorsan, prenses, söyle yeter.”

“Cılız erkekler pek tipim değil.” Topuğu üzerinde döndü.

Ne? Tişörtü yana fırlattım. “Ben cılız değilim. İnce ve sıkıyım.”

Göğsümü şöyle bir süzüp neredeyse sıkılmış bir ifadeyle, “Hiç pres amut yaptın mı?” diye sordu.

“Diyelim ki hayır.” Derin bir nefes alıp içimde tuttum. Yerde amut çalışmanın, bir motosikleti havada daha iyi çevirmeme nasıl yardım edeceğini anlamıyordum. Buna razı olurken tereddüt et-

miştım, içgüdümü dinlemeliydim. Gerçekten açık fikirli olmaya çalışıyordum; Olimpiyat sporcusu olduğunu öğrendikten sonra onunla çalışmanın nasıl olacağını merak da etmiştim ama sanki zamanımı boşa harcıyormuşum gibi geliyordu. Üstelik orada olabilmek için, Flynn'i antrenmandan sonra Hendrick'in almasını istemiştım.

“Şöyle bir hareket,” dedi. Ayaklarını yerde tutup öne eğildi, ellerini önüne koydu; yavaşça bacaklarını birleştirerek klasik amuda kalktı. Çıkışı da aynı duruşu bozmadan yaptı. “Anladın mı?”

Onu taklit edip denedim. Daha zordu ama yaptım ya da yapabildiğimi sandım. Geri inip ona baktığımda hiç de etkilenmiş görünmüyordu.

“En iyi çalışma şekli duvara dayalı minderle,” dedi. Arka duvara doğru yürüdü. Duvara dayanmış büyük, mavi bir minder vardı. Ona dönük durup aynı hareketi duvarı kılavuz alarak yaptı. “Bunu çalış. Ben bir arkadaşına selam vereceğim.”

Atkuyruğunu savurup beni salonun karanlık köşesinde bir başıma bıraktı. Salon bu akşam kalabalıktı. Genelde ortaokul çağında bir sürü çocuk, daha küçük olanlar, Flynn yaşlarında görünen birkaç kişi ve Avery gibi daha büyük olanlar vardı.

Denge aletlerinin yanında, incecik çubuk üzerinde perende hareketi çalışan bir grup kızın yanına gitti. Altı yedi yaşından büyük olamazlardı ama minicik bedenlerini havaya savurup sanki yürümeyi öğrendikleri günden beri bunu yapıyorlarmış gibi düşmeden iniyorlardı. Seviyeleri farklıydı ama hepsi etkileyiciydi.

Küçük bir kız dışında. O, en alçak denge aletinde çalışıyordu. Zeminden en fazla otuz santim yüksekteydi ve altında minder vardı. Çocuk ağlayarak tekrar tekrar deniyor, ne zaman inişe geçse her seferinde ayağı kayıyordu. Diğer kızlar izliyor, antrenör onu teselli etmeye çalışıyordu.

Avery yavaşça yaklaştı, koçla bir şeyler konuştu, sonra ağlayan kızın önünde çömeldi. Dudak okuyamıyordum –Archer okurdu– ama yumuşak gülümsemesinden kıza cesaret verdiğini, belki sa-

kinleştirdiğini anladım. Küçük kız başını sallayınca Avery ayağa kalktı. Kız yeniden denedi; bu kez kız inerken Avery bacaklarını hizaladı. Bunu birkaç kez tekrarladılar. Koç diğer kızlara talimat vermeye başladı; kısa süre sonra hepsi kendi perende hareketlerine geri döndü.

Ben amut çalışmaya devam ettim ama her tekrar arasında Avery'nin kıza nasıl yardım ettiğini izlemek için durakladım. Avery şimdi denge aletinin üstüne çıkmıştı. O basit bir perende atarken küçük kız dikkatle izliyordu.

Onun hareketleri ne kadar akışkan ve zarif, ne kadar kontrollüydü... Bense amutta yine sallanıyordum.

Yere indim, çalışıyormuş gibi yapmayı bırakıp düpedüz izledim. Avery denge aletinden bana bakıp bir kaşını kaldırdı. Ben de gülümsedim.

Deli gibi seksiydi. O gün kraliyet mavisi bir mayo giymişti. Kalçadan yüksek kesimdi; bacaklarını olduğundan on kat uzun gösteriyordu. Vücudunun her santimi çelikten yapılmış gibiydi.

Avery küçük kıza perendede biraz daha yardımcı olduktan sonra sınıf dağıldı, kapıya doğru yürüdüler. Kız, Avery'ye sarılıp karnına dolandı, sonra arkadaşlarının peşinden fırladı.

Avery bana doğru yürürken duvardaki kocaman saate göz attım.

"Üzgünüm, beklediğimden uzun sürdü," dedi.

"Sorun değil."

Saate baktı. "Bir saat oldu."

"Evet." Altmış dakika geride kalmıştı ve tek öğrendiğim, Avery'nin çok kaslı erkeklerden hoşlandığı ve küçük çocuklarla şaşırtıcı derecede iyi anlaştığıydı. Bunların ikisi de serbest stilde gelişmeme zerre yaramayacaktı.

"Birkaç dakikan daha var mı?"

"Bir saati çöpe attım zaten. Birkaç dakikanın lafı mı olur?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Avery

Knox konusunda aklımı yitirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Geldiği andan beri tamamen ilgisizmiş gibi davranıyordu. İstedğim her şeyi yapıyordu ama başka bir yerde olmayı tercih edeceği yüzünden okunuyordu.

Yere oturdum, o da oturdu. Sanki o basit hareketi bile iki misli çabayla yapıyordu.

“Ayaktayken yaptığın gibi bacaklarını yana aç,” dedim göstererek. “Sonra ellerini yere koy, vücudunu öne alarak kollarının desteğiyle bacaklarını yana aç ve o şekilde kal.”

Ben ellerimle vücudumu taşıırken o dikkatle izledi; sonra dedi. Esnekliği bacaklarını tam dümdüz açmaya yetmiyordu ama bir şekilde açık bacak pozisyonuna girmeyi başardı.

Güçlüydü ve bedeni çevikti. Ona cılız dediğimde dalga geçiyordum. Tristan kadar fit ve kaslı değildi ama Knox’un vücut tipini daha çok seviyordum. Şişmeden kas yapmayı başarmıştı, her hattı yerli yerindeydi.

Kasları ve dövmeleeri yüzünden salondaki tüm kızlar, ona tişörtünü çıkar dediğim andan beri hiç çekinmeden hayranlıkla onu süzüyordu. Madem pislik yapıyordu, ben de manzaradan payımı alacaktım.

Dövmelerini gerçekten beğenmiştim. Sol kolunun yanından başlayıp göğsünün bir kısmını kaplayan çiçekli bir desen vardı.

Muhteşemdi. Güller, sarmaşıklar ve ancak dikkatle incelersem seçebileceğim başka şeyler.

Ellerinde, göğsünde, sağ kolunda, sırtında ve her amuda kalktığına şortu toplanınca ucundan gördüğüm üst bacağına başka dövmeler de vardı. Ama en çok gülleri sevmiştim. Kaslı pazusunun etrafına dolanması ona hiç ummadığım kadar yakışıyordu.

O an yapabildiğinin ötesinde bir potansiyeli olduğunu gördüm. Ona komik gelmiş olsa da ellerindeki ufak ayarlamalar ve minder duvarında birkaç tekrar sonrasında el duruşları şimdiden daha iyi görünüyordu.

“Güzel,” dedim. “Parmak uçlarını biraz ger.”

Bakışını çoraplı ayaklarına indirirken sendeledi. Başparmağını germeye çalışması günümün en tatlı anı oldu.

O sabahki antrenmanda Koç Weaver beni denge aletinden uzak tutup yerde beceri çalışması yaptırınca zaten tepemin taşı atmıştı. İşin en kötü kısmı da onun beni zorlamaktan geri durmasının beni rahatlatmasıydı. Deneyip başaramamaktan korkmadığım bir gün daha diye bakıyordum.

Dahası o gün, sezonun izlenecek ilk beş üniversite düzeyi cimnastikçisini sıralayan bir yazı çıkmıştı. Ben listede yoktum; sadece son paragrafta, eğer iki yıl önceki performansına dönebilirsem tehdit oluşturabileceğime dair bir dipnot vardı. *Eğer. Eğer. EĞER!*

“Şimdi bu pozisyonundan amuda kalk ve presle,” dedim, yeniden odaklanarak.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı ama tek kelime etmeden denedi. Bacaklarını nereye koyacağını, nasıl hareket edeceğini bilmedi ve pes etmiş bir tavırla birkaç saniye açık bacak pozisyonunda kaldı; sanki imkânsızı istemişim gibi bir hâli vardı. Poposunun üstüne düştü. Son bir saatte ilk kez yenik görünüyordu ve bundan hafif bir tatmin duydum.

“Esnekliğin artana kadar yerde yükseltilmiş paralel barlarla başlaman gerekecek. Şöyle görünmeli.” Açık bacak pozisyonuna girip amutta pres yaptım.

Karşısına yeniden oturduğumda sıırttı. Alaycı bir sesle, “Sana altın madalya kazandıran hareket bu muydu?” diye sordu.

“Bireysel altınım yok ve hayır.”

“Altın ya da gümüş, ne fark eder ki?”

“Öyle mi? Sen ikinci olmaya razı olur musun?”

“Kesinlikle hayır,” dedi şak diye. Sonra, “Yine de gidip derece alman güzel,” diye ekledi.

“Dikkat et, az kalsın iltifat edecektin.”

“Antrenmanın bok gibi. Şimdi oldu mu?”

“Hareketleri doğru düzgün yapamıyorken antrenmanıma bok atamazsın.”

“Pekâlâ atarım,” dedi ama dudaklarında minicik bir gülümseme vardı. Duvar saatine baktı. Onu üçüncü kez saati kontrol ederken yakalıyordum. Kesin işi gücü vardı, kırılacak kalpler falan. Adamı bundan alıkoymak istemezdim.

“Bugünlük bu kadar. Yarın barları ayarlayacağım; bu yolla çıkabiliyor musun bakarız.”

“Sabırsızlanıyorum,” dedi düz bir sesle.

“Gelmek istemiyorsan gelmek zorunda değilsin,” diye hatırlattım. Ben bu işi beş kuruş almadan yapıyordum ve o ne kadar zaman ayırıyorsa ben de o kadar ayırıyordum.

“İzin için sağ ol, prenses.” Şak diye ayağa kalktı, tişörtünü kaptı ve çıktı.

Ertesi akşam Knox'un geleceğine pek ihtimal vermiyordum. Ben denge aletinde çalışıyordum, Hope da mindere inişlerini... Tam tutturamadığında bile gülümsemesi hiç solmuyordu.

Knox salona girince gözleri beni aradı. Beni görmeden önceki o birkaç saniyede ben de onu süzdüm. Siyah eşofman altı, siyah tişört, siyah ayakkabılar... Kalbi de siyahtı muhtemelen. Ama kah-
retsin, çok yakışıklıydı.

“Kim o?” Tristan’ın sesi beni irkiltti. Denge aletinin yanında durup Knox’a baktı.

“Quinn’in sevgilisinin arkadaşı.” Aşağı indim. “Birlikte çalışıyoruz.”

Burun kıvırdı; kapıya, Knox’un ayakkabılarını ve tişörtünü çıkardığı yere doğru yürürken, “Senin tipin değil, Ollie,” dedi.

“Zaten onunla çıkmıyorum, neyse ki,” dedim. “Hem benim tipimi nereden biliyorsun ki?”

“Çok kolay. Ben.”

Aşırı kendinden emindi ve fazlasıyla yanılıyordu. Evet, çekiciydi ama benim normalde çıkacağım bir tip de değildi. Eski sevgilim Nolan da sporcuydu; basketbolcuydu ama aynı zamanda nazik ve romantikti. Bir kızın geceyi onda geçirmesini muhtemelen romantizm sanan Tristan’dan çok farklıydı. Gerçi Nolan da sonunda beni aldatmıştı; demek o kadar da nazik değilmiş.

Knox başını kaldırdı; bakışı çıplak bacaklarımda ve bugünkü pembe mayomda gezinip Tristan’a kaydı.

Tristan kollarını şişirip göğsünü kabarttı. Of, erkekler. Tanıştırmaya tenezzül etmedim.

“Hazır mısın?” dedim Knox’a.

Tristan’a son bir bakış atıp başını onaylarcasına salladı.

Onu dünkü köşeye götürüp aynı ısınma ve esneme hareketlerini yaptırdım.

Bu akşam daha hızlı gitti ve ben yere amutta pres için paralel barları yerleştirene kadar Knox konuşmadı. “Sevgilin bakıyor.”

Bakmama gerek yoktu, Tristan’ı kastettiğini biliyordum. Bakışlarını üzerimde hissediyordum. “Sevgilim değil.”

“O bunun farkında mı peki?”

“Parmak uçlarını uzat.”

İnleyerek de olsa dediğimi yaptı; ben esnemeye devam ettim. Bu akşam dizim ağrıyordu. Doktor, salonda zorlamayı sürdürdükçe dizimin vücudumun geri kalanına göre daha fazla sızlayacağını söylemişti.

“Peki ya sen?” dedim, ayağa kalkıp kollarımı çevirerek kanı hızlandırırken.

“Benim de sevgilim değil.”

“Evet, belli,” dedim ifadesiz bir sesle. Sonra şakalaştım. “Yalnız fena görüntü olmazdı.”

Hangisinin daha baskın olacağını düşünüyordum. Tristan daha iriydi ama... yok, kesin Knox olurdu.

Sırıttı ve setler arasında durdu. “Balonunu patlatmak istemem ama ben ilişki işiyle uğraşmam.”

“Şaşırdım,” dedim alayla. “Duygularından korkan bir erkek daha.”

Hope, denge aletinden bana el sallarken Knox’a da kocaman gülümsedi.

Ben de el sallarken yanımıza gelmemesini diledim. Yakından bakarsa üstüne salya akıtabilirdi.

“Ya sen?” dedi Knox.

“Ben ne?” diye oyalandım, cevap vermeyi geciktirerek.

“Sevgili yapar mısın yoksa sırf eğlencesine oğlanları çiğneyip tükürür müsün?”

Benden beklenmeyecek homurtulu bir kahkaha attım. Neden bilmem, beni öyle biri olarak düşünmesi hoşuma gitmişti. “Ben de şu an ilişki işine biraz uzağım.”

“Şaşırttın, prenses.”

“Neden? Çünkü kızlar senin gibi büyük kötü çapkınlar üstünde tepinsin diye duygularını hep kollarına takıp mı dolaşmalı?”

“Bekâr. Anlaşıldı.”

“Evet. Tercihen.” Şu anda Knox’un bunu bilmesi nedense çok önemli geliyordu.

“Onu da anladım. Şuradaki Ken bebek ise fikrini değiştirmeye can atıyor.” Bir gülümsemeyle prese geri döndü. Sadece bir günde epey ilerleme kaydetmişti.

Yorum yapmadım. Knox, “Belki izin versen iyi olur,” dedi. “Gerginliğini biraz atmaya ihtiyacın var gibi.”

Başımı çevirip baktım. “Kendisine kullanım kılavuzu versem bile gerginliği nasıl alacağını bilemez.”

Knox’un derinden gelen kahkahası beni hazırlıksız yakaladı. “Biliyordum. Onunla çoktan takıldın bile.”

Lanet olsun. Bunu belli etmek istememiştim.

“Bir kere öpüştük,” diye düzelttim, yanaklarım ısınmıştı. “Bir daha da olmayacak.”

“Onun da söyleyecek bir şeyleri var gibi,” dedi.

“Sanırım başka bir şeye hazırsın.” Sinir seviyem yüksekti ve tek istediğim biraz denge aletine çıkıp kafamı toplamaktı.

Knox’u denge aletine götürüp barları kaldırdım. Hope’un akan salyalarını göze alacaktık artık; biz vardığımızda hâlâ iniş çalışıyordu. Boş bir denge aletinin üzerinden elimi gezdirdim. “Biz de sana katılsak olur mu?”

“Olur tabii!” Gülümsemesi Knox’a kitlenmişti.

“Beni oraya mı çıkaracaksın?” İki kaşı birden kalktı ve başını iki yana salladı.

“Seni denerken izlemek eğlenceli olurdu ama hayır. Denge aleti senin için fazla ileri seviye.” Arkamızdaki tavandan sarkan halkaları işaret ettim. “Sen burada çalış, ben de biraz daha çalışayım.”

“Fazla ileri seviye ha?” İkna olmuş gibi durmuyordu.

“O haklı,” dedi Hope. “Göründüğünden zor.”

“Öyle mi?” Ona gerçek, saf bir gülümsemeyle baktı; içinde ne alay vardı ne cilve.

“Bu da arkadaşım Hope,” dedim başımla onu işaret ederek.

“Memnun oldum, Hope. Ben Knox. Çok iyisin. Az önce o... havada dönmeler, taklalar... adını bilmiyorum ama karmaşık görünüyordu,” dedi.

“Teşekkürler. Avery yardımcı oluyor,” dedi Hope. Gözlerinden ışık saçılıyordu.

Knox ona gülümsemeye devam etti. Çok... nazik ve iltifatkardı. Yüzüm bunu belli etmiş olmalı ki bana döndüğünde ifadesi değişti. “Ne?”

“Bir şey yok.” Gözümü kaçırdım.

Hope, Knox’un halkalara uzanan parmaklarını izledi. “Cimnastikçi olmak için biraz yaşlısın sanki.”

Gülmemi tutamadım, sonra altdudağımı ısırdım. “O cimnastikçi değil.”

“Yoksa Avery’yle flört mü etmeye çalışıyorsun?” diye sordu Hope. “Hope,” diye uyardım.

“Ne var? Sadece sordum.” Durmadı, yüzüm kıpkırmızı kesilse de devam etti. “Bizim müzikal tiyatro sınıfından bir çocuk sırf Anna Laurie’yi tavlama için derse yazıldı ve işe yaradı.”

“Benimle çıkmak için burada değil. Hani daha önce Quinn ve Colter’la antrenman yapmıştım ya, onun gibi bir şey için geldi,” dedim.

Bir an düşündü. “Colter, Quinn’le çıkmıyor mu? Ben onun sizinle çalışmasını Quinn’le takılmak için bahane sanmıştım.”

Kahretsin. En azından kısmen doğrudu. “Evet ama burada öyle bir şey yok”

Knox’a döndü. “Yazık. Yakışıklısın ve Avery’ye de yeni bir erkek arkadaş lazım zaten. Sonuncusu senin kadar yakışıklı değildi, hem de yalancı, aldatan bir...”

“Tamam, bu kadar yeter,” dedim. Gözümü bilinçli olarak Knox’tan kaçırdım. O kızı seviyordum ama aklıma gelen her şeyi söylememeyi öğrenmesi şarttı. Ya da ben ona bir şeyler anlatırken daha temkinli olmalıydım.

“Aa, babam geldi. Kaçtım ben.” Denge aletinden atladı ve önce bana, sonra da Knox’a el salladı. “Gelecek sefere görüşürüz.”

Göz açıp kapayana kadar yok olarak patlayan bombanın dumanıyla beni baş başa bıraktı. Knox’a baktım; yüzünde o kendini beğenmiş gülümseme vardı.

“Sandığın kadar yakışıklı değilsin; o sadece on üç yaşında ve sen ortalıkta yarı çıplak dolaşıyorsun,” dedim.

Dalgın dalgın başını salladı. “Şu yalancı, aldatan eski sevgili Tristan mıydı?”

“Hayır. Tristan’la çıkmadığımızı söylemiştim.”

“Sadece tatmin etmeyen bir yakınlaşma.” Yine o oyunbaz sırıtış.

“Sarhoşken yapılmış bir hata ve tekrarı olmayacak,” dedim, daha çok kendi kendime konuşur gibi.

“O kadar mı kötüydü?”

Tristan’a usulca baktım. Onun için kötüydü demek haksızlık olurdu, ikimiz de sarhoştuk. “Sanmıyorum. Biz birlikte kötüyüz.”

Knox’un bakışı yavaşça aşağı kayıp geri geldi, tepeden turnağa ölçüp biçti. “Prenses, berbat geçtiyse emin ol bu tamamen onun suçudur.”

“Yarın aynı saatte?” diye sordum perşembe günü antrenmanımız bitince. Dört gündür beraber çalışıyorduk ve her gün biraz daha huzursuz görünüyordu. Sadece Hope’la konuşurken hâlin-den memnun gibiydi.

Bugün ağzından doğru düzgün iki kelime bile çıkmamıştı. Verdiğim her beceride ilerlemişti ve Hope araya utançtan kıpkırmızı kesilmeme neden olan birkaç şey daha sıkıştırmıştı ama hiçbiri onun havasını düzeltmiş gibi durmuyordu.

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Colter ve ekiple şehir dışına gidiyorum.”

“Doğru ya,” dedim eşofmanımı giyip ayakkabılarımı ayağıma geçirirken. “Numaraları çalışmaya geçtin mi?”

Kulağa kötü geliyor ama birlikte çalışırken amacımızı unutmuşum. Seansların çoğu, onu boğazlamadan bitirmeye çalışmakla geçiyordu.

“Pek sayılmaz.” Başını bir kez daha salladı. “Hazır olana kadar sadece kurulum ve sökümler işlerine yardım ediyorum.”

“Antrenmanlarımız işe yaramıyor mu?”

“Yani bana yaptırdığın amuda kalkışlar falan mı?” Cevabı ortadaymış gibi bir kaşını kaldırdı. “Şimdilik pek sayılmaz.”

Öff.

“Peki. Önerin var mı?”

“Bunu kendi başıma nasıl yapacağımı bilseydim, takla dersi almaya gelmezdim,” dedi. Tişörtünü çekiştirirken saçları dağıldı ve parmaklarımı o saçların arasına daldırmak istedim.

“Madem bu kadar saçma buluyorsun, neden hâlâ buradasın?”
Omuz silkti. “Galiba başka çarem yok.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Avery

Tristan kampüs dışındaki bir öğrenci sitesinde yaşıyordu. Özellikle iki bina ötede yaşayan hokey takımı arasında popülerdi.

Onun evinin balkonunda takılıyorduk. Başka partilerden gelen gürültüler birbirine karışmıştı, sanki bütün Valley Üniversitesi buradaymış gibiydi. Cimnastik takımından neredeyse herkes buradaydı. Hem kızlar hem de erkekler. Karşı dairedaki komşuları Nico ve Whitley üniversitenin golf takımındaydı ve onlar da takım arkadaşlarını getirmişlerdi.

Saat henüz erkendi. Ortam sakin ve dostçaydı. Uzun bir haftanın ardından Quinn beni ikna etmeye bile gerek duymamıştı. Knox'la antrenmanlarımız dışında bir şey düşünmeye ihtiyacım vardı.

Dünkü sözleri aklımda dönüp duruyordu: *Galiba başka çarem yok.*

Ona ayırdığım zamanı son çare gibi düşünmek hoşuma gitmese de daha en başta gelirken bile isteksiz olduğunu kabul etmek zorundaydım. Asıl mesele –tırnaklarımı kemirtecek, manikürümü bozduracak kadar kafamı kurcalayan şey– gerçekten bir fark yaratıp yaratmadığımı bilmememdi. “İşe yaramıyor,” demişti ve bu, canımı yakmıştı.

“İçkini tazeleyeyim mi?” dedi Tristan, ben kör gözlerle kalabalığı izlerken.

Başımı iki yana sallayıp düşünceleri dağıttım. “Yok, iyiyim.”

Yan sandalyeye çöktü. Sarı saçları gözlerine düştü, başını hafifçe sallayıp geriye attı. "Dizin nasıl?"

"İyi," dedim hemen.

Gözlerini kıstı ve bakışları bacaklarıma indi. "İdmanlarda hâlâ frene basıyorsun."

"Evet, şaşırtıcı da sayılmaz. Koç hâlâ minderde takılmamı ve yavaş yavaş dönmemi istiyor; yeniden sakatlanmayayım diye."

"Saçmalık."

Bardağımda biraz bira kalmış olsaydı üzerine atmayı düşünebilirdim.

"Üstüne titriyor. İsteseydin şimdiye yüzde yüze dönmüştün. Anlamadığım, neden kendini zorlamadığın. İki ay kaldı; herkes bu aksilik kariyerini bitirecek mi yoksa geri dönüşünü ateşleyecek mi diye soran gözlerle bakıyor."

Tristan on altı yaşından beri spotların altındaydı. İki kere Olimpiyat görmüş, ikisinde de madalya almıştı. Beni anlamıyordu. Onun yeteneğinden kimse şüphe etmemiş, kimse onun başarısına şans dememişti.

"Kabul et," dedi eğilip parmak uçlarıyla uyluğuma dokunarak. "En azından bana söyleyebilirsin. Seni tanıyorum, Ollie."

"Bir kere sarhoşken beni biraz elledin diye yakın olduğumuzu sanma." Bacağımyı çekip ayağa kalktım. "Sanırım ben bir içki daha alacağım."

İçeri, mutfığa geçip kendime bir içki daha hazırladım. Çilekli sodaya az votka. Quinn salonda video oyunu oynuyordu. Mario Kart'ta bir tur daha kazanınca kolu devretti ve seke seke yanıma geldi.

Bardağımyı hiç sormadan elimden alıp beni süzerek kafaya dikti.

"Rica ederim," dedim kuru bir alayla; kızmamıştım aslında. Kendime bir içki daha hazırladım.

"Neden birilerini öldürmek istermiş gibi bakıyorsun, kimi dövüyoruz?" Gözleri bardağın üzerinde kocaman görünüyordu.

Tristan içeri girdi. Göz göze gelince ona ters ters baktım. Yoluna devam etti ve salonu geçip yatak odalarına giden koridorda kayboldu.

İki odalı bir evi vardı ve ev arkadaşı yoktu. Boştaki odayı küçük bir spor salonuna çevirmişti. Biliyordum çünkü öpüştüğümüz yer orasıydı. Bir an evine spor salonu kurduğu için onunla dalga geçiyordum, bir sonraki an öpüşüyorduk. Of, bir daha asla.

“Ah, anladım. Tahmin etmeliydim,” dedi en yakın arkadaşım. Sonra sesini yükseltip onun arkasından bağırdı: “Pisliğin tekisin, Williams!”

Quinn’in bu körü körüne sadakati, ne olduğunu bile bilmeden yanımda duruşu beni güldürdü.

“Üzgünüm,” dedi daha içten bir sesle. “Ne halt etti yine?”

“Her zamanki çekiciliği işte.” İçkimden bir yudum alınca öksürdüm. Votkayı koyarken elimin ayanı kaçmıştı belli ki.

Arkadaşım bana anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. “Çıkmak ister misin? Duyduğuma göre hokeycilerde de parti var.”

“Hayır. Sorun yok.” Onun sözlerinin kafamı ne kadar kurcaladığını anlamasını istemiyordum.

“İstersen tuvaletlerini streç filmle tıkayayım ya da gürültü için polisi arayayım.”

Gülümseyip başımı iki yana salladım. “Beni yalnız bırakma yeter.”

Koluma girdi. “Asla.”

“Quinn, sıra sende!” diye bağırdı salondan biri.

Gözleri parladı ama kendini tuttu. “Bu gecelik benden bu kadar.”

“Git,” dedim. “Ben izlerim.”

“Video oyunlarından nefret edersin sen.”

“Yoo. Sadece beceremiyorum. Senin kişisel amigon olurum.” Ne zaman sevinmem gerektiğini bana söylemesi gerekebilirdi, zira çoğu zaman takip etmekte zorlanıyordum.

Quinn’le birinci sınıflardan bir golfçünün arasına kıvrıldım. Diğer herkes oynuyordu, ben de telefonda gezinip normalden

hızlı içerek oyalanıyordum. Arada kafayı kaldırıp ekrana baktım. Quinn'in heyecan seviyesi en iyi göstergemdi: Kazanınca zıplayıp bağırır, kaybedince sessizleşip surat asardı.

Telefonu art arda üç kez öttü ve kanepenin arasında titreşti.

"Colter," dedim ekrana bakıp.

"Mario Kart'ı ezip geçtiğimi söyle ona. Gurur duyar," dedi omzumun üzerinden.

Onu kendini oyuna kaptırmışken çekip mesajla gönderdim ve altına da dediği şeyi yazdım. Colter da, **Aferin kızıma** ♥ diye yanıtladı.

Kahkaha attım. "Çok gururlu."

Dolaylı iltifat Quinn'in yüzünü güldürdü.

Ben de turnenin nasıl gittiğini sordum.

COLTER

Harika. Bu akşam Chandler'daki panayırdaysız.
Tıklım tıklım.

Knox'un gösteride çıkıp çıkmadığını sormak istiyordum ama bir an garip geldi. Sonra boş verdim, birlikte çalıştığımız için asıl sormasam garip olurdu.

COLTER

Yok, daha değil. Ama yaklaşıyor. Onunla çalıştığın için sahiden minnettarım.

"Bir faydam olduğu da yok gerçi," diye kendi kendime homurdandım.

Quinn zafer çiğliği atıp kolu bıraktı ve telefonu kaptı. Hiç anlamadığım bir hızla Colter'ı FaceTime'a aldı. Kendi harikalığını anlatıyor, Colter da onaylayıp kocaman gülümsüyordu.

Oda gürültülüydü. Golf takımından kalabalık bir grup daha gelmişti.

“Duyamıyorum,” dedi Quinn.

“Eğlenmene bak, güzelim,” dedi Colter. “Odana dönünce bana yaz.”

“Dur,” dedim kapamadan. Quinn’e telefonu bana vermesini işaret ettim.

“Avery konuşacak,” deyip telefonu uzattı. Ben de daha sakin bir koridora, yatak odalarına doğru yürüdüm.

“Ne oldu?” dedi Colter, yüzünde kaygılı bir ifade.

“Mesele Knox...” Derin bir nefes verdim. “Sanırım ona bir faydam olmuyor.”

Gülümsedi. “Bence hiç öyle değil.”

“Bence öyle.”

“Peki. Benden ne istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Fikir? Nelerde zorlanıyor?”

“İnişlerde.”

“Daha somut,” diye üsteledim.

Elini saçlarının arasında gezdirdi. “Knox motorun üstündeyken tam bir canavar. Ona istediğini yaptırıyor. Ama havada, kontrol tamamen onda değilse kendinden şüphe ediyor. Serbest stil, kontrolü hiç kaybetmeden kontrolü kaybetmekle ilgili, anlıyor musun?”

Başımla onayladım. Anlıyordum. Denge aleti de biraz öyleydi. Güven işiydi.

“Doğrudan ona da sorabilirsin,” dedi Colter.

Yüzüm öyle bir şekil aldı ki Colter güldü. “Adamı tanımaya çalış. O kadar kötü biri değil.”

Quinn sekerek yanıma geldi.

“Telefonu sahibine iade ediyorum,” dedim.

Quinn vedalaşırken ben de başparmağımı kemirerek Colter’in sözlerini düşündüm.

“Peki,” dedi Quinn, telefonu şortunun ön cebine atarken. “Bir içki daha alayım, sonra hokey partisine geçelim.”

Quinn bardağını doldururken benim telefonum öttü. Çıkarıldığında Colter'dan bir mesaj geldiğini gördüm. Rampadan hızla çıkıp havada gövdesini selenin üzerinden kaldırdığı bir numarayı yapan bir sürücünün kısa videosu. Sürücünün hareketinden bunun Knox olduğunu anladım.

Beş kez izledim; yavaşlattım, yakınlaştırdım, her ayrıntıyı inceledim. Ne aradığımı ben de tam bilmiyordum. Yardım edecek bir şeyler herhalde. Altıncı izleyişimde Colter'dan bir mesaj daha geldi. Bu kez yazı yoktu, sadece bir numara yazmıştı.

Ve ben, o numaranın kime ait olduğunu çok iyi biliyordum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Knox

KARDEŞLER TAYFASI

HENDRICK

Valley High kazandı. Flynn MVP oldu.
21 sayı. 🔥

BROGAN

Dağıttı ortalığı. Diğer takım onu durdurmak
için üç farklı savunma denedi. #durdurulamaz

ARCHER

Grubun adını kim değiştirip duruyor?

HENDRICK

Soruyor musun bir de? 🗣️ Brogan

BROGAN

👉❤️❤️

ARCHER

Knox, etkinlik nasıl? Bu gece motorla çıkıyor musun?

BEN

Yok. Daha var gibi. Tebrikler, küçük kardeş.
Kaç asist?

HENDRICK

Telefonuna bakmıyordur. Maçtan sonra Petelere geçti.

BROGAN

Parti demişken... Ben kaçtım. Görüşürüz, ezikler.

HENDRICK

Kardeşler tayfası ha, bu mudur yani?

Başımı iki yana sallayarak grup sohbetinden çıkıp Flynn'e ayrı bir mesaj attım; tebrik ettim ve eve geç döneceğimi, gerekirse onu alabileceğimi söyledim.

Etkinliğin başlamasına yaklaşık otuz dakika vardı. Her şey kurulmuştu, Colter ve ekibindeki sürücüler ısınmaya çıkmıştı ve kalabalık yerini alırken son düzenlemeleri yapıyorlardı.

Benim işim büyük ölçüde bitmişti. Birine bir şey lazım olursa diye hazır bekliyordum ama burada herkes kendi işini kendi görüyordu. Bir şey yapılması gerektiğinde birinin yapmasını beklemiyorlardı. Tamamen benim ihtiyaçlarımı karşılamaya adanmış bir ekibin etrafımda olduğu günlerin lüksünü unutmuştum sanırım.

Colter pistten çıkıp önümde durdu. "Havalı, değil mi?"

"Evet."

Bilmiş bir sırıtışla güldü. “Yakında bizimle birlikte sen de ısınacaksın.”

“Orasını bilmem.”

“Avery’yle işler nasıl gidiyor?”

“Dürüst mü olayım?” dedim. Başıyla onayladığını görünce, “Pek faydası olduğunu sanmıyorum,” dedim.

“Devam et. Belki senin için kesin çözüm değildir ama bende sahiden büyük fark yarattı. Taş gibi serttir.”

“Evet,” diye katıldım gülerek. “Orası kesin.”

“İkiniz birbirinizi öldürecek misiniz yoksa üst baş yırtarak birbirinizi yatağa mı atacaksınız, kestiremiyorum.”

“Kesin ilki.” Öbürü de aklımda geçmemiş değildi gerçi.

Gülerek ayağının birini yere indirip kaskının vizör açıklığından bana baktı. “Neden gidip tribünde oturmuyorsun?”

Kaşlarım karışık bir ifadeyle çatıldı. “Beni şimdiden ekipten kovuyor musun?”

Gözleri neşeyle parladı. “Biraz kenara çekil. Hareketleri izle. Gerçekten izle. Anlamak üzeresin.”

İki haftadır izliyordum ama fark yaratacaksa gözlerimi bağlayıp tek ayak üstünde zıplamaya bile razıydım.

“Ya Patrick?”

“Kendi başının çaresine bakar o.” Motoru gūmbūrdeterek uzaklaştı.

Pat’le konuştum; numaramın onda olduğundan, bir şeye ihtiyacı olursa beni nerede bulacağını bildiğinden emin oldum. Sonra yan kapıdan dışarı çıktım.

Colter, Valley’deki etkinliğin diğerlerine kıyasla küçük olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Stadyum tıklım tıklımdı, enerji yağ gibi akıyordu. Derimin altındaki o titreşim çocukken girdiğim küçük yerel yarışları hatırlatıyordu. Motokros etkinlikleri daha büyük ve gösterişliydi ama buradaki enerjinin eşi yoktu. Unuttuğum bir sadeliği vardı. Belki de kenardan izlerken ben romantikleştiriyordum.

Orada olmayı özlemiştim. Mike'ı, daha iyisini yapmam ve daha çok çalışmam için verdiği gazları bile özlemiştim. Sanki en iyi olmak için gerekli emeği koymamışım gibi. Bunun için kıcımlı yırtmışım. Moral konuşmasına ihtiyacım yoktu. İçimdeki ilkel bir dürtüydü bu. En iyi olmaya çalışmayacaksam hiçbir şey yapmak istemiyordum.

İlk bölümün tepesinde bir yere oturdum. Yanımdaki sırada küçük bir çocuk zıplayıp duruyordu. Elinde oyuncak bir motosiklet vardı ve gözleri piste çakılıydı. Annesi bana gereksiz bir özür baskısı attı. Yarış söz konusu oldu mu ben de hâlâ o çocuk gibi hissediyordum; sadece artık bedenimi sabit tutmayı, coşkunun içimde zıplamasına izin vermeyi öğrenmişim.

Colter tribüne gitmemi söylediğinde ciddiye almamıştım. Bu numaraları idman pistinde milyon kez izlemiştim. Ama stadyum ışıkları ve sürücülerin hareketlerindeki fazladan adrenalin, sahneyi ilk kez görüyormuşum gibi izlememi sağladı.

Cebimde titreşen telefonum beni bulutların arasından yere geri çekti. Ayağa kalkarken mesajın Pat'ten gelmiş olmasını bekliyordum. Kesinlikle Avery'den değil.

Mesajını iki kez okuduktan sonra yeniden oturdum.

BİLİNMEYEN NUMARA

Uzun uzun düşündüm de... Belki haklısındır ve antrenmanlarım berbatır. Bu arada ben Avery.

Gülerek cevap yazdım.

BEN

Yok artık. Avery asla antrenmanlarının berbat olduğunu kabul etmez.

Cevap olarak kameraya çatık kaşlarla bakan bir fotoğrafını gönderdi.

BEN

Cehennem buz mu kesti? Chandler gayet sıcak;
demek ki bana daha uğramadı.

AVERY

Hakkını vermek gerekirse seninle çalışmak da
pek kolay sayılmaz. Buna devam edeceksek
kendini gerçekten buna vereceğini bilmem gerek.

BEN

Bütün hafta geldim, amuda kalktım. Daha ne
kanıt istiyorsun? Kan akdı mı?

AVERY

Neden olmasın?

Ekranın altında üç nokta dans ederken piste baktım. Atlama
arasında kısa bir boşluk vardı; Brooklyn motorunun üstünde
ayakta sürüyordu. İnip tel örgünün önünde durunca gazı açıp las-
tik yaktı. Kalabalık coştı.

Gözümü tekrar telefona indirdim.

AVERY

Sana yardım etmek için elimden geleni
yapacağım ama benim istediğim her şeye açık
olmanı istiyorum.

BEN

Perende kırmızı çizgindir yalnız.

Asık suratlı bir fotoğrafını daha yolladı. Bu kez arka plana baktım. Kalabalık bir yerdeydi; bir ev ya da apartman dairesi. Arkasında birkaç çocuk vardı ve içlerinden biri düpedüz onu kesiyordu.

BEN

Neredesin?

AVERY

Konuyu değiştirme, dostum.

Dostum mu dedi o? Cidden mi?

Colter ve ekip senkronize bir numara için aynı hizada sıralandı. Zamanlama çok iyiydi. Göğsüm gururla kabardı. Bir sonraki yazdığım şeyin tek açıklaması buydu.

BEN

Peki. Varım. Ne istersen yapacağım.

Bir süre cevap gelmedi.

AVERY

Vay canına. Beklediğimden kolay oldu. Bu Knox, değil mi?

Bir selfie çekip gönderdim.

AVERY

Uzaylılar senin yüzünü iyi kopyalamış. Tıpkısının aynısı.

BEN

Kendince yüzümü beğendiğini mi söylemeye çalışıyorsun.

AVERY

☹ Pazartesi görüşürüz.

BEN

Oradayım.

Telefonu cebime koyacaktım ki bir mesaj daha geldi.

AVERY

Ha bu arada, Knox... Perendeyi kesinlikle yapacağız.

ON ALTINCI BÖLÜM

Avery

“Oraya çıkmıyorum.”

Knox bana o inatçı bakışı atar atmaz bütün iyimserliğim buhar oldu.

“Her şeyi yaparım demiştin,” diye hatırlattım.

İç çekip denge aletine doğru yürüdü. Bir an durdu; nasıl çıkacağına kestiremiyor gibiydi. Doğru ya... bazıları için nefes almak kadar kolay değildi. Ben aşağı atlayıp gösterecekken Knox güçlü bir hamleyle kendini yukarı çekti.

Dengesini bulmaya çalışırken hafifçe sallanarak doğrulunca sırtıtışımı bastırdım. Şu an gülmemin hiç iyi bir fikir olmayacağını yüz ifadesinden anlayabiliyordum.

Isınma ve biraz da trambolinden havuza atlama çalışması yaptıktan sonra bunun işe yaramasını umuyordum. Yaramazsa da en azından birkaç dakika denge aletine çıkmış olacaktım. Koç Weaver’ın bilmediği şey ona zarar vermezdi.

“Pekâlâ.” Kendimi toparlayacak bir parça ciddiyet buldum. “Havuza geriye kapanış saltoyla iniş istiyorum.”

Koyu kaşlarından biri kalktı.

“Tamamen güvenli. Beş yaşındaki çocuk bile yapar,” diye dalga geçtim.

“Ona ben gösterebilir miyim?” diye sordu Hope yandaki denge aletinden, yalvaran bir ifadeyle.

Ben başımla onay vermeden pozisyona girdi bile. Geriye kapanıştan önce bir de perende ekledi ve havuz yerine mindere indi.

Knox'un çenesi sağa sola oynadı.

"Bir daha görmek ister misin?" dedim.

"Hayır," dedi aksi bir sesle. Hope yeniden yukarı çıktığında, bana yüzünü buruşturmaya devam ederken sessizce ona yumruğunu uzattı.

Hope sevinçle yumruk tokuşturdu, sonra yüzü pembeleşti.

"Bir kez yap, sonra tekrar zemine ineriz," dedim Knox'a.

"Peki bunun anlamı ne? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Her şeyi yaparım demiştin; gerçekten ciddi miydin görmek istiyorum."

Homurdanıp sonunda denge aletinin ucuna geçti. Tereddüt etti.

"Fazla düşünme. Az önce yaptığımız gibi," dedim.

"Evet de bu sefer cambaz ipindeyim," diye homurdandı. Yanaklarını şişirip nefes verdi ve atlayışa gitti.

Anlık bir rahatlama hissi çöktü içime. Yaptı. Havuzda doğrulurken yüzünü görebilmek için yanına yürüdüm.

"Bu bir gülümseme mi?" diye sordum, ellerim belimde.

Silmeye çalıştı ama dudakları onu ele verdi.

"Eğlenceli, değil mi?" dedim.

"Bilmiyorum. Sanırım bayıldım. Eziyetin bitti mi artık?"

"Evet." Denge aletinden indim. "Ve testi geçtin."

Belki onda hâlâ iş vardı. Bana güvenmesini istiyordum. Tamam, onun denge aletine çıkmasını izlemek eğlenceliydi ama asıl mesele, her adımda benimle kavga etmeyeceğini görmektir.

"Pekâlâ. Havuza geriye kapanışa devam edelim ama formuna odaklanalım."

Bir saniye önce peşimden geliyordu; sonraki saniye arkama baktığımda durmuş, telefonuna bakıyordu.

Geri dönüp yanına yürüdüm. "Akşama randevu mu ayarlıyorsun?"

"Hayır." Telefona bakarken kaşları çatılmıştı. Parmakları ekranın üzerinde âdeta uçuyordu.

Acaba sevişirken de böyle kaşlarını çatıyor muydu?

“Otuz dakikamız kaldı,” diye hatırlattım. Normalde salonda kovulana kadar kalmaya razı olurdum ama bu gece psikoloji sınavı için sınıf arkadaşlarımla buluşacaktım.

“Bir şey çıktı. Gitmem gerek.”

“Şimdi mi?”

“Evet.” Telefonu cebine tıkıp tek bir özür bile etmeden koşar adım uzaklaştı.

Peşinden gitmeye yeltendim ama hızlıydı, ben de fazla afallamıştım.

Bu da neydi şimdi?

Ertesi gün hâlâ öfkeliydim. Bütün gece öyle apar topar gidişini açıklayan bir mesaj atmasını beklemiştim. Az kalsın ona mesaj atıp her şey yolunda mı diye soracaktım.

Kapıya dönük yerleştirdiğim sandalyede pusuya yatmış gibi oturuyor, gelip gelmeyeceğini görmek için gözümü kapıdan ayırmıyordum. Anlamıyordum. Bir an kendini bu işe adayacağını söyleyip bir an sonra hiçbir açıklama yapmadan kaçıp gidiyordu.

Yeter. Buna gelemezdim. Ciddiye almak istemeyen birine yardım edemezdim. Benim için bitmişti.

Knox içeri üç dakika erken girdi. Yürürken gözleri salonda geziniyordu ama sonra bir şey bana bakmasına neden oldu.

Yaklaşırken adımları yavaşladı. “Selam.”

“Selam,” diye tekrarladım. Bu durumu serinkanlılıkla ve profesyonelce halledecektim. Yalnızca bu işin yürümeyeceğini söyleyip çekip gidecektim. Ama Knox karşımda durunca bütün öfkem yeniden yüzeye çıktı. “Demek yaşıyorsun.”

“Ee... evet.”

“Gelmeyeceğini sanmıştım.” Yalan söylüyordum. Nasılını bilmesem de döneceğini biliyordum; sırf bana antrenmanlarımdan berbat olduğunu ve bırakacağını söylemek için olsa bile.

“Neden gelmeyeyim ki?”

“Bilmem, belki dün erkenden tüydüğün içindir. Ya da her antrenmanı işkenceye çevirdiğin için.”

“Bir şey oldu.” Kaşlarını çatı. “Hemen yanımdaydın. Erken çıkmam gerektiğini söyledim.”

“Gel biz bu birlikte çalışma işini koca bir fıyasko sayalım ve ardımızda bırakalım.” Yorgundum. Hem kendimi hem onu yüzüstü bırakamazdım. “Sana rutinine ekleyebileceğin birkaç egzersizi mesaj atarım.”

En baştan öyle yapmalıydım zaten. Böylece biter gider, kafamdan çıkardı. Ayağa kalkıp yanından geçerek otoparka çıktım.

Knox peşimden koştu ve Bronco’ma vardığımda bana yetişti. “Dur, Avery. Özür dilerim.”

Komik... dün o kelimeyi bulamamıştı. “Hayır, ben özür dilerim. Bu zaten hiç yürümeyecekti. Sen...”

“Küçük kardeşim matematikten kalıyor,” dedi birden.

Pekâlâ. Bunu beklemiyordum işte. “Şey... Peki”

“Not ortalaması spor yapabilmesi için gereken barajının altına düşmek üzere, dün koçu bana mesaj attı ve hemen görüşmek istedi.”

Soracak çok şeyim vardı ama ağzımdan çıkan ilk soru, “Neden sana mesaj attı?” oldu.

“Çünkü Flynn’in velisi benim.” Elini saçlarının arasından geçirdi. Bariz huzursuzluğu kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu.

“Peki neden hiçbir açıklama yapmadan çekip gitmek yerine bunu bana söylemedin?”

“Berbat aile meselelerimi konuşmayı sevmiyorum, tamam mı? Hayatımın her detayını paylaşmadan da kendimi bu işe adayabilirim.” Çenesi gerildi, dudakları dümdüz oldu.

Altdudağımı ısırdım. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Utancımdan kıpkırmızı oldum. Beni ekmek için kaçtığını sanmışım ve birazcık fazla tepki vermiş olabilirdim.

“Peki, aramız iyi mi?” dedi. Daha derli toplu görünüyordu ama koyu renk gözleri sertti.

O soruyu aslında benim sormam gerekiyordu. “İyiyiz, Knox ama bunun yine de iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Bu hafta seni konfor alanından çıkarırsam faydası olur sanmıştım ama galiba benim boyumu aşılıyor.”

“Çoktan yardım ettin.”

Knox Holland’dan duymayı hiç ummadığım sözcüklerdi bunlar. “Ne demek istiyorsun?”

“Bak.” Telefonunu yüzüme dayadı. Bu hamleyle birlikte bana biraz daha yaklaştı. Kolu koluma değdi, kokusu burnuma doldu.

Ekрана odaklanmakta zorlandım. Video sarsılıyordu ama ona ait olduğunu anlayabiliyordum. Atlayışın en yüksek noktasında bacakları yanlara açılıyor, bir elini bırakıyordu. O kadar hızlıydı ki ters gitmesinden korkmaya bile fırsat kalmıyordu. Nefesimi kesti.

Knox videoyu durdurana kadar inişini, sonra kameraya doğru sürüşünü –beden dilinden atlayıştan ne kadar memnun olduğu belliydi– izlemeye devam ettim.

“Harika görünüyordu,” dedim dürüstçe.

“Biliyorum.” Gururlu bir sırıtış takınmıştı. Az önceki hırçın, pürüzlü hâlimden bütünüyle farklıydı.

“Bunda benim payım olduğunu sanmıyorum.”

“Var.” Omuz silkti. “Haklısın, sana zor anlar yaşattım. Hâlâ perendenin saçmalık olduğunu düşünüyorum ama ne bileyim, tüm bunlar bedenimin farkında olmamı sağladı. Havadayken bile.”

“Gerçekten mi?” İçimde küçük bir umut kıvılcımı yandı.

“Gerçekten.” Knox geri çekilip karşımda dikildi. “Beni yarı yolda bırakma.”

“Peki. Sen varsan ben de varım.”

“Cidden devam mı ediyoruz?” Sesine ihtiyatlı bir umut yerleşmişti.

“Evet.” Bronco’nun kilidini açtım. “Ama bu akşam değil.”

Bakışı bacaklarımdan aşağı kaydı; sonra sanki üzerimde spor kıyafeti olmadığını yeni fark ediyormuş gibi gözleri yeniden yü-

zümeye döndü. Gözlerinde belirsiz bir hayal kırıklığı gördüğüme yemin edebilirdim. “Neden? Ateşli bir randevu mu?”

“Bu akşam etüt var.”

Yine o kibirli sırıtışı takındı. “Ha, tamam.”

“Dinlen,” dedim arabanın kapısını açarken. “Yarın enerjiye ihtiyacın olacak.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Knox

Salona girdiğimde Avery'yi denge aletinin üzerinde otururken buldum. "O şeyin üstünde gerçekten çalışıyor musun yoksa sadece oturmak için mi kullanıyorsun?" diye sordum. Çoğu zaman beni beklerken onu orada görüyordum zaten.

Karşılık vermeden ayağa kalktı, havalı bir dönüş yaptı, sonra bir perende attı ve benim durduğum uca yakın yerden geriye kapanış saltoyla indi.

Başını dimdik tutup parmak uçlarında doğruldu, sonra bana baktı.

"Daha iyi mi?" diye sordu topukları üzerine inerek.

"Bilmem ki. Bir daha görmem gerekebilir." Ya da bir düzine kez daha. Gösteriş yaparken aşırı seksiydi. Hele ki bunu bana yapıyorsa.

"Ben bugünkü çalışmamı yaptım. Sıra sende." Küçük gövdesini hafifçe bana çarptırıp trambolin parkuruna doğru yürüdü.

Bütün hafta beni takla ve dönüşlerle inmeye zorlamıştı. Biraz eğlenceliydi aslında. Tabii bunu ona asla itiraf etmeyecektim. Aynı zamanda yorucuydu. Daha önce bu kadar ağırim sızım olduğunu hiç hatırlamıyordum. Bunu da ona söylemeyecektim elbette.

Hiçbir şey söylemeden esneme hareketlerine geçtik. Artık bütün rutini ezbere biliyordum. O öne eğilip neredeyse vücudunu ikiye katladı; bacakları yana açıldı. Benim versiyonum daha az esnekti, uzanınca ayak parmaklarıma bile değemiyordum.

Gülerek bana doğru kaydı ve ayaklarını benimkilerle hizaladı.

“Ver bakalım ellerini.” Öne eğilip kollarını bana uzattı.

Parmak uçlarıma ulaşabilmek için epey eğilmek zorunda kalması utanç vericiydi. Ellerimizi kenetledik; sonra geriye doğru esnedi.

“Ah,” dedim kaslarım daha fazla esnemeye direnirken.

Sırıttı, sonra beni biraz daha çekti.

“Küçüksün ama korkutucusun,” dedim.

“Teşekkür ederim.” Tatlı tatlı gülümsedi.

“Cidden, geceleri de çalışıyor musun yoksa burada takılmayı mı seviyorsun?”

Yanıtlamadan önce kısa bir süre duraksadı. “Yılın başında bir yarışmada dizimi sakatladım. Aşırı gerilmeden ön çapraz bağlarım koptu. Yazın ameliyat oldum, rehabilitasyonu tamamladım ama tam anlamıyla dönemedim. Buraya gelmek bir alışkanlığa dönüştü. Minderde hâlâ bir şeyler yapabiliyorum. Az önce gördüklerin, son bir ayda denge aletinde yapabildiğim en iyisiydi.”

Bu paslanmış hâliyse onu formundayken görmek için neler vermezdim. “Bir süredir yapmayan biri için gayet iyi bence.”

“Gayet iyi mi?” diye burun kıvrıp gülümsedi.

“Dizin için üzüldüm.”

“Sağ ol.”

Hareketi değiştirip bu kez onu kendime doğru çektim. Esnekliği etkileyiciydi ve kafamdan bir sürü kirli düşünce geçti.

“Knox?” diye sordu.

Boğazımı temizledim. “Pardon, ne?”

“Omzunu sordum.”

“İyi,” dedim. İki gün önce bir hareket sırasında yere biraz sert indiğimden sağ omzum huzursuzdu. Altından kalkamayacağım bir şey değildi gerçi. Ona söylemesem de olurdu ama dün amutta birkaç saniye kalmakta bile zorlanmıştım.

Beni blöf yapıyor muyum diye anlamak için süzdü.

“Cidden,” dedim. Esnemeyi bırakıp amuda kalktım, sonra kendimi iterek ayaklarımın üstüne geri zıpladım.

Ben ayaklarımın üstüne indiğimde o hâlâ yerde oturmuş, eğlenir gibi bir ifadeyle bana bakıyordu. “Pekâlâ. Sözüne güvenmeye de razıydım ama benim için gösteriş yapmak istiyorsan, buyur. Güzel bir gösteriyi severim.”

Kollarının üzerine yaslanıp o parlak mavi gözleriyle bana baktı. Bakışlarının üzerimde olmasını seviyordum.

“Gösteri istiyorsan yarışımı izlemelisin.”

Başım yana eğdi. “Bu bir davet mi?”

Başımı onaylar gibi sallarken buldum kendimi. “Evet. Ne zaman istersen.”

Ellerini uzattı, ben de eğilip onu ayağa kaldırdım. Galiba biraz fazla çekiştirmiştim. Çok küçüktü. Sendeleyip göğsüme doğru düştü. O gülerken ben de ona katıldım.

“Çok zarıfsın,” dedi alaycı bir sesle kahkaha atarak. Öylece kaldık. Onu yanağı çıplak göğsüme yaslanmış hâlde tutarken bir anlığına durduk.

Avery geri çekilip bakışını kaçırdı, o ânın etkisini bozdu. “Hadi, geriye salto üzerinde biraz daha çalışalım. Dün iyi görünüyordu.”

Arkasından gidip o ne yaptıysa sessizce aynısını yaptım. Tabii onun aksine bende zerre zarafet yoktu. Bana takla attırıp dönüş yaptırdı. Zeminden büyük blok mindere, oradan tramboline.

“Tamam. Bu tamam. Bir de çift deneyelim,” dedi.

Şüpheyle baktım. Gözlerini devirdi, trambolinde pozisyon alıp gösterdi. Bense bronzlaşmış bacaklarına ve mayonun kıvrımlarını nasıl sardığına bakakaldığımdan ne gösterdiğini kaçırdım. Tartışmasız güzeldi. Bunu ilk gördüğüm anda anlamıştım ama bir de başka bir şey vardı; antrenmanlarda testislerimin sızlamasına neden olmaya başlamıştı.

Havuzda doğrulup beni bekledi. Elimden geleni yaptım ama fazla hızlanıp neredeyse üçlüye gittim. Bitirdiğimde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Mahcup bir sırıtışla yeniden denedim. Genelde ben çalışırken bir noktada beni bırakır, başka bir şeye geçerdi: denge aleti, esne-

me, yer. Uzaklaşmazdı ama tepemde de durmazdı. Fakat bu gece yanımda kaldı. Ara sıra bir şey göstermek için bana katıldı, çoğunlukla da sadece izledi.

“Ne zamandır cimnastik yapıyorsun?” diye sordum.

“Üç yaşında başladım,” dedi. “Altı yaşından beri de yarışıyorum. Daha erken de olabilirdi ama ailem bütün zamanımı tek bir şeye adanmak için çok küçük olduğumu düşündü. Bir de pahalı tabii, o yüzden onları suçlayamam.”

“Motokros da aynı.” Taklalar arasında nefeslenirken ellerimi belime koydum. “Archer’la çim biçer, orada burada ne iş bulursak yapardık; sırf motorumuza parça alıp giriş ücretlerini ödeyebilmek için.”

“Archer?”

“Kardeşim.”

“Adının Flynn olduğunu söylememiş miydin?”

“Başka kardeşim.”

Bir kaşını kaldırdı. “Kaç kardeşin var?”

“Dört.”

“Dört mü?” Gözleri büyüdü.

Başımınla onayladım. İnsanların verdiği tipik tepkiydi.

“En büyükleri sen misin?”

“İkinciyim. Ben yirmi üç yaşındayım, Hendrick yirmi altı, Archer’la Brogan yirmi ikiye yakın, Flynn on yedi.”

Aklımdan aile dinamiklerini çözmeye çalıştığını görebiliyordum. Meseleyi uzatmadım. Annemizin öldüğünü, Hendrick üniversiteye gittikten sonra babamın çekip gittiğini dinlemek isteyeceğini sanmıyordum.

“Peki ya sen?” dedim sessizlik uzamasın diye. “Kardeşin var mı?”

“Var. Küçük bir erkek kardeşim. Tommy. On üç yaşında.”

“O da cimnastik yapıyor mu?”

“Hayır. Hiç yapmadı. Müziğe meraklı. Dört enstrüman filan çalıyor. Küçük kardeş için bayağı havalı.” Ondan bahsedişine bakılırsa araları gayet iyiydi.

“Peki annenle baban?” diye sordu daha yumuşak bir sesle. “Flynn’in velisi sen olduğuna göre sanırım ortada değiller.”

“Evet, değiller.” Yüzünde hâlâ bir sürü soru görsem de daha fazlasına girmedim. Bir çift geriye salto daha denedim, hızı yine tam tutturamadım, üçüncü dönüşün yarısında köpüğe gömüldüm.

Bana acımış olacak ki, “Bir ara verip sonra tekrar dönelim mi?” diye sordu.

“Olmaz.”

Kolay pes etmeyeceğimi bildiği için gülümsedi.

Yirmi beş dakika sonra işi kavramaya başlamıştım. Dinlenirken Avery su şişesini uzattı.

“Sağ ol.” Uzun bir yudum alıp geri verdim.

“Peki. Bugünlük son deneme. Yapacaksın. Gövde sıkı, göğüs yukarı, dönüşleri kontrol et. Fazla düşünme.”

“Fazla düşünme mi?” diye güldüm. “Hatırlamam için bir düzine madde saydın, sonra da fazla düşünme diyorsun.”

“Evet, işte bu kadar basit.” Kirpiklerini kırıştırdı. Eğilip onu öpesim geldi. Büyük ihtimalle Avery’nin çalışma planında bu yoktu.

Pozisyona girdim ve kafamdan söylediklerini geçirdim. Gövdemi kilitledim, dik durdum; ittiğim anda diğerlerinde yaptığım gibi sadece kapanıp olabildiğince hızlı dönmek yerine bedenime ve dönüşlere odaklandım. Kötü biteceğine emindim. Ama mucize gibi bir şey oldu; sonunda iki turu tamamlayıp havuza ayak üstü indim.

Ben doğrulmaya çalışırken o kenarda dikilmiş, bana gülümsüyordu.

“Tebrikler. Gördün mü? Tek yapmam gereken sana fazla düşünmemeni söylemekmiş.” Elini uzatıp beni yukarı çekmek istedi. Bense kendimi çekmek yerine onu aşağı çektim.

Avery çığlık atarak yanıma düştü. Yüzeye çıkınca çığlıkları kahkahaya döndü.

“Sen var ya, kaba adamın tekisin.” Omzumu itti. Sert değildi ama ben yine de bir köpük küpünü fırlatarak karşılık verdim. Kısa

sürede ortalık savaş alanına döndü; güle oynaya birbirimize köpük attık.

“Tamam. Tamam.” Bir küpü yüzünün önüne siper etti. “Ateşkes.” Siperin ardından kabul edecek miyim diye baktı.

“Peki,” derken ellerimi teslim olur gibi kaldırdım ama o siper olarak tuttuğu köpüğü indirir indirmez bir atış daha yaptım.

Tekrar saldırıya geçeceğini görünce üzerine yürüdüm ve kafa-
ma köpük yağdırmasın diye onu kollarımla sardım.

“Bırak,” dedi yarım ağız, kollarını kurtarmak için kıvranıyordu.

“Önce köpüğü bırak.”

“Hayır!” Daha çok kıvrandı. Mayosunun ince, ipeksi kumaşı bedenime sürtünüyordu. Onun kıyafeti ve benim sadece şortla olmam, bedenlerimizin nasıl da kusursuz bir uyum içinde olduğunu fark etmemi sağladı.

Son zamanlarda pistte ya da burada çalışmaktan başka bir şey yapmıyordum. Programımda açıkça eksik olan tek şey seksti. Kıcı-
nı kasıklarımaya dayayıp durduğunu fark edince aklıma ister istemez bu eksik geldi. O da neye sürttüğünü anlayıp keskin bir nefes aldı ve bir anda kaskatı kesildi.

“Ateşkes,” dedi nefes nefese. Küpü fırlattı, gözlerindeki ciddiyet her şeyi anlatıyordu.

Onu bıraktığım anda resmen sıçrayarak uzaklaştı. Yüzü utanç-
tan pembeleşti ama sonra uzanıp başka bir köpük kaptı, yüzüme çarptı ve havuzdan çıktı.

Ben de sırtıarak peşinden ilerleyip kapıya yöneldim ve eşyala-
rımı aldım.

“Bu gece etüt var mı?” diye sordum mayosunun üstüne şortu-
nu geçirirken. Salon dışındaki hayatında ne yaptığı hakkında pek
bir şey bilmiyordum ama birden meraklanmışım. Çok dışarı çı-
kar mıydı? Partilere çok gider miydi?

“Hayır ama yetiştirmem gereken ödevler var,” dedi umursa-
mazca. “Ya sen?”

“Etüt falan yok.” Göz kırptım. “Peki yarın?”

Beni süzdü. “Ne oldu da birden programımı bu kadar merak etmeye başladın? Bana habersiz yaklaşıp kafama köpük yağdırmayı mı planlıyorsun?”

“Kulağa cazip geliyor.” Güldüm. “Hayır, acaba bir ara takılmak ister misin diyecektim.”

“Her gece takılıyoruz.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Randevu gibi mi?” dedi temkinli bir sesle.

“Hayır. Randevu değil. Takılma.”

“Farkı ne?”

Tanrım, ne zor kız. “İstemiyorsan sorun değil.”

“Öyle demedim.”

Ama ikimiz de demiş kadar olduğunun farkındaydık.

“Yarın gece doluyum,” dedi.

Programında bir boşluk koparmak için günleri teker teker saymamı mı bekliyordu, bilmiyorum ama yapmadım. Başımı sallayıp bıraktım.

“Bir sponsor etkinliğine gitmem gerekiyor. Berbat olacak. Quinn benim artı birim olacaktı ama ailesi şehre yemeğe geliyormuş.”

“Sponsor etkinliği ha?” Önceden katıldığım bazı etkinlikleri düşündüm. Yemekler, içkiler, hiçbir şey bilmeyip biliyormuş gibi yapan zenginlerle kaynaşmalar. “Berbat bir akşam olacak gibi.”

“Kesinlikle berbat olacak ama kaçamam.”

Başımı onaylarcasına salladım.

“Tabii... sen gelmek istersen?” diye ekledi şaka yapıyormuş gibi gülerek.

Belki de delilik ediyordum ama teklifini hiç tereddüt etmeden kabul ettim. “Saat kaçta?”

“Şaka yapıyordum. Gelmek istemezsin. Bana güven.”

“İsterim. Geyik yapma işinde iyiyimdir.”

Atkuyruğunu bozarken durdu. “Ciddi misin?”

“Yok, aslında berbatım ama yarın boşum.”

“Gelme konusunda ciddi misin demek istemiştim.” Gözlerini kıstı. “Çıkarın ne?”

“Çıkarım yok.”

“Sana ne faydası olacak?”

Bu soru göğsümden bir kahkaha kopardı. “Hiç. Yemin ederim.”

Motivasyonumu çözmek için kafa patlattığını görebiliyordum; ben de açık konuştum. “Sana bor lıyım.”

İtiraz edecek oldu ama ben ondan hızlı davranıp, “Yapabileceğimin en azı bu. Hem zaten seninle takılmayı planlamıştım,” diye ekledim.

“Ben senin randevusuz takılmana evet demedim.”

“Burada birlikte çalışmayı kastetmiştim.”

“Ha.” Yanakları hoş bir pembeye döndü.

“Tek fark, bu kez beni emir yağmuruna tutup kafama köpük atamayacaksın.”

“Bundan o kadar emin olma,” dedi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Avery

Knox benimle etkinlik alanında buluşacağından otoparkta onu bekliyordum. İçeri girip onun beni bulmasına izin verebilirdim ama doğrusu içeridekilerle yüzleşecek cesareti toparlamam gerekiyordu.

Bella Hunter'daki herkes bana hep iyi davranmıştı. Onlara çok şey borçluydum. Bana ilk ulaşan ve destek vermek isteyen şirketlerden biriydi. Daha Olimpiyat madalyası bile kazanmamıştım o dönem ama yine de beni takıma katmak istemişlerdi. Sonra bir sürü sponsor gelmişti tabii ve bana daha önce inanmadıkları için onları suçlayamazdım ama Bella ekibinin bende daha önceden bir ışık görmesi hep hoşuma gitmişti.

Ne yazık ki bu da beklentilerini karşılamamanın baskısını beraberinde getiriyordu.

Bir motosikletin uğultusu asfaltı tıkırdatan ayağımı susturdu. Knox siyahlar içinde otoparka süzülürken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Siyah motosiklet, siyah pantolon, siyah ceket, siyah kask.

Onu ilk tanıdığım gece sürdüğü motosikletle gelmişti. Motokros hakkında fazla bilgim yoktu ama bu motorun yarışlarda ve serbest stilde kullandığından farklı olduğunu biliyordum. Daha büyüktü ama yine de inceydi ve tam Knox'luktu.

Bir yer bulup motoru kapadı. Yüzü bana dönüktü ama kaskının vizöründen gözlerini göremiyordum.

Usulca yaklaştım. Kaskı çıkardığı an bir film sahnesi gibiydi; saçları havalandı, ışık tenine vurdu. Tam bir “kötü çocuk” afişi gibiydi ve her zerrem, *Nereyi imzalıyoruz?* diye bağırıyordu.

Onun yanındayken kendimi toparlamaya gerçekten ihtiyacım vardı. Dün beni havuza çekip üstüme atlayarak kafasına köpük fırlatmamı engellediğinde, ne yaptığımı anlamadan kendimi ona sürtünürken bulmuştum. İstemeden de olsa –ya da belki biraz bilerek– bu durumdan çok keyif almıştım. Aylardır gördüğüm en büyük aksiyonun bu olması muhtemelen acıktıydı.

“Selam,” dedim, Knox kaskı motosikletin selesine bırakıp ceketini çıkarırken. İyi ki önce ben konuşmuştum çünkü onu şöyle bir görünce ağzım kurudu. Muhteşem görünüyordu. Giydiği siyah gömlek göğsünü ve pazularını geriyordu. Basit bir kemerle siyah pantolonunun içine sokulmuştu. Saçları dağınıktı ama bu dağınıklık garip şekilde özenli kıyafetini daha da çekici kılıyordu. Gayet şık olmuştu.

Gözlerimi ona dikmiş bakarken havalı takılmaya çalışıyordum ama manzaradan keyif alan tek kişi ben değildim. Knox’un bakışları çenemin epey aşağısına yönelmişti. Gözlerini dar elbisemin üzerinden aşağı indirirken tenimin karıncalandığını hissettim. Bana öyle baktığında içim lav gibi kaynıyordu ve bu gece için fena hâlde ihtiyaç duyduğum özgüveni bu bakışlarda buldum.

“Selam,” diye karşılık verdi sonunda ve gözlerime baktı. “Ne oldu?”

“Yok bir şey. Neden?”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Gergin görünüyorsun.”

“Yoo, iyiyim.” Gerçeği hayli esneten bir cevaptı. “Sadece içeri girme konusunda kaygılıyım.”

Gerçek şu ki tek istediğim Knox’un motosikletine atlayıp buradan uzaklaşmaktı. Ama nedense Knox’un korktuğumu bilmesini istemiyordum.

Pek inanmamış gibi göründü ama yürümeye koyulurken, “Tamam. Hadi halledelim şu işi,” dedi.

Restorana girince ona kısaca durumu anlattım. “Spor giyim markası Bella Hunter neredeyse üç yıldır sponsozum. Kelly ve Michael burada. Michael ana irtibatım ama Kelly şirketin başındaki kişi. Kaliforniya’daki yeni mağazalarından birini ziyarete giderken buradan geçiyorlarmış, o yüzden kısa sürer. Birkaç kadeh bir şey. Belki yemek. Kelly’nin kaç kadeh içtiğine bağlı. Çok içerse çok konuşur, daha uzun kalmak ister. İçmezse hemen çıkmak ister. Bir yerde uzun süre kalabilen biri gibi gelmiyor bana. Muhtemelen bu yüzden bu kadar seyahat ediyor. Ha bir de ne yaparsan yap ama köpeğini sorma. Sarı tüylü pug cinsi köpeği hakkında bir saat aralıksız konuşur. Sarhoş olsun olmasın. Ve...”

“Hey.” Knox elimi tutup beni geriye çekti. Midemdeki tüm kelebekler bir anda durdu; pürüzlü parmakları elime kapanınca nabzım hızlandı. “Rahatla. O kadar da asosyal değilim. Havadan sudan muhabbetleri becerebilirim, seni utandırmam.”

“Endişem o değil,” dedim. Değildi de. Asıl endişem benim yanlış bir şey söylememdi. Mesela antrenmanların nasıl gittiğini ve dizimin durumunu sorarlarsa? Ya da sakatlıktan önceki seviyeme dönemeyeceğimi iddia eden köşe yazısını sorarlarsa?

Knox’un bana inanıp inanmadığından emin değildim ama tutuşu gevşedi; parmaklarım elinden kayıp düştü. Az önce dokunduğu yerler ürperdi.

“İşte oradalar,” dedim buluşacağımız insanları görünce.

Kalabalık restoranın içinden onlara doğru ilerledim. Tristan konuşurken Kelly ve Michael gülümsüyordu. Tristan muhtemelen ne kadar harika olduğuna dair hikâyeleriyle onları eğlendiriyordu. Yanında birini getirmemişti, ki bu da benim birini getirmiş olmamı biraz daha tuhaf kılıyordu. Ama artık çok geçti. Tristan önce beni gördü, ardından bakışı yanımdaki Knox’a kaydı.

Ayağa kalkması Kelly ve Michael’ın dikkatini bana çevirdi. Onlar da peşi sıra kalktılar.

“Merhaba.” Gülümsemem sahte değildi ama onları gördüğüme sevindiğimi göstermek için ekstra çaba harcadım.

“Avery. Seni görmek çok güzel,” dedi Kelly. Bir elinde kadeh vardı, diğer koluyla uzanıp hafifçe sarıldı.

Ben herkesle selamlaşırken Knox biraz geride durdu. Sonra onu tanıştırmak için yana çekildim. Michael da Kelly de elini uzattı. Tristan uzatmadı ve çenesini Knox’a doğru kaldırıp, “Selam dostum. Yolunu mu şaşırdın?” diye sordu.

“Hayır. Avery için buradayım.” Knox, Tristan’ın sözlerinin havasını bozmasına izin vermeden soğukkanlılığını korudu; bense ortamı germeye çalıştığı için Tristan’a onu bıçaklamak istermiş gibi baktım.

“Bu akşam hava harika. İçeceklerimizi alıp terasa mı geçsek?” diye sordu Kelly, hepimizin yüzüne tek tek bakarak.

Hiçbirimiz ona karşı çıkmaya cüret edemezdik zaten ama ben de Tristan’la Knox’un egolarının kapalı mekâna sığmayacağını düşünüyordum.

Peşlerinden dışarı doğru ilerlerken Knox kulağıma, “Bana Ken bebeğin burada olacağını söylememiştin,” diye fısıldadı.

“Sormadın ki.”

Önüme geçip yolumu kesti. Ela gözleri uyarıcı gibi parladı. “Benimle oynamaya kalkma, prenses. Burada onu kışkırtmak için kurduğun saçma bir oyunun figüranı mıyım?”

“Hayır.” O kadar alçalabileceğimi düşünmesine biraz içerlemiştim. “Sana daha önce de söyledim, onunla ilgilenmiyorum.”

Çenesindeki kas bir an kasıldı ama başını sallayıp grubumuza yetişti.

Beşimiz dışarıdaki barın yakınındaki bir masaya oturduk. Kelly dışında kimse içki içmiyordu ama biz de bir şeyler söyleyip yerimize yerleştik.

“Ee, antrenmanlar nasıl gidiyor?” Michael ilk soruyu bana ve Tristan’a yöneltti.

Tristan önce cevap verip vermeyeceğini görmek için bekledi. Midem düğüm düğümdü.

“İyi,” diye yanıtladı sonunda. “Gayet iyi. Yeniden yarışmaya başlayacağım için heyecanlıyım.”

Michael ve Kelly memnundu; gülümseyip istemsizce ona doğru eğildiler, belli ki daha fazlasını duymak istiyorlardı. Tristan çene çalma işinde iyiydi. Sadece şimdi değil, röportajlarda ve halk karşısına çıktığında da kime ne demesi gerektiğini iyi bilirdi.

“Peki ya sen, Avery?” Kelly bu kez bana döndü. “Dizin nasıl?”

“Fena değil. Doktor denge ve bar serilerimdeki hareketleri yapabileceğimi düşünüyor.”

“Harika haber,” dedi Michael. Az önce Tristan’la konuşurken yüzünde beliren tebessümüm aynısını takındı.

Kelly’nin yüz ifadesini okumak daha zordu. “Antrenmanda hâlâ sana sorun çıkarıyor mu?”

“Biraz.” Sesim titredi.

“Dizi gayet sağlam görünüyor. Antrenmanlarda harika iş çıkarıyor,” dedi Tristan beklenmedik biçimde beni savunarak. Bana karşı nadiren böyle kibar davranırdı; kafamda alarm zilleri çaldı. “Tek yapması gereken kendini sakınmayı bırakıp kariyeri pamuk ipliğine bağlýmış gibi çalışmak.”

İşte başlamıştık. Dişlerimi sıktım ama sesimi tatlı tutmaya çalışarak, “Kendimi sakındığım falan yok. Sadece dikkatliyim. Sezonun henüz başında sayılırız, kendimi erkenden zorlayıp yeniden sakatlanma riskini almak istemiyorum,” dedim.

“Mantıklı,” dedi Michael. Gözleri yumuşarken teselli eder gibi gülümsedi.

“Bu palavra, Ollie.” Tristan başını iki yana salladı ve başka tarafa baktı. “Antrenmana dönmene izin verildi. Ben senin kadar uzak kalmış olsam çıldırırdım. Bence kendini tuttuğun her hafta boşa harcanıyor.”

Yanaklarım utançtan yandı. Michael’la Kelly’nin önünde beni böyle hedef almasına kızgındım ama daha da beteri, haklı olmasından korkuyordum. Çünkü bir yanımdan sahiden çıldırıyor, diğer

yanımsa kariyerimin en iyi kısmını geride bırakıp bırakmadığımı sorgulayıp duruyordu.

“Öyle bir sakatlıktan sonra duyguyu yeniden yakalamak zaman ve tekrar ister ama Avery zeki ve yetenekli. O noktaya varacak ve eskisinden de iyi olacak. On yıllardır yetişmiş en yetenekli cimnastikçi o. Sezon bu kadar yakinken iyileşmesini baltalamak aptallık olur.” Knox’un sesi merhem gibiydi, örselenmiş gururumu yatıştırdı.

“Birkaç haftadır beraber çalışıyorsunuz diye cimnastik uzmanı mı oldun?” dedi Tristan, alaycı ama evsahiplerimizin onu iğnelediğini fark edemeyeceği kadar oyunbaz bir sesle.

“Hayır, tabii ki öyle bir şey yok ama ben de bazı sakatlıklar atlattım.” Knox konuşurken herkes dikkatle onu dinliyordu. Böyle bir havası vardı; sessizdi ama asla arka planda kaybolmazdı. “Bir keresinde el bileğimi kırmıştım; antrenmana çıkabileceğime dair onay aldıktan sonra bile normal çalışmalara dönmem haftalar sürdü. Her şey kaba güç ve hızlanma değil. Bazen istemesen de sabırlı olup kendini dinlendirmen gerekir. Dikkatli da olabilirsin, sabırlı da ama podyuma çıkmanın kestirme yolunu hepimiz biliyoruz: Öyle bir yol yok.”

“Dikkatli mi, sabırlı mı?” Tristan eğlenmiş gibiydi. “Bu tavsiyeyi kimden aldın sen?”

“Ricky Carmichael.”

“Kim?” Tristan’ın dudakları alayla kıvrıldı.

“Motokros sürücüsü,” diye açıkladı Knox. “Tanımanı beklemiyordum zaten.”

Tristan’ın bir motokrosçunun laflarından etkilenmediği ortadaydı ama şu an onun ne düşündüğünü umursayacak durumda değildim.

“Motokros efsanesi,” dedi Kelly gülümseyerek. “Ricky’yi tanıyor musun?”

“Hayır,” dedi Knox, başını iki yana sallayarak. “Tanıyorum demez. Bir kere karşılaşmıştık.”

“Demek o yüzden tanıdık geliyordun.” Kelly başını yana eğdi. “Geçen sezon Thorne’da sürüyordun.”

“Evet, hanımefendi.” Knox’un dudağının bir kenarı yükseldi ve gözleri şaşkınlıkla hafifçe açıldı. “Motokrostan anlar mısınız?”

“Tüm spor dallarındaki üst düzey sporcuları bilirim. İşim gereği.” Kadehini tutan parmağını ikimizin arasında gezdirdi. “Siz nasıl tanıştınız?”

“Ortak bir arkadaşımız tanıştırdı,” dedi.

“Yani Sen de Valley’desin, öyle mi?” diye sordu.

“Aynen. Doğma büyüme buralıyım.” Knox kolunu sandalyemin arkasına uzatıp çıplak omuzlarımın arkasına dayadı. Ona baktım. Gözlerini kayıtsızca başka tarafa çevirdi. Sonra masanın altında dizini benimkine çarptı.

Teşekkür ederim, der gibi dudaklarımı oynattım. Oturduğumuzdan beri ilk kez derin bir nefes almıştım. Sohbet çıkırından çıkmadan ilginin başka yere kaymış olmasından memnundum. Kısa süre sonra konu yine cimnastiğe döndü ve Kelly ile Michael’ın sorularını yanıtlamayı memnuniyetle Tristan’a bıraktım.

Bir saat çabuk geçti. Kelly o süre boyunca aynı kadehi yudumladı ve tahmin ettiğim gibi Michael’la birlikte kalkmaları gerektiğini duyurdu.

“Yatmadan önce birkaç e-postaya bakmam gerek ama isterse-
niz üçünüz takılın. Hesap benden,” diye ısrar etti.

Ayağa kalkıp vedalaştık. Michael’a, sonra Kelly’ye sarıldım. Tristan da aynısını yaptı.

“Valley U gösterisinde görüşürüz,” dedi Kelly çantasından telefonunu çıkarırken. “Knox, gelecek sezon için bol şans.”

“Teşekkürler, hanımefendi.”

“Görüşmek üzere,” dedi Michael başını sallayarak.

“Görüşürüz.” Elimi kaldırıp salladım.

Onlar gider gitmez Tristan da aynı şeyi yapmak istedi. “Çıkıyor musun, Ollie? İstersen bırakayım.”

“Şey... hayır.” Knox’a baktım. “Henüz değil.”

Fikrimi değiştirir miyim diye beklentiyle durdu. Sonunda çenesini kilitleyip başını salladı. “Bir şeye ihtiyacın olursa ara.”

Tristan gidince omuzlarımdan bir yük kalktı. Kurtulmuştum. Hem de Knox sayesinde.

“Eğlenceliydi,” dedi Knox kuru bir tonla.

Başımı yana eğip ona inanamayan bir bakış attım.

“Ne?” Güldü. “Ciddiyim; içeri birlikte girince Ken bebeğin kafası neredeyse buharlaşacaktı. Sırf ona bile değerdı.”

“İnsanları kızdırmaktan garip bir haz alıyorsun.”

“Yalan değil,” dedi gülerek, sonra başıyla restoranın iç kısmını işaret etti. “Bir şeyler atıştırmak ister misin?”

“Pek aç değilim.” Midem az önce oluşan düğümleri çözmeye uğraşıyordu hâlâ. Knox’un yüzünden bir anlık hayal kırıklığı geçti gibi oldu. Yemeği istemediğime mi bozulmuştu yoksa sadece daha fazla vakit geçirmek mi istiyordu? Onun “takılmak” istediğine bir saniye bile inanmıyordum. Takılmak derken kastı seks değilse şaşırdım. Ama her gün birlikte çalıştığım biriyle yatmak? Olmazdı. Kötü olursa sonrası tuhaf olurdu; iyi olursa da antrenmanda ona sürtünmek için bahane arardım. İkisi de akıllıca değildi. Öpüştüğüm son adamla yüz yüze gelmenin sonuçlarını hâlâ çekiyordum. Salonda her gün ikisiyle yüz yüze gelmek fazla gelirdi.

Otoparka yürüyüşümüz yavaştı. Knox ellerini pantolon ceplerine sokmuştu, adımlarını benimkine uyduruyordu.

“Bileğini gerçekten kırmış mıydın?” diye sordum Bronco’ya vardığımızda. Anahtara basıp kilidi açtım ve Knox kapıyı benim için tuttu.

“Evet. Antrenmanda yanlış indim, çat diye gitti.”

İrkilerek yüzümü buruşturdum.

“Peki Ricky Carmichael tavsiyesi?”

“Biraz yuvarladım. ‘Bir süre delilik yapma,’ gibi bir şey demişti sanırım. Dinlemiştim... o sıralar dinleyeceğim pek kişi yoktu.”

“Ya şimdi?” diye takıldım.

Bir kahkaha atıp başını salladı. “Seni dinliyorum.”

“Ve bunun sana ne kadar acı verdiğini biliyorum.”

“Ne diyebilirim ki? Emir veren taraf olmayı severim.” Knox’un gözleri loş bir parıltıyla karardı. Sesi tonuna bakılırsa sözleri kısmen meydan okuma kısmense gerçektir.

Midemde kelekler uçuştı, bacaklarım birbirine kenetlendi.

“Bu gece için teşekkür ederim. Benimle geldiğin, o hikâyeyi anlattığın için. Aslında her şey için. Dizim ve antrenmanla ilgili sorulara cevap vermekten korkuyordum. Herkes benim eski seviyeme dönmemi istiyor. En çok da ben.”

“Döneceksin.”

Katılır gibi başımı salladım. Umudum vardı ama emin değildim. Knox’un buna inanması içimi biraz olsun rahatlattı.

“Döneceksin. Olimpiyat videolarını izledim. Muhteşemdin. Denge aletine her çıktığında yüzünde hâlâ aynı kararlılığı görüyorum. Hem ne kadar inatçı olduğunu da biliyorum. İşin bitmiş falan değil.”

“Beni mi araştırdın?” İçime hoş, sıcacık bir his yayıldı.

“Elbette,” dedi gayet sıradan bir sesle.

Bir nesildir çıkan en yetenekli cimnastikçi lafından anlamalıydım bunu. Sakatlıktan önceydi. Muhtemelen şimdi o sözleri geri almayı düşünüyorlardı.

“Çok kişi eski seviyeme dönemeyeceğimi düşünüyor.”

“Onları utandıracaksın, prenses.”

Göğsüm balon gibi şişti ve boğazım duygu yüklü bir düğümle kapandı. Ne diyeceğimi bilsem bile konuşabilecek durumda değildim.

Knox sürücü koltuğuna yerleşmemi bekledi, sonra da kapıyı kapadı. İçeriden el salladım; o gülümsedi, döndü, motosikletine yürüdü.

Bronco’yu çalıştırdım ama kıpırdamadım. Sözleri kafamda dönüp durdu: *Onları utandıracaksın, prenses.* O kadar kesin, o kadar bana güven doluydu ki bunu söyleyişi.

Yapma, Ave. Daha aklıma düşer düşmez motoru kapayıp onun peşinden gittim.

Ceketini giymiş, motoru çalıştırmıştı ama beni görünce durdu.
“Tamam,” dedim yanına vardığımda.

“Tamam mı?” Motosikletin üstünde oturmuş, kaskı ellerinde tutuyordu. Kalbim heyecan ve eğlence vaadiyle hızlandı. Knox yönetimdeyken ikisinin de garanti olduğundan emindim.

“Ne istersem yaptın; bu gece emir verme sırası sende.”

Knox şeytani bir gülümsemeyle kaskını uzatırken ayak uçlarımdan bedenime bir ısı yayıldı. “Atla.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Avery

Ellerim titreyerek ağır kaskı taktım. Gözlerimi görsün diye vizörü kaldırdım. Gözleri parladı, onaylayan bir gülümseme belirdi yüzünde. Sonra öne kayarak arkada yer açtı.

“Nereye gidiyoruz?” dedim, elbiseyle motora binmeye çalışırken. Hiç kolay değildi.

“Bir gezintiye.” Motoru çalıştırdı. “Sıkı tutun, prenses.”

Bu, harekete geçmeden önce aldığım tek uyarıydı. Motor ileri atıldığında bir çığlık attım ve belinin iki yanından ceketine sarıldım. Rüzgâr etrafımızda uğuldayıp eserken göğsümü sıcacık sırtına bastırdım. Nabzım motorla birlikte hızlandı. Park yerinden çıkarken şehrin içinden geçip iki şeritli, daha sakin bir yola girdik. Geceye gülümserken kendimi onun bedenine sarılmış hâlde bulmaktan garip bir keyif alıyordum.

Korkum azaldıkça midemdeki kelekler büyüyor, koltuğun altındaki titreşim bacaklarımın arasında tatlı bir sızıya dönüşüyordu. Denge aletinde takla atmak gibiydi ama seni izleyen yarı çıplak bir adam varken. Belki de sadece, Knox spor salonuna gelmeye başladığından beri kafamda dönüp duran bir fanteziydi bu.

Ne kadar gittik, ne kadar sürdük farkında değildim. Knox’la böyle olmak kolaydı; benden hiçbir şey beklenmiyordu. “Bin, kaskı tak, sıkı tutun.” Kolay, evet. Hem de heyecan verici.

Motor yavaşlayıp toprak bir yola saptı. Göz alabildiğine karanlıktı, ta ki bir anda bir pist belirene kadar. Terk edilmiş ya da

bakımsız görünüyordu. Yaklaştıkça pistin kendisinin iyi durum-
da olduğunu fark ettim; sadece çevresi harap hâldeydi. Yamulmuş
tribünler, bir zamanlar muhtemelen market mallarını depolamak
için kullanılan ancak şimdi iyice sağa yatmış, dokunsam yıkılacak
bir depo...

Pistin kenarında bir kalabalık vardı. Renk renk motorlar,
üzerlerinde oturan sürücüler, çevrelerinde ayakta bekleyen
adamlar ve kadınlar... Ortada battaniyelere oturmuş, çevresine
soğutucular dizilmiş bir grup insan daha. Birkaç saniye sonra
dank etti: Burası Knox'un takıldığı yerd. Takılmak için buraya
geliyordu. Bahse girerdim. Özellikle de bana bakan kızların yü-
zündeki hoşnutsuz ifadeleri görünce. Knox motoru kalabalığın
önünde durdurdu.

Yakındaki adamlardan biri yanına geldi. "Knox Holland! Bu
gece gelmezsin diyordum."

"Plan değişti."

Adam bana kısaca baktı, sonra motoru süzdü, hayranlıkla ıslık
çaldı. "Eh, peki. Herkese haber veririm."

"Sağ ol."

Adam geriye yürürken gülümseyip, "Yirmi dolar versem şu gü-
zellikle bir tur atabilir miyim?" diye sordu.

"Yirmi dolara ona parmağının ucuyla bile dokunamazsın."

"Motoru mu diyorsun, kızı mı?" diye sırttı.

Knox motordan indi, elini bana uzattı. "İkisi de. Ama özellikle
kız."

Kimseye bir yerimi göstermeden nasıl ineceğimi bir türlü bi-
lemedim. Knox hiçbir şey söylemeden önümde durdu, bedenini
siper edip beni kalabalığın bakışlarından korudu.

Düşünmeden, muhtemelen hâlâ ona fazlasıyla açık bir manza-
ra sunarak, motorun üzerinden atlayıp karşısına geçtim. İki eliyle
kaskın yanlarını kavrayıp yavaşça başımdan çıkardı.

"Saçım mahvoldu," dedim gülerek, parmaklarımı dağılmış saç-
larımın arasından geçirirken.

“Harika görünüyorsun.” Sarı bir tutamı alnımdan alıp kulağımın arkasına yerleştirdi, sonra kaskı motorun üzerine koydu ve elimi tuttu. Beni pistin ortasına doğru yönlendirdi. “Hadi. Başlamak üzere.”

“Bir dakika.” Arkaya baktım. Motorun yanma üç motor daha gelmişti. Sürücülerini bizi izliyordu; belki kuruntuydu ama gergin duruyorlardı. “Yarış mı izleyeceğiz?”

Kalbim hızlandı.

“Sen izleyeceksin,” dedi.

Ne demek istediğini tam anlayamadan beni turuncu-mavi desenli bir battaniye üzerinde oturan iki kızın yanına götürdü. Kızıl olanını hatırladım: Colter’in takımındaki sürücüydü. “Brooklyn’i hatırlıyorsun, değil mi?”

“Şey, evet. Merhaba.” El salladım. O karşılık vermedi, sadece kaşlarını kaldırdı.

“Onunla kal, tamam mı?” dedi Knox. Cevap beklemeden arkasını dönüp uzaklaştı.

Birkaç adım ötede onu yakaladım. “Bir dakika. *Sen* yarışıyor musun?”

O kadar sakin ve rahat duruyordu ki sanki önünde sonsuz zaman varmış gibiydi. Oysa diğerleri motorlarını sabırsızca çalıştırıyordu.

“Merak etme. Uzun sürmez. Özletmeden dönerim.” Göz kırptı ve koşar adım motoruna yöneldi. Arkasından bakakaldım; kaskını takıp motoru çalıştırdığında ancak kendime gelebildim. Sonra tekrar Brooklyn’in yanına doğru ilerledim. Brooklyn başıyla battaniyenin boş bir köşesini işaret etti etmesine ama bakışları pek davetkâr değildi.

“Bu da Tate,” dedi yanındaki sarışın kızı göstererek.

“Merhaba, ben Avery.”

Tate el salladı ama üçümüzün de dikkati motorlara kaydı.

“Diğer yarışçılar iyi mi?” dedim gözümü Knox’tan ayırmadan. Aslında onun kadar iyi olup olmadıklarını sormaya çalışıyordum ama hayran gibi görünmek istemedim.

“Fletcher eskiden Moto GP’de yarışlıyordu,” dedi Brooklyn, sonra ne demek olduğunu anlamadığımı fark edip alaycı bir kahkaha attı. “Yani iyi.”

“Bobby de öyle,” diye ekledi Tate. “Ama Knox sadece bir kez yenildi. O gün de gripti ya da öyle bir şey.”

“Muhtemelen o söylentiyi de Knox çıkarmıştır.” Brooklyn bana eğleniyormuş gibi gülümsedi. “Seninki iyi. Eğer kaybedeceğini düşünseydi seni buraya getirmezdı.”

Mideme bir şeyler oturdu, yüzüm kızardı. “O benimki değil. Sadece takılıyoruz. Onu çalıştırıyorum.”

“Biliyorum.” Gülümsemesi sönmedi. “Takımdaki adamlar benden çok dedikodu yapar. Bu geceye kadar ‘çalıştırıyor’ derken seksi kastettiklerini sanıyordum.”

“Yani... onunla yatıp daha iyi sürmesini mi sağlıyormuşum?” Sesim fazla tiz çıkmıştı; oysa bu fikrin zihnimde yarattığı titreşimi görmezden gelmeye çalışıyordum.

“O kadar saçma değil. Seks özgüven için iyidir. Bu da havada serbest düşüş yaparken önemli,” dedi omuz silkerek. Sonra beni baştan aşağı süzdü. “Ama onu beceremeyecek kadar gergin görünüyorsun.”

Dilim tutuldu. “Ha. Evet, yok. Onunla yatmıyorum,” diyebilirdim sadece.

“Henüz.” Gözünü tekrar piste çevirdi.

Acaba diğerleri hakkımızda ne konuşmuştu da Brooklyn bizim yattığımızı düşünüyordu? Knox ne demişti onlara? Ayrıca Brooklyn’in Knox’u nasıl bu kadar iyi tanıyabildiğini de merak ediyordum. Tecrübe mi konuşuyordu acaba? Knox’la yatmanın bir kızı gevşeteceğinden şüphe duyduğum yoktu gerçi. Şayet sinir bozucu bir pislik gibi davranırkenki becerisinin yarısını bile sekste de sergileyebiliyorsa neden bu kadar ukala olduğunu anlamak kolaydı.

“Yine de iyi gelişme gösteriyor. Her ne yapıyorsan, işe yarıyor.” Bu, ondan alabileceğim en büyük iltifatı muhtemelen. Beni ister

mucizevi vajina ister mucizevi antrenör sansın, fark etmezdi. Birinin hakkımdaki en kötü düşüncesi değildi doğrusu.

Kısa siyah şortlu, kırmızı halter üstlü bir kadın piste çıktı, elinde siyah-beyaz bir bayrak vardı. Knox vizörünü indirdi, öne eğildi, kollarını gidonun üzerine koydu. Arka tekeri döndü ve duman yükseldi.

Kadın bayrağı başının üzerine kaldırdı. Vücudu mükemmeldi, kıvrımlıydı ve teşhir etmekten çekinmiyordu ama şu anda kimsenin bunun farkında olmadığından emindim. Knox'un gözlerini göremesem de önüne odaklandığını biliyordum.

Ay ışığı bulutların arkasına saklanmıştı. Uzun projektörler virajları aydınlatıyordu; çoğunun ampulleri yanmıyordu ama pisti geceye karşı yeterince görünür kılıyordu.

Kalbim deli gibi atıyordu. Kadın bayrağı bir hamlede indirdi; üç motor aynı anda fırladı. O kadar hızlıydılar ki takip etmek zordu. Zaten ben sadece Knox'u izliyordum. Bütün bedenim gerilmişti; önlerinde bir tur, sonra bir tur daha attı.

Bakmaya dayanmak zordu ama gözümü de ondan alamıyordum. O kadar hızlıydı ki, en ufak bir hata, minicik bir dikkat dağınıklığı felaketle sonuçlanabilirdi. Midem düğüm düğümdü ve kalbim Knox'la yarışacak kadar hızlı atıyordu.

Son turda Knox biraz öne geçti ama diğer ikisi hemen arkasındaydı. Bu kadar yakinken nasıl çarpışmadıklarına şaşırdım. Son virajda kalbim ağzıma geldi. Ayağa kalktım; Brooklyn'le Tate de benimle aynı durumdaydı.

"Hadi Knox," diye fısıldadı Brooklyn. "Gazla."

Sanki onu duymuş gibi, Knox'un motoru biraz daha vites artırdı ve arayı açarak bitiş çizgisini geçti.

Tuttuğum nefesi bıraktım. Tanrım, kazanmıştı! Zıplayıp Brooklyn'in koluna sarıldım. "Kazandı!"

Elime baktı.

"Pardon." Hemen bıraktım. O ise keyifli bir gülümseme takındı. Brooklyn ellerini ağzına kapayıp, "Bravo, Holland!" diye bağırdı.

Sonra bana döndü. “Hadi git. Zafer öpücüğünü başkası vermeden yetiş ona.”

“Zafer öpücüğü mü?” dedi Tate. “Aa, tabii ya. Zafer öpücüğü. Finişten sonra en az bir kızı öpmezse sonuç kesinleşmiş sayılmaz.”

Yorum yapmadım. Knox’un başka kızları öptüğünü düşünmek bile istemiyordum. Elimden geldiğince hızlı adımlarla ona doğru yürümeye başladım. O, pisti bir tur daha dönüyordu ama bu kez daha yavaştı. Finişe yaklaştığımda motoru keskin bir dönüşle durdurdu. Brooklyn’in uyardığı gibi etrafı hemen onu tebrik eden kızlarla çevrildi. Bazı erkekler de vardı ama kızlar çok daha ısrarcıydı ve can sıkacak kadar yakınında duruyorlardı.

Motorundan inip kaskını çıkarırken manzarayı izledi. Erkekler sırtına vuruyor, kızlar da memelerini koluna yaslıyordu. Geride durup onun bunları sindirmesine izin verirken gözlerimi devirdim. Beni onunla birlikte görmemişler miydi sahiden? Belki haksızlıktı çünkü aramızda bir şey yoktu ama olsun; biraz asgari saygı. Ellerini zi benim... Knox benim için neyse işte onun üstünden çekin.

Knox kalabalığı yara yara bana doğru yürüdü. Herkesi selamlıyor ama durmuyordu. Saçları darmadağındı, gülümsemesi de öyle.

“Tebrikler,” dedim yanıma geldiğinde.

“Sağ ol, prenses.”

Bir adım öne çıkıp ona sarıldım. Tanrım, şahane kokuyordu. Deri, metal ve seks. Hem de kirli, delicesine çekici türden.

Brooklyn yanımıza geldi. “Güzel sürdün. Son anda hızlanacağını tahmin edememiştim.”

“Beni asla küçümseme,” dedi Knox neşeyle.

“Tabii, tabii. Büyük Knox Holland.” Gözlerini devirerek uzaklaştı.

“Ne tatlı kız,” dedim alayla.

“Tanıdıkça seviyorsun.”

“Şey... Brooklyn zafer öpücüğünden bahsetti,” dedim.

“Zafer öpücüğü mü?” Kaşlarını kaldırdı. “Sen de benden o öpücüğü mü istiyorsun yani?”

“Sen kazandın,” dedim omuz silkip. “Hem bu gece kontrol sende, hatırladın mı? Ne istiyorsan.”

“Bana böyle laflar etmek tehlikelidir, prenses,” dedi alçak sesle. “Seni motorun üstünde öyle bir yatırırım ki yönünü şaşırırsın.”

Sözleri midemde sıcak bir dalga gibi yayıldı, nefesim boğazımda takıldı. “Sanırım buna o kadar da karşı çıkmazdım. Hatta çok da hoşuma giderdi.”

Gözleri karardı; yüzümü dikkatle inceledi, ciddiyetimi ölçüyor gibiydi. Son derece ciddiydim. Aramızdaki mesafe yok denecek kadar azdı, bedeninden yayılan sıcaklığı hissediyordum. Bir eli yanağıma geldi; eldiven taktığı için sıcak derinin dokunuşu ipeksi bir lüks gibiydi. Başparmağıyla yanağımı okşadı, sonra eli boynuma indi ve aradaki boşluğu tamamen kapadı.

Bakışlarını hiç kaçırmıyordu. Ben nefes almayı unutmuştum. “Beni öpmek mi istiyorsun?” dedi.

Konuşacak hâlim yoktu, ben de onaylamak için başımı salladım.

“Bu bir cevap sayılmaz.”

“Evet,” diyebilirdim sonunda. Ya da dediğimi sandım, zira kanın kulaklarımdaki uğultusu kendi sesimi bastırıyordu. Knox’la öpüşmenin iyi bir fikir olmadığını biliyordum ama aramızda zaten bir gerilim vardı. Küçük bir öpücük o gerilimi daha ne kadar artırabilirdi ki?

Saniyeler geçti ama o hâlâ bir hamle yapmıyordu. Bunun üzerine, “Öp beni, Knox,” dedim.

Cık cıkladı ve başını hafifçe eğdi. “Bana patronluk taslamaktan vazgeçemiyorsun, değil mi?”

Eyvah.

“Neyse ki şu an ikimiz de aynı şeyi istiyoruz.” Dudakları benimkileri yakaladı. Sert, baskın, daha en başından kontrolü elinde tutan bir öpücüktü. Anında dudaklarımı araladım, dili benimkini bulup okşadı. İnsan Knox’un öpücüklerinde kolayca kaybolabilirdi. Ben kayboldum. Bitmesini hiç istemedim.

Ceketini avucumla kavrayarak onu kendime çektim. Kontrol ondaydı ve sertti ama yüzümü okşayışında yumuşak bir şeyler var-

di. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum; nihayet öpüşmeyi hafifletip geri çekildiğinde etrafımızdaki dünya yeniden şekil aldı: konuşmalar, kahkahalar, motor sesleri, tekerleklerin gürültüsü.

“Buradan siktir olup gidelim,” dedi, sesi boğuktu ve hâlâ nefes nefeseydi. O dudakların sıcaklığını kaybettiğim anda sersemlemiştim.

Elimi tutup beni motoruna doğru çekiştirmesine izin verirken bacaklarım pelte gibiydi. Adımlarına yetişebilmek için neredeyse koşmam gerekti. Motorun yanında içki içen birkaç adam vardı. Knox kaskını almak için elimi bıraktı. Kaskı dikkatle başıma geçirdi; oysa ben bir an önce buradan uzaklaşmak için ölüyordum. Öpüşü çok daha fazlasını vadeliyordu ve ben de hepsine hazırdım. Diğer tüm düşünceleri bastırdım. Onlar yarın da orada oturdu ama bu an gelip geçiciydi.

“Motorun üstüne, prenses. Ama kimseye şov yapma.”

Kolay olmadı ama elbisemi önden sımsıkı tutarak bindim.

Knox tam kendi binecekken adamlardan biri sendeleyerek yanımıza geldi. “Efsane Knox Holland yine yaptı yapacağını!” dedi alayla karışık bir tonla. “Tabii sponsorlar sana para saçıp en iyi ekipmanları alınca kazanmak kolay.”

“Ne dediğinin farkında değilsin,” dedi Knox, onu görmezden gelmeye çalışarak. Ama adam omzuna vurup motoruna binmesini engelledi.

“Doğru ya, seni kovdular.” Parmağını sallar gibi havada gezdirdi. “Şu öfkeni biraz kontrol etsen iyi olur.”

Knox’un çenesi gerildi ama yüzü kayıtsız kaldı. “Defol, Justin. Sarhoşsun, kendini rezil ediyorsun.”

Adam elini sallayıp sendeledi. Knox’un dediğini kanıtlıyordu âdeta. “Geçenlerde babanı buralarda takılırken gördüm.”

Knox’un kasıldığını fark ettim; sadece bir an sürdü ve hemen ardından o donuk, duygusuz maskesi indi yüzüne.

“Ne güzel,” dedi ve omzunu silkerek adamın elinden sıyrıldı, motorun üstüne attı kendini.

“Rezil olmaktan bahsetmişken, baban da hâlâ ortalarda yarışacakmış gibi dolanıyordu. Tam bir fosil.” Adamın bakışları bana kaydı. Knox elini bacağıma koyduğunda parmaklarındaki gerginliği hissettim. Yumuşaktı ama belirgindi, kendini tutacak bir dayanak arıyordu ve ben de o dayanak olmaktan hiç şikâyetçi değildim. Muhtemelen yaptığı hareketin farkında bile değildi.

Ne yazık ki adam onu son bir kez daha kışkırtmaya karar verdi. Neden peki? Hiç bilmiyordum. Knox ondan uzun ve geniş omuzluydu; bu adam ise benim küçük kardeşimle bile baş edemezdi.

“Pahalı motor, pahalı amcık. Kaça tuttu seni, güzelim? Ben taksitle ödeme yapsam olur mu? Bir Knox Holland değilim gerçi ama bir iki yıla onun da esamesi okunmaz zaten.” Kendi şakasına gülmeye başladı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Knox motordan atladı ve üzerine yürüyüp adamı itti. “Kapa çeneni lan.”

Adam neye uğradığını şaşırdı. Oysa şaşırmaması gerekirdi, ayıyı dürtten oydu. Geriye doğru sendeledi, düşüp kışının üstüne oturdu. Anlayamadığım bir nedenle hâlâ sırtıyordu.

“Knox,” dedim neredeyse fısıldar gibi. Yumruklarını sıkmıştı. Artık herkes bizi izliyordu. Knox isterse bu adamı tek darbede yere sererdi. Hiç zorlanmazdı.

Kalabalığın içinden Brooklyn çıktı, elini Knox’un koluna koydu. Knox irkildi, sonra sanki etrafındakilerin farkında değilmiş gibi dikkatini topladı. Brooklyn başını bana doğru salladı, Knox da hemen arkasına döndü. Motora atladı, kontağı çevirdi ve adam daha yerden kalkamadan gazlayıp bizi oradan uzaklaştırdı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Knox

Birkaç virajı fazla hızlı almaya kalkınca Avery'nin elleri belimi sıkıca kavradı. Siktir. Gazı kestim, kasabaya dönerken hızımı düşürdüm. Öfkem dinmişti ama içimde o tanıdık hayal kırıklığı kalmıştı. Boş restoran otoparkına girip Bronco'sunun yanına park ettim.

Motoru susturdum; ikimiz de kıpırdamadık.

“Üzgünüm,” dedim, ona bakmadan.

Arkamdaki sıcaklığı, motordan inip yanıma geçtiğinde kaybettim.

Vizörü kaldırdı; beklediğim korku ya da çekingenlik yoktu gözlerinde. “Neden özür diliyorsun? O herif tam bir hödüktü.”

“Seni oraya götürmemeliydim.” Aklımdan ne geçtiyse artık... Orası ona göre değildi. Farklı dünyaların insanlarıydık biz, bunu daha önce anlamadıysa bile az önce kesinlikle fark etmişti.

“İyiyim ben.” Kaskı çıkarıp motorun arkasına bıraktı. Saçları dağılmış, pembe elbisesi uyluklarına kadar sıyrılmıştı. Bu kızın kaç tane dar pembe elbisesi vardı? Epey bir olmasını umuyordum. Muhteşem görünüyordu.

Gözüm dudaklarına kaydı. “Cidden, Knox. Ben iyiyim. Asıl sen nasılsın?”

“Benim için endişeleniyor musun, prenses?” Gözlerindeki o kaygı hoşuma gitti. Bu, benim gündelik hayatımdan küçücük bir kesitti. Onun beni tehlikede sanması tatlıydı. Justin'i çocukluktan beri tanırdım. Zararsız bir adamdı. Pisliğin teki olduğu su götür-

mezdi ama yumruk attığını hiç görmemiştim. Yediğiniyse çok görmüştüm.

“Adam sana bayağı iğrenç laflar etti.”

“Yarış kariyeri hiçbir yere varmadığı için kuduruyor.” Başarısızlık insanları sertleştirirdi. Başkalarında o acılığı çok görmüştüm, hatta bazen kendimde de hissetmişim. Justin’in sözlerine takılmamalıydım. Derdinin beni kışkırtmak olduğunu biliyordum ama neyi kanıtlamaya çalıştığını anlamıyordum. Benim fevri biri olduğumu mu? Kendimi kontrol edemediğimi mi? Hiç bilmiyordum ama ekmeğine yağ sürdüğüm kesindi.

“Takımdan ayrıldığını bilmiyordum,” dedi Avery bacağı benimkine değecek kadar yaklaşarak. Elleri ceketimin önünde durdu. “Üzgünüm.”

Dudağımın bir ucu keyifle kıvrıldı. “Sen neden özür diliyorsun?”

“Biliyorum, o anlamda değil. Üzgünüm işte. Ne oldu?”

“Şampiyonada bir takım arkadaşım bana çarptıktan sonra biraz atıştık. Ben de basmın önünde onu ittim. Lig, sürücüler arası şiddeti hoş karşılamaz; patronlar da ikimizden birini seçmek zorunda kaldı.”

Bana bakışının değişmesini bekledim ama değişmedi.

“Peki o ne yapmıştı?”

Kaşlarım çatıldı.

“Onu itmene neden olacak bir şey yapmış olmalı?”

“Neden öyle düşündün?”

“Az önce birinin seni resmen çileden çıkarmaya çalıştığına şahit oldum ama sen ona dokunmadın.”

İlk defa biri her şeyin benim sinirim yüzünden patladığını düşünmüyordu. Bana bu kadar çabuk güvenmesine şaşırdım.

“Link bir şey yapmadı. Yani tamam, yaptı, saçma sapan laflar etti, yarışta bana bilerek çarptı ama onu itmemeliydim. İsteddiği buydu.”

“Peki niye yaptın?”

Çenemi kasıp gevşettim. “O gün annemin doğum günüydü. On sene önce öldü. Yaşasaydı ellisinde olacaktı. Onun için kazanmak istedim. Ama işte her şeyi batırdım.”

“Kötü bir günde yapılmış bir hata. Hepsi bu.”

Bana her şeye mal olan bir hata.

“Gecenin böyle biteceğini düşünmemiştim,” dedim konuyu hafifletmeye çalışarak.

“Ben de,” dedi gülümseyerek. “Ama konuşmak istersen buradayım.”

Ben bir şey demeyince mesajı aldı.

“Peki. Yurda gelmek ister misin? Quinn muhtemelen Colter’dadır. Ama odadaysa bile kendi odam var.”

“Başka zaman. Geç oldu.”

Şaşkınlığı yüzüne vurdu. “Beni geri mi çeviriyorsun?”

Bedenim itiraz etti. O küçük elbiseyle tanrıça gibiydi ve tadı hâlâ damağımdaydı. “Centilmenlik yapmaya çalışıyorum. Zorlama beni, prenses.”

“Neden?”

Ona dokunmaya cesaret edemediğimden tekrar motora oturdum. “Ben ilişki adamı değilim. Sevişmek bir şey değiştirmez.”

“Ben ilişki kıızıyım diyen mi oldu?”

Demesine gerek yoktu. Belki bir süre takılır gibi davranıp beni yoklayacaktı ama eninde sonunda ciddi bir ilişki isteyecekti. Ben öyle biri değildim.

Derken bir anda önüme geçip motora tırmandı ve kollarını omuzlarıma doladı. “Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum. Takıntılı bir sapığa dönüşmeyeceğim. Yakışıklısın ama o kadar da değil.”

Kaşlarım kalktı, göğsümdeki düğüm küçük bir kahkahayla çözüldü. Elimi kalçasına koyup onu kendime çektim. “Demek öyle?”

O ateşli kararlılığı, elim elbisesinin altına süzülünce bir anda eridi; dudakları aralandı, nefesi hızlandı. Durmalıydım. Eve gidip

kendimi tatmin etmeliydim. Başka birini aramalıydim. Ama hiçbir zaman asil olanı yaptığım söylenemezdi.

Eldivenli elim uyluğunun iç kısmına ulaştı, başparmağım ince iç çamaşırının altındaki klitorisini buldu. “Eldivenleri çıkarırsam benim için ne kadar ıslandığını hisseder miyim?” diye fısıldadım.

“Evet.” Gözlerini kapadı, nefesi titredi.

Güzel bir kadındı. Beni arzuluyordu. Benim gibi biriyle birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu görmek istiyordu ve ben de onu istiyordum. Savaşmayı bıraktım. Bunun ne olduğunu farkındaydı.

Baskıyı artırdım ve küçük, hızlı daireler çizerek okşadım. Ta ki nefesi kesilmeye başlayana kadar. Kalçaları elimle birlikte hareket ediyordu. Parmaklarımı iç çamaşırından içeri sokup o şekilde okşamaya başladım. Bedeni gerildi ve dudaklarından bir inilti koptu ama ben çoktan parmaklarımı şişmiş teninde gezdirerek acıyı dindirmeye başlamıştım.

“Knox.” İsmimi söyleyişinde öyle bir şey vardı ki parmaklarımı içine daha da gömmek istememe neden oldu.

“Benim için boşal, prenses.”

Dediğimi yaptı, tüm o seksi inlemeleri ve titrek nefesleri tutmak ister gibi altdudağını ısırdı. Oysa ben hepsini duymak istiyordum, o yüzden dudaklarımı onunkilere götürerek o haz dalgaları arasında elimin üzerinde oynarken hepsini yuttum.

İyice gevşeyene kadar durmadım. Baş omzuma düştü ve iç çekti. İç çamaşırını düzelterip elimi çektim. Eldivenimin derisini kaplayan ıslaklığı görünce yüzü kızardı.

O elimi dudaklarına götürdüm, başparmağımla altdudağını okşadım ve sonra onu tekrar öptüm.

Vücutlarımız birbirinden ayrıldığında gözleri parlak mavi, teni kıpkırmızıydı. “Sanırım motorları sevmeye başladım,” dedi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Knox

Zil çalıp ilk yarı bittiğinde ayağa kalkıp alkışladım. “Aferin, Flynn.”

Kardeşim başını kaldırmadı ama kenara çıkarken dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi.

“Her maç daha da iyi oynuyor,” dedi Hendrick.

Ben de başımla onaylayıp yerime oturdum. İnanılmazdı. Küçük kardeşimiz spor söz konusu olunca başka bir seviyedeydi. Üstelik basketbol en iyi olduğu spor değildi.

“Biz yiyecek bir şeyler alacağız.” Brogan ayağa kalktı, Archer da peşinden gitti. “Size de bir şey getirelim mi?”

Hendrick’le birlikte başımızı iki yana salladık. Herkes sıraya girmek üzere kafeteryaya akınca etraftaki kalabalık seyreldi.

Telefonuma bakıyordum. Flynn’in maçı için bugün Avery’yle antrenmanı kaçırmıştım ama mesajlaşıyorduk. Aptalca şeyler. Az önce bana üç yaşında bir çocuğun pres amut yaptığı bir video yollayıp, “Bu çocuğu izle, belki birkaç şey öğrenirsin,” yazmıştı.

Şaka olup olmadığından emin değildim. Muhtemelen değildi. Başparmak emojisi gönderdim, sonra da “Bu kızları izle, belki birkaç şey öğrenirsin,” yazıp bir Pornhub linki yolladım.

Kendi kendime gülerken Hendrick geriye yaslanıp ayaklarını ön sıraya uzattı. “Burası hiç değişmiyor.”

“Aynen,” dedim başımı kaldırmadan.

“Günün birinde kendi çocuklarımızla buraya gelip her şeyi yine aynı bulacağımızı düşünmek ne garip.”

Bakışlarımı kaldırdım. Sözlerini idrak etmem bir saniye sürdü. “Çocuklar mı? Jane hamile mi?”

“Ne?” Elini salladı. “Yok canım. Öylesine düşünüyordum.”

“Çocukları mı?”

“E, evet. Günün birinde. Jane önce okulunu bitirip evlenmek istiyor, ben de bir evimiz olsun, barımız da güzel işlemeye devam etsin istiyorum.”

Ciddiydi. Lanet olsun. Hayatında bir şeylerin değiştiğini biliyordum; bir yıl önce nişanlanmışlardı, Jane neredeyse bizimle yaşıyor sayılırdı... ama çocuklar? Ev falan? Siktir.

“Hollywood filmleri gibi.” Hendrick’in ebeveyn oluşunu hayal edip gülümsedim. Çocuğuna zarar veren herkese kök söktürürdü ve çocuk kesin onu parmağında oynatırdı. “Umarım Janeye çekerler.”

“Bence de.” Kısa bir kahkaha atarken göğsü inip kalktı.

Avery ortaparmağını gösterdiği bir fotoğraf gönderdi. Ben de ona melek emoji'si attım.

“Kiminle mesajlaşıyorsun?” diye sordu Hendrick.

“Avery. Beni çalıştıran kız.”

“Cimnastikçi,” dedi Hendrick. Soru sormaktan ziyade tespit yapar gibiydi.

“Aynen.”

“Çıkıyor musunuz?”

“Hayır,” dedim hızla ve telefonu cebime soktum.

“Hadi ama. Flynn'e bir kızı sevip sevmediğini sorduğumda verdiği tepkiyi verme. Kıza mesaj atıp gülüyorsun. Salak değilim.”

“Sadece konuşuyoruz.”

“Çıplak mı?”

“Sen insanlarla çıplak mı konuşuyorsun?” diye dalga geçtim. “Neden hiç arkadaşın olmadığı şimdi anlaşıldı.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Yatıyor musunuz, yatmıyor musunuz?” Tam o sırada yanımızdan bir grup veli geçti. Suratlarındaki ayıplama ifadesi paha biçilmezdi.

Hendrick onlara özür diler gibi gülümsedi, bense kahkahamı yumruğumun arkasına sakladım.

Daha kendimize gelememiştik ki Archer’la Brogan atıştırma-lıklarla geri döndü. Brogan bana bir paket M&M fırlattı. Her seferinde bir şey istemediğimi söylesem de o illaki bir şeyler getirirdi. Sanırım gıcık biri olmasının telafisiydi bu.

Brogan önümüze oturdu ama Archer ayakta durup düşünceli bir ifadeyle baktı.

“Koca duvar gibi dikildin önüme, çekil de maç izleyeyim,” dedim ve işaret diliyle de tekrarladım. Flynn’in takımı sahaya dönüyordu. Gerçi ben göremiyordum.

“Galiba dışarıda babamızı gördüm,” dedi sonunda.

“Ne?” Hendrick doğruldu.

Ben ilk başta donup kaldım, sonra kendime gelip işaret diliyle konuştum. Yok. Yok artık, buraya gelecek hâli yok ya.

Archer küçükken geçirdiği bir kaza yüzünden işitme kaybı yaşamıştı. Yasal olarak sağırdı; işitme cihazı takıyordu. Dudak okumayı da iyi biliyordu ama kalabalık bir sohbetle hiçbir şeyi kaçırmaması için en kolayı işaret diliyle anlamaktı.

Brogan omuz silkti. “Biraz ona benziyordu sanki. Ama en son ne zaman gördüğümü bile hatırlamıyorum, emin olmam mümkün değil.”

Biz okuldayken babam tek bir spor etkinliğine bile gelmemişti. Hendrick, Archer ve ben yıllarca sahada, tribünde, ödül törenlerinde boş yere onu bekleyip durmuştuk. Flynn’in hâlâ mezun olmadığından haberi olduğunu bile sanmıyordum. Çoktan ilgilenmeyi bırakmıştı; bir daha da ilgilenmemesi için ben de elimden geleni yapmışım.

“Neredeydi?” diye işaret diliyle sordu Hendrick, sonra kafeterya tarafına baktı.

“Geçitte, dışarıda. Tam seçemedim...” Arch sustu. “Muhtemelen o değildi.”

“Ben bakarım,” dedi Hendrick ve ayağa kalktı. “Boşuna zahmet etme,” dememe kalmadan çoktan uzaklaşmıştı. O değildi. Olamazdı.

Ayağımı yere vura vura sahaya baktım; Flynn yay çizgisinden şutlar atıyordu. Alkışladım, kafamdaki sevgi dolu baba düşüncelerini silmeye çalıştım ama Archer’la Brogan hâlâ o konudaydılar.

“Onu en son ne zaman görmüştün?” diye sordu Brogan.

Archer bir avuç kuru üzümü ağzına atıp düşünür gibi yaptı. “Hatırlamıyorum bile. Geçen yıl doğum günümde kart yollamıştı.”

“Yolladı mı gerçekten?” dedim. Bundan haberim yoktu. Aslında bu ilk denemesi de değildi. Birkaç kere bana da mesaj atmıştı. Numarasını engellemiştim. Bir de birkaç yıl önce, annemin ölüm yıl dönümünde çıkagelmişti; benden başka gören olmamıştı onu, zira hemen başımdan savmışım. Öyle bir günde hepimizin nefret ettiği o hislerideşmesine izin veremezdim.

“Evet,” dedi Archer. “Ama sanırım mezuniyetimden beri yüzünü görmedim. Ya sen?” diye sordu ve cevabımı bekledi.

“Uzun zaman oldu,” dedim.

Tam o sırada Hendrick geri geldi ve başını iki yana salladı. “Görmedim.”

“Dedim sana, o değildi,” dedim ama midemdeki düğüm bir türlü çözülmedi.

Eve dönünce garaja gidip kum torbasına vurmaya başlamıştım ki Hendrick çıkageldi.

“Ne yapıyorsun bu saatte, moruk?” diye sordum bir elimle torbayı durdurarak. Eve dokuzdan sonra gelmiştik; Flynn’in ödevini yaptığından, yemek yediğinden, duş aldığından emin olmam bir saati bulmuştu. Ben buraya gelirken Hendrick, Jane’le odasındaydı. Herkes yatmıştır diye tahmin ediyordum.

Önümde volta atmaya başladı. “Bu akşam olanları düşünmeden edemiyorum. Sence babamız gerçekten orada mıydı?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Kaşları çatıldı. “Bu yaz bir kere eve uğradı. Şöyle bir bakmak için geldiğini söyleyip Flynn’i sordu.”

“Ne?” Sesim yükseldi. “Niye söylemedin?”

“Çünkü gerileceğini biliyordum. Sen yarışa ya da şampiyona hazırlığına gömülmüştün. Aklını karıştırmak istemedim. Ben hallettim, kimsenin de haberi yok.”

İçim rahatladı. Hendrick, Archer ve ben aynı fikirdeydik: Babamızı istemiyorduk. Ama Flynn’in ne tepki vereceğini bilmiyordum. Flynn, o adamın nasıl berbat biri olduğunu hatırlayamayacak kadar küçüktü. Bizim yaşadıklarımızı yaşamasını istemiyordum: Babamızın arada bir belirip kaybolması... Her gelişinde sevinip her gidişinde hayal kırıklığı yaşamak...

Zaten yanımızdayken de öyle harika bir baba sayılmazdı. Resmen insanın aklını allak bullak ediyordu. Onun yanımızda olmasını istiyorduk ama geldiği anda ne kadar berbat biri olduğunu hatırlayıveriyorduk. Annemle sürekli kavga ederdi, biz biraz gürültü yapsak hemen sinirlenirdi ki biz hep gürültülüydük. O zamanlar motorum kurtuluşum olmuştu.

Niye yıllarca belki bu kez baba olmayı ister diye kendimizi yedik, bilmiyordum. Baba olmayı becerememişti. Onsuz daha iyiydik. Hâlâ da öyleydik.

“Justin Pushner. Hatırlıyor musun?” dedim Hendrick’e.

“Evet. Senin sınıftandı, değil mi?”

Başımla onayladım. “Geçen gece onu gördüm. Babamın pistin oralarda takıldığını söyledi. O an inanmadım. Sırf beni kıskırtmak istiyor sandım ama belki de doğru söylüyordu.”

“Siktir.” Hendrick çenesini sıvazladı. “Sence Valley’ye geri mi döndü?”

“Umarım dönmemiştir.” Ama birilerinin iki gün üst üste onu bu civarlarda takılırken gördüğünden söz etmesi tesadüf olamazdı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Avery

Colter'ın doğum günü cumartesi gecesine denk geliyordu. Quinn'e göre çocuklar öğleden sonra dönmüştü.

The Topsy Rose'a girer girmez Knox'un orada olduğunu anladım. Dışarıda kamyonetini görmem bir yana, on dakika önce Quinn mesaj atıp "takılma kankamın" geldiğini bildirmişti. Beni gaza getirmek için heyecanlı bir uyarı, biraz da acele ettirme çabasıydı.

Önceki gün Koç Weaver kasa üzerinde çalışmama izin vermişti; kaybettiğim zamanı telafi etmek için yanıp tutuşuyordum. Dışarı çıkmaya hazırlanacak hâle gelmeden önce buz banyosunda uzun bir süre beklemem gerekti.

Karnımın derinliklerinde itiraf etmek istemediğim bir gerginlik dönüp duruyordu. Onu göreceğim için heyecanlıyım ama daha fazlası vardı. Resmen sersemlemiştim. O geceki öpüşme... Anlatmaya kelimeler yetmezdi. O zamandan beri ara ara mesajlaşmıştık: çoğunlukla cimnastik, biraz flört, biraz goygoy...

Önce doğum günü çocuğunu gördüm. Barda taburenin üstünde oturuyordu. Quinn de kucığına tünemişti. Başımı öne eğip kalabalığı yara yara ilerledim. Bu bar, caddedeki bir diğeriyle birlikte Valley U öğrencilerinin favorilerinden biriydi ama bu gece kalabalık daha karışık görünüyordu. Okuldan –selam verecek kadar olmasa da– tanıdık yüzler gördüm.

Vücudumu eğip bükerek aralarından geçtiğim bir grup motosikletçi beni süzdü.

Quinn beni görür görmez sevgilisinin kucağından atlayıp karşılamak için dikildi.

“Geldin demek!” Kollarını boynuma doladı, sağa sola sallanırken sıkıldı.

“Merhaba,” dedim gülerek. “Beni özledin mi?”

“Her zaman,” dedi ve sonra elimi sıkıca tutup bara çekti.

“Doğum günün kutlu olsun,” dedim Colter’a.

“Sağ ol, Avery.”

Sonra onu gördüm. Birkaç tabure ötede barmene bir şey söylerken bardağından bir yudum alıyordu. Knox beni çoktan görmüştü ve sanki bu ona üstünlük sağlıyormuş gibi hissettim. Bakışı yakıcıydı; bardağını bırakırken gözlerini benden ayırmaması yüzümü kızarttı.

“Ne içersin?” dedi Quinn, dikkatimi Knox’tan uzaklaştırarak.

“Sprite galiba.”

Colter benim için sipariş verdi. Daha içeceğim gelmeden Knox yanımıza geldi.

“Prenses,” diye selamladı beni.

O vazgeçmediği lakaba göz devirdim. “Knox,” dedim aynı alaycı tonla.

Gülümsedik. Acaba onun akli da o gecede, elinin elbisemin altına girdiği o otoparkta mıydı? Benimki tam oradaydı; parmaklarının bardağı kavrayışını izlerken o ânı yaşıyordum.

Arkamdan biri bana çarpınca Knox’a doğru sendeledim. O da boşta olan eliyle beni tuttu. Az önce izlediğim o güçlü parmaklar kolumu kavrayınca göğsüne kapanmaktan kıl payı kurtuldum.

Güzel kokuyordu. Manzara desen... koyu gri tişört, kot, siyah bot.

Quinn’in çılgılığı büyüyü bozdu. “Aşkım, bizim şarkımız!”

Müzik beynime varana kadar o çoktan elimi çekiştirip beni barın öte tarafında çalan grubun yaptığı “Good 4 U” remiksine götürmüştü.

Gerçekten de onun şarkısıydı. Ben de söyleyip dans etmeyi seviyordum ama o şarkıyı kendine marş sayan Quinn, Olivia Rodrigo'ya tapardı.

“Merak etme. Hâlâ sana bakıyor,” diye bağırdı.

“Kim?”

“Knox. Seni çekip götürmemin onu delirteceğini biliyordum.”

Başımı iki yana salladım. “Deli misin yoksa dâhi mi asla karar veremiyorum?”

“Biraz ondan, biraz bundan.” Sırıttı.

Sahnenin önünde birikmiş insanlar vardı; çoğu izleyip kafaları çekiyordu, pek dans eden yoktu. Quinn insanların ne düşündüğünü fazla umursamazdı, bu yanını seviyordum. Kimse dans etmese de ellerini havaya savurup kalçalarını ritme bıraktı.

Ben de hemen ayak uydurdum. Şarkının geri kalanında ipleri kopardık, grupla birlikte bağıra çağıra söyledik.

Knox'u unutmamıştım ama hiçbir yerde göremiyordum.

Sıradaki şarkı her zamankinden daha yavaştı. Sahnede duranlara dönüp ritme uygun olarak salındık.

“Knox iyi görünüyor,” dedi Quinn nefes nefese.

Mırıldanarak onayladım.

“Aranızda ne var? Düzenli takılıyor musunuz yoksa tek seferlik miydi?”

“Bilmem. Boş otoparkta bana yaşattığı orgazm sırasında sormayı unuttum.”

Gülmemek için kendini zorladı. Ben de ona sırıttım. O gece eve döner dönmez her detayı anlatmış mıydım? Elbette. Birine anlatmam, tekrar yaşamam *lazımdı*.

Colter arkamızdan yaklaşıp kollarını Quinn'in beline sardı. Yanaklarına bir öpücük kondurdu. “Hey, bebek. Dart ortağıma ihtiyacım var.”

Quinn izin ister gözlerle bana baktı.

“Git. Eğlen. Ben biraz daha dans edeceğim,” dedim el sallayarak.

“Gel de izle.” Yerinden kıpırdamadan sevgilisine yaslandı.

“Evet, Quinn seyirciyle daha iyi oynuyor,” dedi Colter, yanaklarına bir öpücük daha kondururken.

“İlk kez oynadığımı sanan erkekleri alt ettiğimi izlemeleri hoşuma gidiyor,” diye onayladı Quinn.

Tam ona göreymiş. Onlarla arka taraftaki bilardo, masa oyunları ve birkaç arcade makinesinin olduğu bölüme geçtim. Bu oda biraz kapalı olduğundan grubun gürültüsünü bastırmıştı.

Dart tahtalarının yanında boş bir tabure bulup oturdum. Quinn’le Colter, Oak ve Shane’e karşı oynuyordu. Gözüm Knox’u aradı ama hâlâ barda olmalıydı.

Quinn’e tezahürat yapıp istediği desteği verirken Colter’in başka bir arkadaşı yanıma geldi.

“Hey.” Gözlerime bakmak için başını eğdi. “Sana bir içki ısmarlayayım mı?”

“Hayır, sağ ol.” Sprite’ımı barda elime bile alamamıştım ama bu çocuğun durumu yanlış anlamasını istemiyordum.

“Ben Mitch,” dedi.

“Avery.”

Başıyla Colter’ı işaret etti. “Doğum günü çocuğunu nereden tanıyorsun?”

Tam o sırada ellerini havaya kaldıran en yakın arkadaşımı işaret ettim. Darttan anlamıyordum ama demek ki bu iyi bir atıştı. “Quinn oda arkadaşım.”

“Ya.” Duvara yanaşıp bir omzunu yasladı. Uzun, geniş, yirmilerin ortasında gibi görünüyordu. Hoş, kısa sakallı yüzüne bakıp yaşını anlamak güçtü. En az yirmi dört, en fazla otuzların başı. Yakışıklıydı. Belirgin gözleri, kulak arkasına atılmış çene hizasında saçları vardı. Objektif olarak etkilenmem gerekirdi ama o an tek bir bağımlılığım vardı: Knox Holland.

Mitch bir şey daha söylemek üzereydi ki bağımlı olduğum adam arka bölüme girdi. Bana yaklaşırken ağzının kenarında minik bir gülümseme belirdi. Kelebekler midemde peş peşe kanat çırpmaya başladı. Yerimde kıpırdanmamak için kendimi zorladım.

Mitch doğrulup elini uzattı. "Holland. Seni görmek güzel."

"Seni de," dedi Knox.

Mitch, Knox'un geliş amacının farkında değildi. Onun için geldiğini sandı ama ben işin aslını biliyordum. Gözü bende olmasa da aramızdaki çekim oradaydı.

"Nasıl gidiyor?" dedi Mitch. "Thorne için üzüldüm."

Knox'un yüzünde bir anlık bir şey gezindi ama o kadar hızlı sildi ki Mitch fark etmedi bile. "Sağ ol. İyiyim."

"Sen her zaman dört ayak üstüne düşersin." Mitch bana dönüp vücudunu beni de konuşmaya katacak şekilde konumladı. "Ben de tam şeyle sohbet ediyordum..."

Adımı çoktan unuttuğuna şaşırdım mı? Evet. Yüzüm yandı, Mitch'in gözleri büyüdü.

Knox'un sırtıtmaya çalan alaycı ifadesi genişledi, arkadaşının adımı hatırlamaya çalışırken kıvranışını izliyordu.

"Amanda, değil mi?" Knox bir adım yaklaştı. "Galiba daha önce tanışmıştık."

"Aynen. Amanda!" Mitch mahcup bir tebessüm takındı.

Pek ilgimi çekmiyordu ama yine de *fena koymuştu*.

"Yakınlarım bana Mandy der," dedim Knox'a, sesimi tatlı tatlı incelterek. "Tanışmış mıydık? Pek hatırlamıyorum."

"Öyle mi?" Kısık sesi tenimde çakıl taşları gibi gezindi. "Bir iki kere yolumuz kesişmiş gibiydi. Ama tam olarak parmak basamıyorum."

Yüzüm muhtemelen kıpkırmızıydı ama yine de ona sırtıtarak baktım. Geri adım atmadım. "Demek ki pek akılda kalıcı değildi."

Mitch'in bakışları aramızda pinpon topu gibi gidip geldi. Ayağa kalktım; Knox'la atışmaktan dizlerimin bağı çözülmüştü.

"Affedersin. Oda arkadaşım ile konuşmam lazım." Doğruca coşmuş hâldeki Quinn'e gittim. Oyunu kazanmışlardı. Bana sarıldı, tebrik ettim. Sonra beni de oynamaya ikna etti. Memnuniyetle kabul ettim; böylece Mitch'ten ve onun bana Amanda demesinden kurtulmuş olurdum.

Colter, hâlâ yakınlarda duran Knox'u da kaptı ve dördümüz oyuna başladık. Okları atmakta pek iyi değildim ama Quinn'in beni sırtlayacağına –ya da en azından rezil olmamıza izin vermediğine– güveniyordum.

"Mandy ha?" diye rahat bir edayla sordu Knox.

"Sadece arkadaşlarım için."

Eğilip sesini alçalttı. "Ara sıra eline boşaldığın adamlar için peki?"

Nabzım hızlandı. "Sen bana Amanda diyebilirsin."

"Peki, prenses," deyip güldü.

Oyun boyunca fazla konuşmadık –Quinn sağ olsun, kazandık– ama biter bitmez oda arkadaşım ve sevgilisi dans pistine döndü.

"Canın sıkılmış gibi," dedi Knox yalnız kalınca. "Buna çare olacak birkaç fikrim var."

"Canım sıkılmadı. Burada Quinn ve Colter'dan başka kimseyi tanımıyorum."

"Bir de beni."

"Bir de seni."

O küstah sırtıış yüzünde kaldı. Birisi ona seslendi, bir an bakıp başıyla selamladı, sonra yine bana döndü.

"Benimle takılmak zorunda değilsin. Quinn'le Colter az sonra döner."

"Bu, bana inceden siktir git demek mi oluyor?"

"Ne? Hayır. Ben..."

Kahkaha atarak araya girdi. "Hadi ama, prenses. Arkadaşın dönene kadar benim seviyeme inip takılabilirsin."

En arkadaki duvarda birkaç oyun makinesi vardı: Futbol atış oyunu, eski usul Donkey Kong ve iki sürüş oyunu; biri araba, biri motosiklet.

Hiç şaşırtmayarak motosiklet olanın başına gitti.

"Ne şans ki burada sana özel bir oyun var."

Seleye vurdu. "Atla."

Bir kaşımı kaldırdım.

Elimden tutup çekince daha fazla naz yapmadım. Neyse ki bu gece elbise değil, kot pantolon giymiştim. Kırmızı motosiklette oturdum. Bir kaideye sabitlenmiş olsa da sağa sola yatıyordu. Önünde büyük bir ekran vardı.

Bir elimi motosikletin üzerinde gezdirdikten sonra gidonu kavradım. “Hiç motor sürmedim.”

Parayı attı, ekranda birkaç tuşa bastı. Seçtiklerinden çok onu izledim.

“Beni motor sürermiş gibi yaparken mi izlemek istiyorsun?” dedim.

Eğilip, “Seni yeniden gerçek motorumun arkasında isterim ama şimdilik bu da olur,” diye fısıldadı.

Dudakları o kadar yakındı ki başımı azıcık kaldırırsam dudak dudağa gelebilirdik. Ben bunu düşünürken geri çekildi, yeşil tuşa bastı ve oyun canlandı.

Rekabetçi tarafım uyandı ve gazla frenin hissini yokladım. Ben toparlanmaya çalışırken oyundaki diğer sürücüler yanımdan uçtu gitti.

“Amaç, bitiş çizgisine ilk varmak,” dedi dalga geçer gibi.

“Kapa çeneni. Olaya gayet hâkimim,” dedim. Aslında hiç de değildim. Yolun üstünde kalmaya çalışmaktan başka bir şey yapamadım.

Knox’u unutup sadece oyuna odaklandım. Sonuncu olmamak için inatla çabaladım; her seferinde yoldan çıkmama deliriyordum.

Aniden arkamda varlığını hissedince irkildim. Göğsü sırtıma dayandı; kolları iki yandan uzanıp ellerimi kapladı. Motorun kontrolünü o devralınca biraz hızlandım. On ikinci bitirdim.

Yarış bittiğinde ikimiz de geriye yaslandık. Omzumun üstünden baktım. “İyiymi. Yardım etmene gerek yoktu.”

“Affet. Ekranda zikzak çize çize gitmeni izlemek fazla geldi.” Saçlarımı omzumun arkasına itti. “Biraz dışarı çıkalım mı?”

“Çıkamam.” Parmaklarının dokunduğu yerde tüylerim diken diken oldu.

“Neden?”

“Bugün Colter’ın doğum günü.”

“Ee?”

Gülüp başımı salladım. “Bu gece onun gecesi.”

“İçkisini aldım, doğum gününü kutladım,” dedi ama sırtışından buralarda takılmaya mecbur olduğunu ikimizin de bildiği belliydi.

“Doğum günün ne zaman?”

“5 Eylül. Seninki?”

“2 Ağustos.” Ona dönüp motosikletin üzerinde bacaklarımı bir tarafa aldım. Kısa, rahatsız etmeyen bir sessizlik oldu. Yine de çok sürmesine izin vermedim. “Haftan nasıldı?”

Altdudağını ısırıp yaklaştı. “Hafta ortasına kadar umut vericiydi, son günler vasattı.”

Bu kadar açıktan flört etmesini beklemiyordum. Bu gece onu öpmeyi umuyordum ama beni çantada keklik gördüğü o kadar açıktı ki kendimi naz yapmaktan alamadım.

“Beni mi özledin?” diye sordum ama cevap vermesine fırsat vermeden ekledim: “Yoksa harika antrenmanlarımı mı?”

Gözleri neşeyle parladı, güldü.

“Boş günlerini güzel geçirdiysen iyi. Haftaya birkaç fikrim var.”

“Dört gözle bekliyorum.” Sözleri iğnelemeyle doluydu ama gözleri umursamazlığını ele veriyordu. Belki antrenmanı beklemiyordu ama başka bir şeye hevesliydi.

“Bir şey içer misin?” Motosikletten kayıp indi, o inince makine sağa doğru yattı.

Ben de kalktım. “Su.”

Bara gittik. Bekleyenler olmasına rağmen barmen onu hemen gördü. Yüzündeki ifade tanıdık ve sıcaktı. Siparişi alıp Knox’a adıyla hitap edince ona ters ters baktım. Knox suyu bana uzattı, kendine şişe bira aldı. Bir kalçasını bara dayayıp bana döndü. “Arkadaşın seni arıyor.”

“Quinn mi?” diye döndüm. Evet, dans alanının kenarında durmuş, barı tarıyordu. Beni görünce bakışı Knox’a kaydı, sonra gü-lümsedi.

“Gittiğini sandım,” dedi yanıma gelir gelmez. Yüzünü yelpazeledi, suyuma dik dik baktı.

Sormasına fırsat bırakmadan bardağımı uzattım.

“Bir dakikalığına müsaadenizi istiyorum,” dedi Knox, ardından belimden tutup sıyrılarak uzaklaştı.

Başımı çevirince barın arkasına geçtiğini, barda çalışan kıza bir şeylerde yardım ettiğini gördüm. Çok rahattı; bunu ilk kez yapmı-yormuş gibiydi. İkisi bir şeyler konuşuyordu ama duyamıyordum.

“Sana söylemeden hayatta gitmem,” dedim Quinn’e. “Ama gali-ba geceyi çok uzatmayacağım. Burada kimseyi tanımıyorum.”

“Sen Colter’ı tanıyorsun; o da diğer herkesi.”

“Aynı şey değil.”

“Peki sen ve...” Başını Knox’un kaybolduğu yöne eğdi.

Bara baktım. Orada değildi, barmen kız da yoktu. Midem kısı-kançlık ve utançla düğümlendi. Knox’la aramızda bir şey yoktu. O benimle birlikte buradan çıkmak istemişti, bense reddetmiştim. Ne bekliyordum ki? Başkasını bulması gayet normaldi.

“Bilmiyorum.”

“Tristan’ın komşularından birini golfçülerle masada gördüm,” dedi neşeyle.

“Beni burada tutmak için çöpçatanlık yapmak zorunda değil-sin,” deyip güldüm. “Daha gitmiyorum ama birazdan giderim.”

“Güzel. Seni bütün gece kalmaya ikna edecek biraz daha vaktim var demek. Bardan sonra millet Colter ve Brooklyn’in evine geçiyor.”

Colter’la birkaç arkadaşı üç masayı birleştirdi. Quinn sevgilisi-nin yanına oturdu, ben de onun. Çocuklar hikâye anlatıyor, motor konuşuyordu. Yarisını anlamadım ve aklım başka yerlere gitti.

Knox bir ara görüldü. Oturduğunu görmedim ama bir sonra-ki bakışımda en uçtaydı. Tekrar baktığımda simsiyah saçlı, renkli döv-meleri olan şahane bir kız kucağına oturmuştu. Knox geriye

yaslanmıştı ama kız kollarını boynuna dolamıştı. Konuşmalarını duymama gerek yoktu, kız düpedüz ona asılıyordu. Ya da tam tersi. Beni bir saat içinde iki kızla yedeklemiş olmasına hayran kalabilirdim... tabii kiskançlıktan çatlamasaydım. Kızın parmaklarını Knox'un saçlarına daldırdığını görünce yüzümü çevirdim.

Planladığımdan uzun kaldım ama Colter buradan onlara geçeceklerini ilan ettiği sırada ben çoktan eve dönmeye hazırdım.

"Emin misin?" dedi Quinn, kocaman açtığı umutlu gözlerle. Kırıldığımı anladığını biliyordum ama söylemeyi kendime yediremedim. Knox bana hiçbir şey borçlu değildi. Bir kez takılmıştık sadece, ne olmuş yani?

"Eminim. Git, sevgilinle eğlen. Sabah görüşürüz."

"Tamam." Boynuma sımsıkı sarıldı.

Kalabalık hızla dağıldı. Ben Colter'a sarılıp son kez doğum gününü kutlarken çoğu dışarı çıkmıştı bile.

Knox bir ara kucağındaki kızdan sıyrılmıştı ve arkada oyalanıyor, belli ki beni bekliyordu. Yanına gidip vedalaştım. Bu gece buradan aramız gergin ayrılmak istiyordum.

"Colterlarda görüşeceğiz, değil mi?" diye sordu.

"Sanmıyorum."

Bir parçam fikrimi değiştirmek için çabalamasını bekledi ama bu kez barın arkasından biri ona seslendi. Barmen ellerini ağzının iki yanına koymuştu. Knox arkasına bakınca adam onu çağırdı. Sonra barmen kızın omzunu sıktığını gördüm, sanki teselli eder gibiydi. Kız Knox'a gülümsedi, sonra bana sanki yanıp kül olmamı diler gibi baktı.

Knox'un bu kızla daha önce takıldığını zaten anlamıştım ama sahne resmen mide bulandırıcıydı. Erkekler yüzünden kızlarla dalaşmak hiç bana göre değildi. Hem belli ki Knox'un ilgisi için birbirini gözü kapalı parçalayacak bir kadın sürüsü vardı.

"Galiba *takılmak* isteyen başka bir arkadaşın daha var." Beni ahmağın teki sanmasın diye bilerek onun lafını kullanmıştım. El sallayıp geri çekildim. "Pazartesi görüşürüz."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Knox

Bar boşaldığında Erika'ya yardım etmeyi yeni bitirmiştım. Avery çoktan gitmişti. Hatta belki bekliyordur diye dışarı çıkıp otoparka da bakmışım ama Bronco ortada yoktu.

Siktir.

Motoruma atladım, oraya gidip gitmediğini öğrenmek için Colter'a mesaj attım. Hemen cevap geldi.

COLTER

Hayır. Bardan sonra tüydü. Bize geliyor musun?

BEN

Emin değilim. Belki eve geçerim.

COLTER

Tahmin ettim. Quinn diyor ki tam bir geri zekâlısın ve umarım sakin büzüşüp düşer.

"Siktir ya," diye mırıldandım kendi kendime.

BEN

Ben ne yaptım ki kıza?

COLTER

Kelimesi kelimesine aktarmıyorum ama anladığım kadarıyla mesele şu: Bu hafta Avery'yle takıldın, sonra bardaki kızla arka tarafa kayboldun... hem de Avery'nin gözünün önünde.

Mesajı iki kez okudum ve sonunda dank etti. Sonra güldüm. Bayan Kusursuz kıskanmıştı demek. O an adrenalinin damarlarımdan nasıl aktığını hissettim.

BEN

Avery yurtta mı?

COLTER

Evet.

COLTER

Pardon, hayır demek istedim.

COLTER

Şansının içine sıçtın, kanka. Avery senin çapını aşar zaten. Malın tekisin.

Kaşlarım kalktı, dudaklarımda bir tebessüm belirdi.

COLTER

Bunu Quinn yazdı.

BEN

Şaşırmadım.

COLTER

Koruyucudur. Sözlünü de esirgemez. Onunla iyi geçin derim.

O tren çoktan kaçmıştı.

COLTER

Quinn telefonumu tekrar ele geçirmeden son olarak şunu da söyleyeyim: Quinn bu gece bende kalıyor. İyi eğlenceler.

Avery'ye önceden mesaj atmadım... ki muhtemelen hataydı. Hangi aptal, bir kızın kapısına çat diye dayanırdı ki? Cevap: Ben. Ben dayanırdım.

Avery beni gördüğüne sevinmezse taşaklarıma bir yumruk indireceğine söz verdikten sonra Quinn'den yurdun adını ve oda numarasını almayı başarmıştım. Kendimden bu kadar emindim işte. Avery beni kıskanmıştı ve bu başkalarıyla yatıp yatmadığımı umursadığı için değildi. Ona ilişki adamı olmadığımı söylemiştim zaten. Topraklarına sahip çıkma güdüsü falan değildi bu, düpedüz incinmişti. Ağırdan alıyormuş gibi davransa da daha bardayken bile bu gece benimle yine takılmayı umuyordu. Ben de öyle.

Kapıyı tıklatıp parmaklarımla da uyluğuma vurarak ritim tuttum. Koridor çoğunlukla sessizdi. Açık kapılardan takılan birkaç kişi gördüm ama çoğu ya çekip gitmişti ya da uyuyordu. Telefona baktım. Kahretsin. Belki de çoktan yatmıştı. Daha

sert vurdum. Saniyeler ilerledikçe açmayacağına daha çok emin oluyordum.

Bir yandan kapıyı çalmaya devam ederken bir yandan da ona mesaj atmak için telefonuma uzanmıştım ki kapının ardından sesini duydum. “Patlama. Geliyorum. Bir saniye.”

Kapı açıldığında elim hâlâ havadaydı.

“Knox?” Karşımda dikilip bana baktı. Belli ki beni gördüğüne şaşırmıştı. Ama ben onu görünce boğazım çöl gibi kurudu.

Minicik pembe şort, beyaz atlet ve arada dört parmak çıplak ten. Saçı atkuyruğu yapılmıştı, ayakları çıplaktı. Kahretsin. Onu her farklı durumda gördüğümde bundan daha ateşli olamayacağını düşünüyordum. Her seferinde de yanılıyordum.

“Burada ne işin var?” dedi.

“İçeri girebilir miyim?”

“Bu geceki diğer planların suya mı düştü?” Kapıyı açıp geri çekildi. “Nerede oturduğumu nereden biliyorsun?”

İlk soruyu duymazlıktan geldim.

“Quinn,” dedim içeri süzülüp etrafa göz atarken. İlk kez bir yurda adım atıyordum. Düşündüğümde genişti ama tam filmlerdeki gibiydi. “Partiden dönen birkaç erkeğin peşine takılıp turnikeden geçtim.”

Oturma odasında kanepeler, tekli koltuk, televizyon; iki yanda da muhtemelen yatak odalarına açılan kapılar vardı. Biri kapalı, diğeri açıktı ve odanın ışığı yanıyordu.

“İyi de niye?”

Sehpada duran ve üzerinde ismi yazılı klasörü elime aldım. “Bölümün ne?”

“Daha kararsızım,” dedi. Gitgide sinirleniyordu. Klasörü elimden alıp yerdeki sırt çantasının üstüne koydu. “Knox, burada ne işin var?”

“Seni görmek istedim.” Eğlence ünitesinin üstündeki çerçeveye takıldım: Avery’yle Quinn’in Valley U mayolarıyla objektife gülümsediği bir fotoğrafı.

“Ben de tam yatacaktım.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Senin Colter’ın partisinde olman gerekmiyor mu? Ya da barmenle ya da başka bir kızla takılıyor olman?”

İşte beklediğim o ufak kıskançlık dürtüsü.

“Erika’yla takılmadım.”

“Kim?” dedi ama kimi kastettiğimi biliyordu, yüzü kızardı.

“Barmen.”

“Ha,” diye omuz silkti.

“Orada ilk haftası. Hatta bar işinde de ilk haftası. İlk hafta sonları zor geçer.”

“Eh, ona yardım edecek biri olması iyi olmuş o zaman,” dedi ama hiç de iyi olmuş gibi konuşmuyordu.

Tanrım, ne inatçıydı.

“Evet. Abim normalde yeni başlayan birini böyle kurtların önüne atmaz ama grip oldu, yerine kimse de bulunamadı.”

“Abin mi?..” dedi.

“Bar onun, evet. Ben iyi bir barmen değilim ama neyin nerede olduğunu bilirim, fıçı da değiştiririm; kalabalık olursa arada yardım ederim.”

Parçaların kafasında yerine oturuşunu ve beden dilinin gevşemesini izledim; doğru söylediğimi anlayınca rahatladı. Ama omurgası tekrar dikleşti. “Bu gece o kadar çok kız sana yürüdü ki böyle düşünmem normaldi.”

“Peki sen neden onlardan biri olmadın?” Gerçekten merak ediyordum. Madem benimle takılmak istiyordu, neden söylememişti?

“Egonu beslememe gerek yok.”

“Ego değil bu. Bu gecenin benim burada olmamla bitmesini bekliyor muydun, beklemiyor muydun?”

“Bir yanım bekliyordu,” diye itiraf etti.

“Öyleyse niye söylemedin?” Zaman kaybetmezdik. Şimdiye soyunmuştuk.

Öfkeden gözleri çakmak çakmak oldu, omuzlarını kulaklarına kadar kaldırıp indirdi. “Çünkü... bilmiyorum, tamam mı? Hiç öylesine takılmadım, nasıl yapılır bilmiyorum.”

Belliydi. O gece anlamıştım.

“Sana ilişki insanı olmadığımı söylemiştim.”

“Biliyorum,” dedi. “Öyle bir derdim yok zaten. Sadece bu konuda kötüyüm.” Aramızdaki havayı eliyle gösterdi. “Diğer kız kimdi? Uzun siyah saçlı, dövme.”

“Eski bir arkadaş.”

“Ara sıra takıldığın bir arkadaş mı?”

“Bunu gerçekten duymak istiyor musun?”

Başım iki yana salladı. “Kıskandım.”

“Gerek yoktu. Oradan birlikte çıkıp gitmek istediğim tek kişi sendin.”

Sözlerimin doğruluğunu tartar gibi gözlerini kıstı.

“Barda niye söylemedin bunları? Kaçıp da peşine düşmemi mi bekledin?”

“Hayır. Yemin ederim kapıma gelmeni beklemiyordum.”

“Güzel. Ben kimseyi kovalamam.”

“Ama buna rağmen buradasın.”

Bir irade savaşının ortasındaydık, kimse geri adım atmıyordu. Ama orada öylece dikildiğim her saniye, onu öpmediğim bir saniyeydi.

Bir adım atıp elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. Sonunda gülümsedi.

“Evet, buna rağmen buradayım.” Boynunun kıvrımında parmaklarımı gezdirdim. Teni sıcaktı ve dokunuşuma yaslandı.

Aynı anda atıldık; dudaklarımız, daha yakın olma telaşıyla birbirine çarptı. Tadı nane gibiydi. Elim ensesine kayıp atkuyruğunu kavradı.

Onu açık duran odaya doğru yönlendirdim. Ceketimi omuzlarımdan sıyırdı, ben de çekip sandalyeye attım.

Ellerim tişörtünün altına girince dudaklarını dudaklarımdan ayırdı.

“Dur. Şey...” Kıpırdanıp dudak kenarını ısırıldı. “Şöyle yapabilir miyiz?..”

Onu her cümlesinde duraksarken görmek, durmamı haykırmış gibi frenliyordu beni. O normalde her zaman her şeyden emin gibi görünürdü.

“Durayım mı?” Yüzünü daha iyi görmek için geri çekildim.

“Hayır. Yani... evet.” Avuçlarını göğsüme koydu. “Öpüşebiliriz ama seks yapmayı erteleseک olur mu?”

“Ha.” Beklediğim bu değildi.

“Son ilişkimden sonra kendime yavaş gitme sözü verdim. Öylesine takılıyoruz diye saçma gelebilir ama seks şu an benim için net sınır.”

Tek kelime etmeyişim kabul etmememden değil, anlamaya çalışmamdandı.

Devam etti: “Nolan –yani eski sevgilim– beni aldattı.”

Ne diyeceğimi bilemedim, onu biraz sakinleştirmek umuduyla elimi sırtında gezdirdim. Babam temelli gidince hayatıma kimleri alacağıma çok dikkat eder olmuştum. İlişki yaşamamamın sebeplerinden biri de buydu. Beklentin yoksa hayal kırıklığı da yaşamazdın.

Ben doğrudan aldatılmamıştım ama his tanıdıktı. Kimseye güvenmiyordu. Çok iyi anlıyordum.

“İstese dürüstçe ayrılmak istediğini ya da başkalarıyla yatacağını söyleyebilirdi. Bunun yerine, ben şehir dışındayken bir partide eski kız arkadaşıyla yattığını dedikodulardan öğrendim.”

Sustu ve bana seks ihtimali ortadan kalktığı için çekip gitmemi bekliyormuş gibi baktı. Eski sevgilisi tam bir şerefsizdi.

“İnsanlar bencildir,” dedim. “Seninle alakalı değildi.”

“Biliyorum ama işte... Şimdi yakışıklı bir adam yurt odamda ve ben muhtemelen müthiş bir seksi pas geçiyorum.”

Onu kendime çektim. O kadar sertleşmişim ki temasla inledim. "Gitmemi ister misin? Başka zaman devam ederiz."

"Hayır. Sakın." Bu kez göğsüme bakarak dudaklarını ısırdı; yüzü ateş gibiydi. "Devam edelim. O gecedен sonra ellerini düşünmekten başka bir şey yapamadım."

İçime bir rahatlama hissi çöktü. Bu kızı öyle istiyorum ki yürüyüp gitme fikri bile canımı acıtıyordu. Alışık olmadığım bir histi.

"Öyle mi?" Yatağa oturup onu kucağıma çektim. Kirpikleri titredi, nefesi tekledi. Ellerim kalçalarına indi ve başparmağım şortunun altına süzüldü.

"Evet," diye fısıldadı. Kollarını boynuma dolayıp kalçasını bana bastırdı.

Başparmağım klitorisinin üstünde gezinirken o da üstümde sürtündü. Islak ve iştahlı öpücüklerimiz farklı yerlere yayıldı.

Orgazma yaklaşırken vücudu titredi.

"İzin verir misin?" dedi, elleri kotumun düğmesine inerken.

Başım la onayladım ve o düğmeyle debelenirken altdudağını ağzıma aldım. Sonunda düğmeyi açmayı başarinca beni göğsümden iterek yatırdı.

Gülerek sırtüstü uzandım; bir elimi başımın arkasına attım, o da bedenimde aşağı süzölüp pantolonumu sıyırdı. Kendi şortunu da çıkardı. Dantelli, pembe küçücük bir parça... Kudurdum resmen. Galiba sayesinde pembe hızla yeni favori rengim olacaktı.

Avery geri tırmanıp bacaklarını iki yana açarak üstüme oturdu; aramızda sadece iç çamaşırlarımız kaldı. Üzerime yerleşti; ağırlığı aletimin üstüne binince bir inleme daha koyuverdi. Bu gece içine girsem de olurdu ama girsem harika olacağını düşünmeden edemedim.

Kalçamı kaldırdığımda inleyerek gözlerini kapadı. Ellerim belindeydi. Azıcık bir cesaretlendirme yetti, tekrar bir ritim tutturarak benden ihtiyacı olanı aldı... Ben de patlamanın eşiğine gelmiştim; üstelik kimse aletime dokunmadan.

Durup yüzüme baktı.

"Ne?" dedim.

Altdudağını bir kez daha ısırdı.

Parmağımla kurtardım. “Ne istiyorsun?”

“Seni. Ellerini. Lütfen? O gecenin tadı damağımda kaldı.”

Doğrulup onu çevirdim ve üstüne çıktım. Altımda ıslak bir rüya gibi açıldı. Lanet olsun. Sırtımdan yukarı bir keyif ürpertisinin çıktığını hissettim.

Başparmağımyı yine dudaklarında gezdirdim. “Bu dudaklar beni öldürüyor, prenses.”

Gülümsedi. “Az önce aletinin üstünde nasıl dururdu diye mi düşündün?”

“Düşünmediysem de artık düşünüyorum.” Aslında düşünmüştüm.

“Ben de,” dedi.

Lanet olsun, bu çok ateşliydi.

“Sonra. Şu an meşgulüm.” Elim karnına indi, parmaklarım külotunun kenarına dokundu. Eğilip göbeğini öptüm ve iki yandan danteli kavrayıp indirdim.

“Bunu çıkarsam sorun olur mu?”

“Olmaz.”

İç çamaşırını bir çırpıda üzerinden aldım. Şimdi tamamen çıplaktı ve onu böyle görüp içine girmeden durmak.. beni öldürecekti.

“Harikasin.” Islaklığın üstünden geçirdiğim parmağımyı ağzıma götürdüm. Kızardı. Ben parmaklarıma bulaşan tadı yalarken gözbebekleri büyüdü.

“Seni yalamam sorun olur mu, prenses?”

Başını hızla sallayarak bana izin verdi.

Bacaklarının arasına yerleşirken ter döküyordum. Parmaklarımı ve dilimi dönüşümlü olarak kullandım. Altımda kıvranıyor, inleyerek adımı söylüyor, bazen üstüme daha çok bastırıyor, bazen yaklaşan orgazmı tutmak ister gibi çekiliyordu.

Benden çok daha sabırlıydı. Onu tekrar orgazm olurken görmek için bekleyemedim. Kalçasını sıkıca tuttum ve klitorisini sertçe emerken iki parmağımyı içine soktum. Hepsi bu kadardı.

Çılgılık attı, ellerini saçıma geçirirken bedeni kavislendi. Son titremeler de sönünce gevşedi; uyluklarına ve karnına küçük öpücükler kondurup yanma uzandım.

Bir süre yalnızca hırıltılı nefeslerimiz duyuldu, sonra Avery kıkırdamaya başladı.

“Komik bir şey mi var, prenses?” dedim.

“Hayır,” dedi ama kıkırdamaya devam etti.

Kafamı yana çevirip baktım. Bana sırtarak bakıyordu.

“Az önce aklımı aldın. Hem de sevişmeden.” Bu kez kahkahayı bastı.

Susması için yeniden üstüne kapandım.

Gülüşü bulaşıcıydı. Onunla eğlenmek... daha önce tatmadığım bir eğlence biçimiydi.

“Sıra bende.” Beni itip bacaklarımın arasına geçti.

“Yine pek büyürgansın.” Ben daha cümlemi bitiremeden şortumu aşağı çekip şişmiş dudaklarıyla aletime yapıştı ve köküne kadar ağzına aldı.

Gözlerimi ondan alamadım. Yavaşça, çok yavaşça aşağı yukarı kaydı. Elimini uzatıp atkuyruğunu yakaladım ve ritmi ben ayarladım.

“Lanet olsun, Avery. Bu ağız aletimi yalamak için yaratılmış.”

Gözleri parladı ve beni daha da derine aldı. Öksürüp geri çekildi. Bir saksonun bu kadar uzun sürmesini en son ne zaman istediğimi hatırlamıyordum. O sarı saçlarla, o iri mavi gözlerle beni emişini izlemek, dudaklarının tenimde bıraktığı his kadar güzeldi. Seks yoksa da bu sakso karşılığını fazlasıyla verdi.

Kendimi tutabildiğim kadar tuttum ama neredeyse boğazına boşalacakken kendimi çektim, göğsüme ve karnıma boşaldım.

Kafam yatağa düştü, nefesimi topladım. Avery havlu getirip temizlenmeme yardım etti. Giyinip gitmeyi düşünürken pat diye yanıma uzandı.

“Kalıyor musun?” dedi.

“Ben sarılmam, prenses.”

“Yani sarılmayı sevmiyor musun yoksa öylesine takılma kurallarına mı aykırı?”

Ensemi kaşıdım. “İkisi de sanırım.”

“Peki, sarılma yok.” Bir an düşündü. “Yan yana yatıp televizyonu açsak? Enerjimiz gelince yine bir şeyler yaparız.”

Sarılmadan farkı yoktu belki ama onunla bir kez daha bir şeyler yapma fikri beni oracığa çiviledi. “Anlaştık.”

“Saat kaç?” diye sordu Avery, uykudan kısılmış sesiyle.

“Erken. Uyumana bak.” Kotumu çekip tişörtümü aradım, sonra Avery’nin onu üstüne geçirip uyuduğunu fark ettim.

Yana kıvrılıp esnedi. “Yarın görüşür müyüz?”

“Aynen.” Ceketi çalışma sandalyesinin arkasından aldım. Tereddüt ettim. Bir kızın yanından hiç bu kadar yavaş ayrıldığımı hatırlamıyordum. Hiçbir zaman kızların peşinde koşan biri olmamıştım. Geceyi yanlarında geçirmezdim ya da sarılıp uyumazdım. Üstelik böyle, âşık olmuş avanaklar gibi de oyalanmazdım normalde. “Yarın akşam görüşürüz.”

Eve dönüş yolculuğunda biraz kendime geldim. Uykusuzluktan gözlerim yanıyordu ama bu sabah Flynn’e onu motor sürmeye götüreceğime söz vermiştim.

Garajdan içeri girdiğimde ev hâlâ sakın ve sessizdi.

Mutfakta eşofman ve tişörtle dikilen Hendrick’i görünce durdum.

“Neredeydin?” diye sorarken kaşlarından biri kalktı.

“Beni mi bekledin? Ne tatlısın.” Anahtarları tezgâha bırakıp saçımı geriye attım. “Dışarıdaydım.”

“Bir kızla mı?” Sesine alaycı bir tını katarak kocaman sırıttı.

Taze kahve kokusu beni cezbettti; kendime bir fincan doldurdum, sonra yüzümü buruşturdum. Tadını hiç sevmezdim ama uykusuzluktan gözkapaklarım yanıyordu. “Sen niye ayaktasın?”

“Daha fazla uyuyamadım, dün bütün gün yatmaktan her yerim ağrıyor.”

“Bok gibisin ama dünkü kadar değil,” dedim onu tepeden tırnağa süzerek. Saçı diken dikendi, sakalı çıkmaya başlamıştı ama artık hastalık kokmuyordu.

“Ben de biraz geçmiş gibi hissediyorum.” Yüzünü ovuşturdu. “Bugün bara uğramam lazım. Sen ne yapıyorsun?”

“Flynn’e söz verdim, sürüşe çıkacağız.”

Hendrick’in dudakları ince bir çizgi hâlini aldı ve alnında endişe çizgileri belirdi. “Dikkat et. Uzun zamandır sürmüyor.”

“Biliyorum.” Ona keskin bir bakış attım. Flynn’in canının yandığını görmektense kızgın kömürlerin üstünde yürürdüm. “Onunla senden daha uzun süredir ilgileniyorum.”

Yüzündeki o ebeveyn maskesi düştü, yerini suçluluk aldı. Kahretsin. Niye öyle bir şey söylemişim ki? Hendrick futbola gittiği zamanların suçluluğunu zaten taşıyordu ve ben Flynn’le ilgilenmekten hiçbir zaman gocunmamıştım. Sadece Flynn söz konusu olduğunda duruma hâkim olduğumu anlasın istemişim.

“Şelalelerin oradaki kolay parkura gideceğiz. Sadece ikimiz olacağız ve tempoyu o belirleyecek,” dedim, tonumu daha az saldırgan bir yere çekip onu rahatlatarak.

Hendrick’in rahat gülümsemesi geri geldi. “Orada sürüş yaptığımız günleri hatırlıyorum. Sabah erkenden gider, birkaç saat sürer, içer, bütün gün yüzer, hava kararınca da toparlanıp dönerdik.”

Başımla onayladım. Benim de anılarım aynıydı. Büyüdükçe Hendrick’le pek takılmaz olmuştuk. Onun popüler futbol arkadaşları vardı, bense o ortamda değildim. Olsam da beni yanlarında istemezlerdi. Ama ara sıra hepimiz aynı şeyi yapmaya karar verdik. Hendrick mezun olduktan sonra Archer ve Brogan da birkaç kez gelmişti ama onların derdi sürmekten çok içmek ve yüzmekti. Flynn o zaman küçüktü; büyüyünce de artık kimsenin gelmesini istememişim. Sürüş yapmak benim kaçışımdı. Uzun zamandır hiç kimseyle zevkine sürüş yapmamıştım.

“Duş alıp Flynn’i uyandırayım.” Toparlanıp oraya varıncaya kadar güneş yeni yeni doğuyor olurdu ve hava da hâlâ üşütürdü. Ceketimin fermuarını açarken güldüm.

Hendrick çıplak göğsüme bakıp keyifle sırıttı. “Tişörtünü mü kaybettin?”

“Yok,” dedim. Kaybetmemiştim. Tam olarak nerede olduğunu biliyordum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Knox

Sonraki gece spor salonuna geldiğimde Avery denge aletinin üzerinden gülümseyip el salladı.

Ayakkabılarımı çıkarıp yanına yürüdüm. “Selam.”

Denge aletinden bana yakın tarafa atlayıp düşmemek için ellerini omuzlarıma koydu. “Merhaba.”

Bakışları dudaklarıma kaydı; sanki şimdi, buracıkta beni öpmeyi düşünüyor gibiydi. Ben de aynı durumdaydım. Dün yurdundan çıktığımdan beri hep aklımdaydı.

“Terse taklana bir burgu ekleyelim mi diye düşündüm,” dedi, gözleri heyecanla parlıyordu.

“Ben kalamayacağım,” dedim, özür diler gibi gülümseyerek. “Bu akşam Flynn’in basket maçı varmış, unutmuşum. Eve gidip duş almaya yetecek kadar vaktim var.”

Gözlerim onu baştan aşağı süzdü. Bugünkü mayosu siyahtı ve aklımda tek şey o sıkı bedeninin altında ne olduğuydu.

“Mesaj atabilirdin.”

“Atabilirdim ama o zaman bunu yapamazdım.” Dudaklarımı yumuşak, hızlı bir öpücük için onun dudaklarına değdirdim. Bütün gün hayal ettiğim öpücük değildi ama salonda bir sürü insan vardı.

Ben geri çekilince Avery gülümsedi, sonra etrafa bakındı, elimi tuttu ve “Benimle gel,” dedi.

Kısacık bacakları öyle hızlı hareket etti ki beni nereye götürdüğünü düşünmeye fırsat bulamadım. Salonun arkasında daha çok

depoyu andıran başka bir oda vardı. Işık açıktı ve Avery kollarını omuzlarıma dolayıp parmak uçlarına yükselerek dudaklarını benimkine bastırmadan önce etrafa bir bakış atıp ekipman dolu bir depo olduğuna kanaat getirebildim.

İkimiz de vakit kaybetmedik. Onu kendime sımsıkı çekip dünden beri aklımdan çıkmayan o öpücüğü gerçek kıldım. Tek fark, onu öperken bir yandan da becermiyor oluşumdu. Şimdilik bu kadarıyla yetinecektim.

“Sanırım bu dudakların müptelası oluyorum,” dedim altdudağını emerken. Ellerim kalçalarından memelerinin kıvrımına kadar bedeninde geziniyordu.

Beni tutan o incecik dizgin, onu bu streç taytından sıyrıp boşalana dek dizüstü çöktürmeden önce geri çekilebilmemi sağlayan tek şeydi.

Mutlulukla gülümsedi, sonra bakışları göğsüme inince kıkırdadı. “Eyvah.”

Aşağı bakınca tişörtümün magnezyum tozuna bulanmış olduğunu gördüm. “Nasıl olsa eve gidip duş alacağım.”

Sertleşmiş aletimi düzelttim. “Halletmezsem mesele daha da büyüyecek.”

“Laf oyunu da yaparmış!” Gülüşü büyüdü.

“Gitmem gerek. Yarın görüşürüz.”

“Peki ama bu akşamki kaytarmanı telafi etmek için yarın iki kat patronluk taslayacağım.”

Göz kırpıp uzaklaştım. “Dört gözle bekliyorum.”

Ertesi gün öğle yemeği için The Topsy Rose’a uğradım. Brogan barın arkasındaydı, tezgâha yaslanmıştı ve önünde bir ders kitabı vardı. Ben tabureye oturunca başını kaldırdı.

“Hindi burgerini az önce ızgaraya attım.”

Kaşımı kaldırdım. “Yine konumumu mu izliyorsun?”

“Kendini dev aynasında görme. Hepiniz için bildirimleri açtım. Bu mekâna on kilometre yaklaşırsanız haberim oluyor.”

Kahkaha attım. “Konumumu izlemekten nesi farklı bunun?”

“Yemeğine tükürmemi ister misin?” dedi bir bardak su doldurup önüme koyarken.

“Öğle kalabalığı yok mu?” Etrafa baktım. Masada bowling izleyen iki adam, barda da patatesleri didikleyen bir kişi vardı.

“Bugün işler kesat.” Telefonu öttü. Çıkardı ve o kadar uzun baktı ki ben de sıkılıp barın arkasındaki ekranda dönen spor haberlerine daldım. Futbol özetleri, hokey tahminleri ve bir üniversite basket takımına yeni koç haberi. Konu motokrosa –özellikle Thorne takımındaki değişikliklere– dönünce midem hop etti.

“Hey,” dedi Brogan. “Seni çalıştıran o cimnastikçi. Adı neydi?”

Gözümü ekrandan ayırıp birkaç kez kırıştırdıktan sonra sorusunu anladım. “Avery.”

“Avery Oliver mı?” Telefonunu bana çevirip bir video gösterdi. Önce o Ken bebek Tristan’ı gördüm, sonra kamera Avery’ye kaydı.

“Bu ne?”

“Medya günü.”

“Bunu niye izliyorsun?”

“Canlı yayınlıyorlar.”

Bakmaya devam ettim.

“Kızlar taş. Takımı takip eden bir arkadaş link attı.”

“Sen de sap gibi dikilip bakıyorsun yani?”

Göz devirdi. “Röportaj yapıyorlar, soru soruyorlar, biraz kulis falan.”

“Bu, porno dergilerini makaleleri için alıyorum demek gibi şey.”

“Artık kimse porno dergisi almıyor.”

Dişlerimi sıktım. Konu o değildi ama tartışmaya fırsat kalmadan bara başka bir müşteri girdi.

Brogan gözlerimi dikip keyif almam için bana sessizce meydan okur gibi telefonunu önüme koydu. Salak. Aldım ve kamerayı

tutan kızın şen şakrak sesiyle sırada ilerleyip herkese yarış günü kahvaltıda ne yediklerini sorduğu kısmı izledim. Sırf Avery ne diyecek diye kaldım.

Ondan önceki kıza geldiğinde Avery kadrajın yarısındaydı; onu görebiliyordum. Saçları atkuyruğu veya topuz yapılmamıştı, açıktı. Mayosu parlak mavi, uzun kollu ama kalçadan yüksek kesimliydi; o sıkı bacakları ortadaydı. Bir elinde telefon vardı; beklerken oyalanmak için ekranı kaydırıyordu.

Kamera ona dönünce gülümsedi ama o normal parıltısı yoktu, gergin görünüyordu.

“Yarış günü kahvaltısı?” Kız soruyu yineledi.

“Şey, hımm... omlet, kızarmış ekmek ve bir muz.”

Cevabı beni şaşırtmadı ama kamera uzaklaşırken aklımdan asıl çıkmayan yüzündeki ifadeydi.

Brogan'ın telefonunu bara bırakıp kendi telefonumu çıkardım.

BEN

Gergin görünüyorsun.

AVERY

Şey... Selam. Beni sıkı takibe mi aldın sen?

BEN

Bardayım, öğlen bir şey atıştırıyorum; kardeşim izliyordu. Görünüşe göre cimnastik takımı “taş gibiymiş”.

AVERY

Sence?

BEN

Mavi yeni favori rengim oldu. Medya günü mü?

AVERY

Evet. Fotoğraf, röportaj, bir sürü bayat soru. Sapların radarında olduğumuzu takım menajerine iletirim.

BEN

Şaşıracığını sanmam. Fotoğraf sevmiyor musun?

Yukarı baktım; yayın hâlâ akıyordu. Beyaz fonda ışıklarla birinin çekimi yapılıyordu. Sporcu zıplayıp pozlar verirken flaşlar patlıyordu.

AVERY

Yok, o kısmı fena değil.

BEN

Sapların (yani ben ve Brogan) izlediğini bilmek tadını mı kaçırıyor?

AVERY

Haha, hayır. Bir dahaki yayında sırf senin için memelerimi ve popomu iyice dışarı çıkarırım.

Kendi kendime güldüm ama şakacı tonuna rağmen bugünle ilgili canını sıkan bir şey olduğu hissinden kurtulamadım.

BEN

Süper olur. Ama onu bana mesajla gönder; canlı videoda yapma. Yoksa esaslı saplar DM kutuna üşüşür.

AVERY

Yani senin gibiler mi?

BEN

Aynan.

Bir saniye sonra bir fotoğraf yolladı. Bir omzu önde, baş yana eğik, göğsünü abartılı bir şekilde çıkararak. Alay ederken bile güzeldi.

BEN

Harika. Daha fazla gönder, kardeşime satarım belki.
#cimnastikcikizlartasgibi

Telefonuma sırtırken, onun neden medya gününü sevmediğini düşünmeden edemedim. Kızlar süslenip fotoğraf çektirmeyi sever sanıyordum

Ne ince ruhlu biriydi.

BEN

Bu da ben.

BEN

Peki medya gününde canını sıkan nokta ne? Niye başka yerde olmak istermiş gibi görünüyorsun?

AVERY

Öyle görünmüyorum?

BEN

Görünüyorsun. Ken bebekle konuşurken yüzünde beliren ifadenin aynısı.

İnkâr etmesini bekledim.

AVERY

Röportajlardan nefret ediyorum.

İlginç.

BEN

Neden?

Onun, hele de cimnastikle ilgili konuşurken, çekingenleşeceğini düşünmemiştim hiç.

AVERY

Hep aynı sorular. "Dizin nasıl?" "Sezon başına hazır olacak mısın?" "Bu sezon geçen yıldan iyi mi geçecek?" Hem sadece ne sordukları değil, ne sormadıkları da can sıkıcı. Herkes Olimpiyat başarımın bir tesadüf olup olmadığını, her zaman o seviyede kalıp kalamayacağımı bilmek istiyor.

Bu kadar uzun bir mesaj beklemiyordum. İki kez okudum. Bu kadar dürüst cevap vermesine şaşırmıştım ama kelimelerinde gerçek bir korku vardı. Kendini kanıtlamak istiyordu. Onu çok iyi anlıyordum.

BEN

O röportaj soruları zırva, sen de zırva cevaplar ver. "Dizim hiç olmadığı kadar iyi." "Artık hazırım. Yarışmak için sabırsızlanıyorum." "Hiç olmadığım kadar formdayım."

AVERY

Yalan mı söyleyeyim yani?

BEN

Eh. Azıcık özgüvenli görün. Gerisi gelir zaten.

AVERY

Röportajlarda sen öyle mi yapıyorsun?

BEN

Yok. Genelde pişman olacağım aptalca şeyler söylüyorum.

AVERY

Mesela takım arkadaşının amatör lige dönmesi gerektiğini söylemek gibi mi?

Önce bir kahkaha attım, sonra o videoyu izlediğini düşününce yüzümü buruşturdum. O cümleyi, Link'i itmeden saniyeler önce söylemiştim.

BEN

Kim kimi sıkı takibe almış acaba? Gururum okşandı.

AVERY

Okşanmasın. Adını aratınca ilk çıkan şeyi söyledim.

BEN

İkincisi seks kasetim miydi?

Bir şeyler yazmaya başladı, sonra üç nokta kayboldu.

BEN

Şaka yapıyorum.

BEN

Onlara sezon başlayınca taş gibi bir sporcu olduğunu göstereceksin ama şimdilik başını dik tut ve canın ne istiyorsa onu söyle. Onların gazıyla kendini sorgulamaya başlama.

AVERY

BEN

Beni başından mı savıyorsun?

AVERY

Hayır. Sözlerini kafamda döndürüp duruyorum. Taş gibiyim.

BEN

Aynen öyle.

O susunca yayına bakmaya devam ettim. İnsanlar yorum yazıyordu ve aklıma bir fikir geldi. Hesap Brogan'ındı ama umurumda bile olmadı. Gülerek bir şeyler yazıp gönderdim.

Bir saniye sonra kamera arkasındaki kız yüksek sesle okudu; Avery'ye yaklaşıp: "Brogan Six, Avery Oliver'in tüm zamanların en sevdiği cimnastikçisi olduğunu ve seni sezonu domine ederken izlemek için sabırsızlandığını söylemiş. Bu arada katılanlar var. İzleyicilerin favorisisin."

Avery kızardı ve kameraya şaşkın bir ifadeyle baktı. Kadrajdan çıktı, ardından telefonumda bir mesaj belirdi.

AVERY

Bunun için teşekkürler. Ya da kardeşine teşekkürler.

BEN

Rica ederim, prenses.

Yirmi dakika sonra onu mikrofon önüne aldıklarında ilk soru, “Dizin nasıl, sezona hazır mı?” oldu. Avery kameraya dümdüz bakıp öyle bir gülümsedi ki bunun önceden planlanmış olduğunu kimse anlayamazdı. “Hiç olmadığı kadar iyi.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Avery

“Beni dinliyor musun?” diye sordum Knox’a.

Bakışları bacaklarımdan yukarı süzüldü. “Ha?”

Başımı yana eğip en buyurgan bakışlarımdan birini takındım. Dudakları aralandı ve gülümsedi. “Şaka. Duydum. Yavaşça kalk, yavaşça in.”

Bunu söylerken aklımdan geçenin egzersiz olmadığına emin dim. Yüzüm ısındı, midem hafifçe homurdandı. Bu gece salona girdiğinden beri her dakikayı onun ellerini yeniden üzerimde hayal ederek geçirmiştım. Eğer bu, beni kıvama getirip dikka- timi dağıtmak için planlı bir oyunsa, işe yarıyordu. Bugünkü seans idmandan çok çalıntı öpücükler ve küçük dokunuşlarla geçmişti.

“Ben Hope’la ilgileneyim. Sen de burada dediğim hareketi ça- lış.” Aramıza mesafe koymam gerekiyordu. Yoksa salonun ortasın- da üstüne atlayabilirdim.

Ne yaptığımı gayet iyi biliyormuş gibi gülümseyip başını sal- ladı.

Koç Weaver tüm yasakları kaldırmıştı. Artık denge ve atlama- da tam rutinlerime dönmüştüm; tek şart, denge inişimi bir seviye düşürmesiydi. Bardağın dolu tarafına odaklanmaya çalışıyordum ama ilk karşılaşmaya tam güçle dönmek istiyordum.

“Erkek arkadaşın fena değilmiş,” dedi Hope yandaki denge ale- tine çıktığımda.

“O benim erkek arkadaşım değil,” deyiverdim hiç düşünmeden. “Biz sadece... Yani ben... O...” Devamını yutunca yüzünde o ukala ergen sırtışı belirdi.

“Ateşli çocuk dilini mi dolaştırıyor?”

Ben de ona dilimi çıkardım. “Hadi, tam dönüşünü göster; sonra ters takla inişlerini çalışırız.”

Ciddileşerek pozisyon aldı. En azından dikkatini dağıtmak kolaydı.

Ben de pek farklı değildim gerçi. Hope’la o kadar ilgilendim ki Knox neredeyse bir saat sonra yanımıza gelene kadar aklıma başka şey gelmedi.

Önümüze bağdaş kurup oturdu. Terliydi ve tehlikeli derecede yakışıklıydı. Hope’a taklayı anlatırken bana bakıp gülümsedi.

Bana gülüşünde tenimi yakan, başımı döndüren bir şey vardı. Atkuyruğumu savurup Hope’a döndüm. “Kollarını ve göğsünü çabuk kaldır, kalçayı yukarı taşı.”

“Hepsini yapıyorum,” diye mızızlandı. Gözü kusurlu hâlini görmesinden utanır gibi Knox’a kayıyordu.

“Harikasın. Minderde çalışmaya devam et. Buraya iniş yapman kolaylaşır. Ben bunu çok geç anlamıştım.”

“Bir kez daha hepsini birleştirir misin?” Babası yeni gelmişti, ona el salladı. “Lütfen?”

“Peki.” Mindere atladım.

“Hayır. Denge aletinde.”

Tereddüt ettim. Komboyu denge aletinde yapmayalı çok olmuştu ama gözlerindeki o yalvaran ifadeye dayanamadım.

“Tamam. Ama bir kerelik.”

Denge aletine, Hope’un yanına çıktım. Knox’a kısa bir bakış attığımda hayranlık ve heyecanın birbirine karıştığı yüz ifadesi bana cesaret verdi. Bunu milyon kere yapmıştım ve dizim de her geçen gün daha sağlam hâle geliyordu.

Fazla düşünmeden ters takla attım, ardından da inişimi yaparak iki hamlede kenara çekildim. Bittiğinde dik durdum, ellerim

başımın üstündeydi. Dudaklarımın kenarı kıvrıldı; parmak uçlarıma kadar bir coşku yürüdü. Kahretsin, bu o kadar iyi gelmişti ki.

Dönüp Hope'a baktığımda ağzının beş karış açık olduğunu gördüm. "Vay be, Avery. Bir gün senin yarın kadar iyi olmayı umuyorum."

İltifatı karşısında yüzüm kızardı. "Saçmalama. Sen benden çok daha iyi olacaksın."

Aşağı atlayıp bana ve Knox'a el salladı.

Ben yere inince Knox kalkıp ağır adımlarla yaklaştı.

"Etkileyiciydi," dedi.

"Beni daha önce de bunları yaparken gördün."

"Evet ama böyle değil."

Bir doz daha özgüven o sinsi şüpheleri geriye itti. Belki gerçekten sezon için hazır olacaktım.

"Bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu tişörtünü başından geçirirken. Onun idmanının en sevmediğim kısmı, üstünü giyip gitmesiydi.

"Bilmiyorum, neden?"

"Belki takılırız diyordum. Eve uğramam gerek ama sonra boşum."

"Kulağa hoş geliyor. Kardeşlerinle tanışmayı çok isterim."

"Ah, şey..." Ense kökünü kaşıdı, kaşındaki yara izini bölen çizgi hafifçe kalktı. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Neden istemeyeyim?"

"Bilmem. Bir sürü sebep. Biz biraz... fazlayız."

"Seni idare edebiliyorsam, onlar çocuk oynacağı sayılır."

Kıkırdadı, o küstah sırıtış geri geldi. "Neye bulaştığını bilmiyorsun, prenses."

Knox, Valley U kampüsüne yakın küçük beyaz bir evin girişine çekti. Ben kaldırım kenarına park edip indim. Birkaç araç daha vardı, muhtemelen kardeşlerindi.

Açık garaj kapısında beni bekledi. İçerisi baştan aşağı spor ekipmanıyla doluydu, arka duvardaysa takım tezgâhı vardı.

“Kalmak zorunda değiliz,” dedi. “Flynn’i bir yoklayıp duş almam lazım. İstersek yurda geçeriz.”

“Beni mi saklıyorsun?”

“Keşke teklifimi ciddiye alsan.”

Güldüm. “Quinn ve İspanyolca sınıfından arkadaşları bizim odada. Kötü telaffuz dinlemek istemiyorsan burası daha güvenli.”

“İyi, seni uyardım. Sonra demedi deme,” diye homurdandıktan sonra iç kapıyı itti.

Antrenmandan sonra duş almış, o Knox ile Hope’a spor salonunda patronluk taslarken ben de öylece oturmuştum ama bu gece birlikte vakit geçireceğimizi bilseydim yanıma değiştirmek için kesinlikle daha şık bir şeyler alırdım. Antrenmanı boyunca bana attığı bakışlara bakılırsa bu çıplak bir takılma olacaktı. Yanımdaysa sadece o gün derslere giderken giydiğim kot şort ve tişört vardı.

Kapıdan girer girmez ses uğultusu patladı. Televizyon sesini bastıran erkek sesleri duyuldu.

Kaosun içine adım atmadan önce evin planını veya diğer detayları inceleyecek hiç vaktim olmamıştı. Mutfak oturma alanına bakıyordu, yemek odası ise yan tarafa düşüyordu. Üç erkek televizyonun karşısındaki deri koltuklarda oturuyordu, bir diğeri ise mutfakta sarışın, güzel bir kızla birlikteydi.

Oturma odasındakilerden biri Knox’u fark edince, “Selam,” diye seslendi ama sonra hızla televizyona geri döndü. Ancak bir an duraksayıp tekrar baktı. Bakışları Knox’u geçip bana ulaştı. Çok dikkatli ve gereğinden fazla uzun bir süre boyunca bana baktı. Bütün dikkati üzerimde toplandığında kıpkırmızı kesildiğime eminim. Özellikle de diğer herkes bunu fark edip tüm gözler bana döndüğünde...

Knox başparmağıyla arkasını, yani beni işaret ederek, “Bu Avery,” dedi. Sonra ismimi işaret diliyle heceleledi. Ya da en azından

öyle yaptığını sanıyordum. İlkokulda alfabeyi öğrenmiştim ama bazı harflerde paslanmışım.

Aramızda soğukkanlı ve kendinden emin davranmayı başara-bilen tek kişi oydu. Bana doğru bir göz attı. “Bunlar kardeşlerim. Bu da Hollywood. Yani Jane. Hendrick’in nişanlısı.”

Yanıma ilk yaklaşan Jane oldu. Yaklaştıkça ne kadar güzel oldu-ğu daha da iyi anlaşılıyordu. Bir yerlerden tanıdık geliyordu ama tam çıkaramıyordum. Yüzünde kocaman, inanmaz bir ifadeyle bana gülümsüyordu. Umarım Knox’la çıktığımızı falan düşünmü-yordur, diye geçirdim içimden. Belki de İspanyolca çalışma seansı-nı benim yurdumda yapma riskini göze almalıydık.

“Selam. Avery, değil mi?” diye sordu, sanki ismimi doğru du-yup duymadığından emin değilmiş gibi.

“Evet. Merhaba.” Bir elimi kaldırıp selam verdim.

“Nihayet buralarda bir kız daha gördüm,” dedi. “Tanrı’ya şükür.”

Mutfaktaki kardeşi, “İçecek bir şey ister misin?” diye sordu. Gülümsemesi tıpkı Jane’inkine benziyordu.

“Eee şey... Olur.”

Panikle yardım istemek için Knox’a baktım.

Herkes bana sanki çok büyük bir meseleymişim gibi baksa da o yine tamamen rahat görünüyordu. Gözlerini devirerek, “Tuhaf-laşma, Hollywood,” dedi. “O sadece spor salonunda bana yardım eden kız.”

Jane faltaşı gibi açılmış gözleri hâlâ bana dikilmiş hâlde kafa sal-ladı. İçimden bir ses onun Knox’u pek de duymadığını söylüyordu.

“Peeeki...” Knox yanıma gelip aramıza girdi ve sonra beni omuzlarımdan tutup döndürdü.

Masum dokunuşu tenime bir sıcaklık dalgası yayılmasına ne-den olmuştu. O ellerin neler yapabileceğini gayet iyi hatırlıyordum.

Oturma odasında en küçük kardeşi hemen ayırt edebilmişim. Bebeksi bir yüzü ve dağınık, kızıl-kahve saçları vardı. Yanakları al al olmuştu. Sessizdi ama bana kaçamak bakışlar atıyordu. Diğer ikisi ise ayağa kalktı.

Uzun olanı muzip bir sırıtışla yaklaşıp, “Seni buraya zorla mı getirdi? Sıkıntıdaysan iki kez göz kırp,” dedi.

Arkamda Knox’un inlediğini, ellerinin omuzlarımdan çekildiğini duydum. Önüme geçip kardeşini oyunbaz bir tavırla itekledi. Yine işaret dilini kullandı ama bu kez konuşarak da tekrarladı. “Bu olayı aşırı huzursuz hâle getirdiğiniz için sağ olun. Neden kimseyi buraya getirmedüğimin kanıtı.”

Kardeşi kıs kıs güldü. “Ben Brogan. Merak etme, bu dallamayla takılıyorsun diye seni yargılamayız.”

Knox rahatsız olmuş gibi başını sallayıp içini çekti ama burada, bu ortamda olmanın getirdiği bir rahatlık vardı duruşunda. “Arc-her bu, mutfakta Hendrick’le tanışmıştın, bu da Flynn.”

“Merhaba,” dedim hepsine bakışlarımı odada gezdirerek.

Knox, Flynn’e okul ve idmanı sorunca, diğerleri bizi görmezden gelmeye döndü.

“Bunun için kusura bakma,” diye belirdi Jane, elinde iki kadeh şarapla. “Bu ev o kadar testosteron dolu ki. Başka bir kız görünce fazla sevindim. Barış teklifi ya da işte fazla yüklendiğin için özür dilemek istediğinde nasıl bir ifade kullanıyorsan o.”

Kendime engel olamayarak gülümsedim. Kendini kötü hissetmesin diye kadehi aldım ama bir yudum aldıktan sonra kendimi biraz daha rahat hissettim.

“Yemeğe kalıyor musunuz?” dedi.

Knox duymamıştı, ben de başımı iki yana salladım. “Emin değilim,” dedim.

“Kalmak isterseniz bol bol yemeğimiz var.”

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Yok, biz hallederiz. Eskiden her akşam yemeğimizi Knox yapardı ama o seninle çalışmaya başlayınca Hendrick’le ben devraldık. Aslında biraz eğlenceli de.”

Knox’u yemek pişirirken hayal etmeye çalıştım ama başaramadım.

Jane kanepeye doğru ilerleyerek Brogan’ın bacağını ittirdi. “Kenara kay da Avery de otursun.”

İtiraz edecek gibi oldum ama Jane, kendisine hayır denilmesine alışkın birine benzemiyordu. Brogan gözlerini televizyondan ayırmadan ikiletmeden yana kaydı. O ve Archer bir çeşit video oyunu oynuyorlardı.

Şarabımla birlikte oturdum.

Brogan koltukta geriye yaslandı, omzu benimkine değdi. İri-yarı bir çocuktuk, diğerlerinden daha geniş omuzluydu. "Seninle kampüste daha önce karşılaşmamış olmamıza şaşırdım."

"Valley'de misin?"

"Aynen," dedi Brogan. "Ben, Archer, Jane."

"Cidden mi?"

Başıyla onayladı. "Son sınıfız. Sen?"

"İkinci sınıf."

Jane'le ilgili taş yerine oturdu. "Bir dakika... Jane, yani..."

"Ivy Greene," diye tamamladı Brogan gururla. "Evet."

"Knox hiç bahsetmemişti." Ivy Greene ya da Jane Greenfield, Valley Üniversitesi'nin ikonlarından biriydi. Çocukken televizyon yıldızıydı ve şimdi burada okuyordu. Onu kampüste hiç görme-miştim, bu yüzden gerçek olmadığına neredeyse ikna olmuşum.

"İçimden bir ses Knox'un söylemediği pek çok şey olduğunu söylüyor. Tabii eğer seninleyken bizimle olduğundan daha konuş-kan değilse."

Brogan yanındaki Archer'ı dürtüp işaret diliyle bir şeyler anlattı. Archer başıyla onayladı. Knox, kardeşlerinden birinin sağır olduğundan da hiç bahsetmemişti. Sanırım pek çok şeyden bahsetmemişti. Sadece bir aydır tanıdığı bir kıza içini tamamen dök-mesini beklemiyordum ama burada olmak, onu şimdiden daha iyi anladığımı düşünmeme neden oluyordu.

Herkes bir şeylerle meşgul olduğundan ben de Knox'un en küçük kardeşiyle konuşmasma kulak kabarttım. Sanırım üniversiteler hakkında konuşuyorlardı. Knox ona, Illinois'deki bir antre-nörden haber alıp almadığını sordu. Flynn ise sadece omuz silkip başını iki yana salladı. Çok az konuşuyordu ama Knox, o sonunda

bakışlarını kaçırana dek onunla ilgilenmeye devam etti. Sonra nerede olduğumu bilmiyormuş gibi gözleriyle odayı taramaya başladı ve beni Brogan'ın yanında, elimde şarapla otururken görünce gülümsedi.

“Kusura bakma. Seni kurtların kucağına atmak istememiştim,” diyerek önümdeki koltuğun kenarına doğru yürüdü.

“Isırmayız,” diye itiraz etti Brogan. “Biz sadece iyi vakit geçirmek isteyen, oyunbaz kurtlar gibiyizdir.”

“İyi vakti başkasıyla geçirin.” Knox başını yana eğdi ve bir adım geri çekildi. Oturma odasından çıkıp koridor boyunca onu takip ederken beş çift gözün üzerimde olduğunu hissediyordum. Son odanın önünde durup kapıyı iterek açtı, sonra içeri girmem için eliyle işaret etti.

“Hemen bir duş alacağım; kardeşlerimin senin üzerine titremesine maruz kalmaktansa burada takılmak istersin diye düşündüm.” Gözlerini devirdi.

“Gayet tatlılar.”

“Hepsi baş belası.” Muhtemelen banyo olduğunu tahmin ettiğim yere açılan kapının pervazını tuttu ve bir an bana bakıp öylece kaldı. “Hemen dönerim.”

Duş sesi gelmeye başlayınca odanın içinde dolanmaya, odasına dair her detayı keşfetmek için açgözlü bir merakla etrafı incelemeye başladım. Oda oldukça genişti; bir duvara ortalanmış battal boy yatağı alacak kadar büyüktü. Karyola çerçevesi sade, koyu renkli ahşaptandı. Yan tarafta da onunla uyumlu bir komodinin duruyordu. Üstü, bir şarj istasyonu dışında boştu.

Banyo kapısına bir göz atıp üst çekmeceyi açtım. Bir kutu prezervatifin yanındaki kayganlaştırıcı şişesi yuvarlanıp çekmecenin ön kısmına çarptı. Sesten dolayı yüzümü buruşturdum ve çekmeceyi hızla kapadım.

Duvarlar açık griye boyanmıştı, perdeler ise siyahtı ve kapalıydı. Yatağa tekrar baktım, siyah yorganını görünce güldüm. En azından kendi içinde tutarlıydı. Şifoniyeri de yatak ve komodinle

aynı koyu ahşaptandı ve yatağın tam karşısındaydı. İki çekmecesini tam kapanmamıştı; çorap ve baksır çekmeceleriydi bunlar. Diğerlerini karıştırmadım. Şifoniyerin üzerinde katlanmış temiz kıyafetlerden oluşan bir yığın vardı. Burnumu kıyafetlere yaklaştırdım; Knox'un o tanıdık deri ve limon kokusu burnuma doldu.

Şifoniyerin üzerinde bir televizyon monte edilmişti, ilgi çekici olan tek şey ise dolabıydı. Kapısı aralık olduğu için içine baktım. Çoğunlukla boştu. Bir tarafta asılı kıyafetler vardı. Diğer taraf ise boştu ve yerde muhtemelen sürüş ekipmanları duruyordu.

Duşun kapandığını duyunca çıkmaya yeltendim ama kapının iç kısmına bantlanmış iki fotoğraf gözüme çarptı. İkisi de çerçeveli değildi ama Knox'un ara sıra bakabileceği bir yere bantlanmışlardı. Birinde Knox olduğunu tahmin ettiğim bir çocuk ve bir kadın, belki de annesi vardı. Knox beş altı yaşlarından büyük olamazdı. Gülümsemesi aynıydı; mutlu olduğu anlarda bile biraz temkinli ve mesafeliydi. Kadın çok güzeldi. Açık kahverengi saçları ve iri kahverengi gözleri vardı. Gülümsemesi Knox'un aksine kocamandı ve fotoğraftan fırlayacak kadar mutluluk doluydu.

Diğeri ise o ve kardeşlerinin bir fotoğrafıydı. Burada daha büyüktüler; hatta belki de yakın zamanda çekilmişti. The Topsy Rose'daki barın önünde duruyorlardı. Knox, bir kolunu onun omzuna, diğerini de Archer'in omzuna atmış olan Hendrick'in yanında duruyordu. Brogan barın üstüne uzanmıştı, Flynn ise bir taburede oturuyordu.

Knox yeniden görünmeden sadece birkaç saniye önce aceleyle dolaptan uzaklaştım. Giyinmişti ama saçları hâlâ nemliydi.

"Çabuk oldu," dedim ve unutulmuş şarabımdan bir yudum aldım.

"Kusura bakma. Etrafı karıştıрман için yeterli vakit bırakabildim mi?"

Güldüm ve tam olarak bunu yapmıyormuşum gibi davranmaya bile çalışmadım. "Evet ama maalesef ilginç bir şey bulamadım. Kırbaçlar, zincirler, ağız topları yok."

“Yeterince iyi bakmamış olmalısın.” Tavrı değişti ve bana bakış, o zafer öpücüğünü almadan önceki hâline çok benziyordu.

“Gerçekten mi? Göster bana.”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Cık, henüz değil. Seni yeniden tatmak için can atıyorum.”

Nefesim kesildi ve bir sonraki saniye dudakları benimkileri örttü. Öpücüğü bozmadan şarabımı elimden aldı. Bacaklarım yatağın kenarına çarpana dek beni geri geri yürütürken, kadehi komodine bıraktığını duydum.

Her şey çok hızlı geliştii. Sırtüstü uzanmıştım ve o vücudumun her yerine öpücükler kondurarak aşağı doğru iniyordu. Tenime ulaşmak için tişörtümü yukarı sıyırdı ve sonra kot şortumun düğmesini açtı. Şortu aşağı itmesine yardım ettim. Aynı şeyi külotuma yapmaya çalıştığımda ellerime vurdu. “Seni tamamen kendim soymak istiyorum.”

O pembe kumaşı yavaşça aşağı indirirken karnımda kelekler uçuşuyordu. Külotumu çıkardı ve bacaklarımı iki yana ayırdı. Bakışları tenimi yakıyordu. İç bacaklarıma ve karnımın alt kısımlarına kondurduğu öpücükler nazikti. Dudaklarını iyice yaklaştırıp kıvrımlarımı yalarken gözleri benimkilerle buluştu.

“Aman Tanrım,” diye inledim yüksek sesle.

Aynı şeyi tekrar yaparken sırtıttığına yemin edebilirdim. Bacaklarım titriyordu ve daha fazlası için can atarak kalçamı aşağı doğru ittim. Kadınlığıma hafifçe vurdu. Sert değildi ama o kadar uyarılmıştım ki önce sızladı, sonra yeni bir zevkle zonkladı.

“Burada patron benim, prenses. Uslu bir kız ol ve kıpırdama.”

Ona uymamın tek sebebi beni bekletmemesiydi. Ağzıyla beni tekrar kapladı. Bu sefer baskıyı artırdı ve bir yandan da klitorisimi emmeye başladı.

“Knox. Lütfen. Daha fazla.” Sözlerim zevk çığlıklarıyla kesiliyordu. Daha önce benimle yatan erkekler olmuştu ama hiçbirisi böyle değildi.

Parmaklarından biri içime kaydı. Sonra bir ikincisini ekledi.

Uyluğumu hafifçe ısırdı ve bacaklarımı biraz daha ayırdı. Onun için tamamen serilmiştim; belden aşağım çıplaktı, o ise tamamen giyinikti. Pantolonunu çözme niyetiyle doğruldum ama Knox buna izin vermedi ve bu yeni açıyla bütün odağını klitorisime verdi.

“Şu güzel amcığa bak. Çok dar. Daha fazlası için ne kadar da aç.” Hafifçe pozisyon değiştirdi ve parmaklarıyla içime girip çıkmaya devam ederken bir yandan da beni yalamayı ve emmeyi sürdürebilmek için beni yatağın biraz daha dışına çekti.

Ellerinde âdeta eriyordum. Çok sert boşaldım; bütün vücudum kilitlendi ve ardından orgazm bitmek bilmezken sarsılmaya başladım. Kollarım artık beni taşıyamıyordu ve kendimi yatağa geri bıraktım. Bu kadar uzun sürmesi neredeyse acı vericiydi ama o acı zevke dönüştü ve ben de yüzüne doğru kendimi bastırarak o zevkin peşinden gittim. Bana nazikçe bir kez daha vurdu ve ardından vücudum onun altında kıvranmayı bırakana dek tatlı yalamalarla devam etti.

Vücudumdaki titremeler dinmez içimi bir adrenalin dalgası kapladı. Hızla doğruldum; önce onun tişörtünü çıkardık, sonra kot pantolonunu ve baksırını aşağı ittik. Onlar da siyahtı.

Aleti dışarı fırladığında gözlerim onun gözlerine döndü. Uzun ve kalındı, pürüzsüz ve sertti. Kusursuzdu. Neden böyle kendini beğenmiş bir pislik olduğunu şimdi anlıyordum.

Biraz daha yanaşıp parmaklarımı gövdesine doladım, sonra dudaklarımı başına götürüp onu nazikçe öptüm.

“Hâlâ ağzıma bağımlı mısın?”

“Tahmin bile edemezsin.” Başparmağının ucunu altdudağımda gezdirdi ve sonra beni o uzun, kalın aletine doğru bastırdı.

Bana tepeden bakarken âdemelması hareket etti. Tişörtümü yukarı çekti ama onu çıkarmak için ellerimi ondan ayırmak istemedim.

Şaşırtıcı ama kontrolü ele almadı. Her seferinde biraz daha fazlasını alarak ağzımla üzerinde çalışmama izin verdi.

Sadece onu boğazımın arkasına kadar aldığımda bir elini saçlarıma doladı ve tempoyu artırmam için beni zorladı. Oral seks yapmayı her zaman sevmiştim. Bu bana kendimi güçlü ve seksi hissettiriyordu ama Knox'un yüzündeki o zevki –benim verdiğim o zevki– görmek tek kelimeyle muazzamdı. Son âna kadar her bir kontrol kırıntısına tutundu. Ağzımdan çıkıp göğsüme ve tişörtümün alt kısmına boşaldı.

Umursamayacak kadar büyülenmişim, o ise göğsüme sanki hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi bakıyordu. Memelerim konusunda her zaman çekingen olmuşumdur. Çoğu cimnastikçininkinden biraz daha iri olsalar da muhtemelen ortalamaya göre küçüktüler. Ama şu an hiç de güvensiz hissetmiyordum.

Pantolonunu yukarı çekip kendini toparladı ve banyoda kayboldu. Döndüğünde elinde bir bez vardı.

“Tişörtünü bu yüzden çıkarmak istemiştin.” Bezi yatağa bırakıp tişörtümü başımdan çıkarırken sıırttı.

“Hayda.”

Beni temizledi ve sonra tişörtümü ve bezi yanına alıp banyoya döndü.

“Bence bu beni çıplak tutma planındı,” dedim.

“İstersen öyle kal, prenses. Seni asla durdurmam ama masada öyle her şeyin ortada oturman biraz tuhaf olabilir.”

Şifoniyerinin üzerindeki kıyafet yığınınından bana bir tişört fırlattı. Söylediklerini idrak etmem bir saniyemi aldı.

“Şu an oraya gidemem.” Televizyon sesini ve kardeşlerinin boğuk konuşmalarını hâlâ duyabiliyordum. “Burada olduğumuzu... yani, ne yaptığımızı anlayacaklar.”

“Sana bu haberi verdiğim için üzgünüm, prenses ama kapıdan girdiğin saniye neden burada olduğunu biliyorlardı zaten.”

Tişörtü giymek yerine yüzümü onunla kapamaya çalıştım ama Knox onu elimden aldı ve başımdan aşağı geçirdi. Kollarımı geçirdim, sonra kalkıp külotumu ve şortumu giydim. Onun tişörtlerini giymeye bayılıyordum. Büyük ve yumuşacıktılar.

Ayağa kalktığımda tişörtün etekleri şortumun altına kadar iniyordu. Onun tişörtünü giydiğim yüzde yüz belliydi.

“Sanırım burada kalacağım.”

Güldü ve elimi tuttu. “Hadi ama. Yemek yemen lazım.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Knox

Avery yüzü kızarmış hâlde salona çıkarken arkama saklanmaya çalışıyordu. Herkes çoktan yemek masasında yerini almıştı.

Jane'e bakıp kaşımı kaldırdım; bana gülümsemesi, bu aile yemeğinin onun işi olduğunu anlamama yetti. Nadiren hep birlikte sofraya otururduk. Programlarımız hep çakışırdı; birinin illaki yetişmesi gereken bir yer ya da yapması gereken bir uğraşı olurdu.

Mutfaktan iki tabak alıp birini Avery'ye uzattım. Onu tavuk güveçten küçük bir porsiyon alırken izledim.

Oturma seçeneklerini dikkatle tarttım. Brogan'ın karşısında ya da Jane'in yanında boş yer vardı. Brogan beni çileden çıkaracak bir şey söylemek için yanıp tutuşan o sırtışı takınmıştı ama Jane, Avery'yi köşeye sıkıştırıp sorguya çekecek gibi duruyordu.

Bir sandalyeyi çekip başımla işaret ettim. Avery oturdu, ben de Brogan'ın tam karşısına çöktüm ki gerekirse masanın altından tekme atabileyim.

“Yemek için teşekkürler. Nefis kokuyor.” Tabağına eğilip kokuyu içine çekti. “Ev yemeklerini özledim. Genelde Jimmy John's ve yemekhane salata barıyla yaşıyorum.”

“Tarif Knox'un,” dedi Jane. Dirsekleri masadaydı, çatalı parmaklarının ucunda çeviriyordu. Yemekten ziyade misafire ilgi duyduğu her hâlden belliydi.

Avery bana kaçamak bir bakış attı.

“İnternette buldum,” diye omuz silktim.

Tarif aramam ya da yemek yapmam onu eğlendirmiş gibi dudakları kıvrıldı. İnsan belli bir noktadan sonra donmuş pizza yemiyordu ve her akşam dışarıdan söylemek pahalıydı. Aşçı sayılmazdım ama Google ve bol deneme yanılmayla birkaç şey yapmayı öğrenmiştim.

“Ee, Avery,” diye söze girdi Jane. “Cimnastiğe ne zamandır devam ediyorsun?”

İç çekmemek için kendimi tuttum ve bakışımla gelecekteki yengemizi sindirmeye çalıştım. Ne var ki benden korkmuyordu, zira biliyordu ki saçının teline dokunacak olsam Hendrick beni hadım ederdi.

“Üç yaşından beri.”

“Altı yaşından beri yarışıyor,” diye ekledim, sonra durdum. Bunu nasıl aklımda tutmuştum?

“Doğru,” diye bana gülümsedi Avery. “Hayatta iyi olduğum tek şey bu.”

“Ben en az bir şey daha sayarım,” diye mırıldandım, sadece onun duyacağı bir sesle.

Kimse beni dinlemiyordu çünkü Jane sohbeti yeniden ele almıştı.

“Cimnastiğe bayılıyorum,” dedi. “Son Olimpiyatlarda seni izledim. Denge aletindeki serin o kadar iyiydi ki tüylerim diken diken oldu. Bir de en güzel saçlar sendeydi.”

“En güzel saçlar mı?” diye dudaklarımı oynattım Hendrick’e bakarak. Omuz silkti ama gülüşünü basturmaya çalıştığını görebiliyordum.

“Teşekkür ederim.” Avery içtenlikle sevindi ve Jane’e ıslıl ıslıl baktı. “Senin saç rengin de harika. Doğal sarı mı?”

Arkama yaslanıp ikisinin saç muhabbetini izledim. Jane, Avery’ye hayran gibi görünüyordu ama belli ki bu duygu karşılıklıydı.

Kardeşlerimle aramızda alaycı bakışlar gidip geldi.

Sohbette bir boşluk olur olmaz Brogan boğazını temizledi. Fazla sessiz kalmıştı. Lafa girmesinin an meselesi olduğunu tahmin etmeliydim. “Ave, Knox’un cimnastik numaraları yaptığı bir video var mı?”

“Adı Avery,” dedim, heceleyerek ve çatalımı ona doğrultarak. “Ayrıca hayır. Kendimi rezil ettiğim görüntülerle şantaj yapman için sana malzeme vermez.”

Ağzının bir kenarı kıvrıldı. “Ave hoşuma gitti. Ben sana öyle diyeceğim. Peki var mı?”

“Duruma göre değişir. Kaç para eder sence?” dedi Avery.

Ağzım beş karış açık kaldı ve ben ona dönerken masada kahkahalar patladı.

“Epey eder,” dedi Brogan.

Etrafıma baktığımda ailem Avery’ye, bana karşı bir şantaj planına hevesle ortak olduğu için daha çok ısınmış gibi bakıyordu. Şerefsizler. Flynn bile sırtıyordu.

Suratımdaki gülümsemeyi saklamak zordu. Bu insanlar benim her şeyimdi ve Avery onlara doğallıkla uyum sağlamıştı. Rahatlatıcı bir durumdu bu. Hem de şaşırtıcı. Kardeşlerimin sevmediği bir kızla olamazdım, sadece takılmak için bile olsa.

“Söz Knox’tan açılmışken,” dedi Archer, Avery’ye bakarak. “Sık dışarı çıkar mısın? Partiler, barlar?”

Avery bakışlarını aramızda gezdirdi ama cevap vermeden önce özellikle yüzünü Archer’a döndürdü. “O kadar değil. Antrenman ve okul epey meşgul ediyor.”

“Bunun benimle ne ilgisi var?” dedim Archer’a, bir yandan da işaret diliyle tercüme ederken.

Dudakları seğirdi, sonra gülümsedi. “Kampüste ondan çok daha havalı bir sürü adam var da... Onunla takılarak kendini harcamana gerek yok.” Yine Avery’ye döndü. “İstersen birkaç takım arkadaşım ile tanıştırırım.”

Brogan’ın saçmalamasını bekliyordum ama Archer? Avery’ye çaktırmadan işaret diliyle bir küfür savurdum.

Avery teklememi, benimle uğraşmaktan en az onlar kadar hoşlanıyordu. "Oh be. Valley'nin sunabildiği en iyi seçenek o sanmışım. İçim rahatladı."

Kardeşlerim gülerken Jane ciddiyetini bozmamaya çalışarak onları azarlıyordu.

Öne eğilip elimi Avery'nin bacağına bıraktım. Parmaklarım pürüzsüz teninde yayıldı, hafifçe sıktım. O da temasla irkilip duğunu ısırdı.

Gövdemi ona yaklaştırıp saçını ensesinden çekerek, "Dikkat et, prenses. Ellerimin üzerinde olmasını ne kadar sevdiğini burada herkese göstermek isteyebilirim," diye fısıldadım.

Kalbim göğsümde gümbürdedi. O büyük, mavi gözleriyle bana kilitlenmişti.

Kirpiklerini kırıştırarak, "Söz mü?" diye fısıldadı.

Aklımı başımdan alıyordu. Ona doyamıyordum.

Belki uzun vadede onun için doğru adam değildim ama bana kendimi bu kadar iyi hissettiriyorken çekip gitmek zordu.

Kız arkadaş istemiyorum kararını ne zaman verdiğimi de bilmiyordum. Tek bir âna bağlanmıyordu. İnsanların bunu becerebildiğini biliyordum ama öyle bir ilişkiden kaçınmak sanki babama benzemeyeceğim bir alan daha bırakıyordu bana. Hem zaten kardeşlerime bakmak omuzlarıma yeterince sorumluluk yüklüyordu.

Daha önce hiç arzulamadığım bir şey olduğundan hayatımda Hendrick'in Jane'i gibi biri olsa nasıl olurdu diye düşünmeye de pek zaman ayırmamıştım. Ama koşullar başka olsaydı, yanımda isteyeceğim kişinin Avery olduğunu anlamak için öyle uzun uzadıya düşünmeye gerek yoktu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Knox

Avery, bana doğru yürürken gülümsüyordu. O gün antrenmandan izinliydi ve dersten sonra piste beni izlemeye gelmişti. O eski toprak pist biraz bakımsızdı. Ana yoldan uzaktaydı ve çevresi sadece çölle kaplıydı. Her tarafı bomboştı. Orada huzur bulabiliyordum. Yazın ülkeyi gezip farklı pistlerde yarışıyor olsam da favorim hâlâ orasıydı. Sürmeyi öğrendiğim yer olduğundan burada kendimi evimde gibi hissediyordum.

Kaskı çıkarıp kamyonetimin kapaklı kasasının kenarına onun yanına çöktüm.

“Nasıl buldun?” dedim.

“İzlediğim videolarda her şey çok kolay görünüyordu ama canlısı bayağı ürkütücüymüş.”

Gülüp omzumu onun omzuna vurdum. “Denge aletinde taklalar atıp atlama masasından uçan kız söylüyor bunu.”

“O kadar da yüksek değil.” Gülümsemesi sırtıma döndü. “Üstün başın toz içinde.”

Elimin tersiyle alnımı sildim. “Toprak pistin cilası.”

“Yakıştı.”

O bakışı tanıyordum. Üstüm başım ter ve toprak olmasa onu şimdi burada soyabilirdim. Bunun yerine eğilip onu öptüm ve alt dudağını ısırdım. Keşke sürüşü boş verip günü Avery’yle yatakta geçirseydim diye düşündüm.

Geri çekilir çekilmez Colter yanımıza park etti; Brooklyn de onun yanına çekti. Fazla sürmez, grubun kalanı da antrenmana gelirdi.

“Hey,” diye selamladı Colter ikimizi de. Avery’yi görünce gülümsemesi büyüdü. “Az önce sizin odadaydım.”

“Biliyorum. Çıkmadan önce sesini duydum.” Burnunu kırıstırdı. Colter geçiştiren bir kahkaha attı. “Sürüş nasıldı?”

“İyi idi.” Yükleri indirmesine yardım etmek için atlayacaktım ki Brooklyn el edip işi devraldı.

İki motoru da indirdiler ve Brooklyn ısınmak için piste çıktı.

“Siz ikiniz,” dedi Colter, parmağını ikimiz arasında sallayarak. “Artık beraber misiniz, değil misiniz?”

Siktir. Benim adıma ilişkilerimi tanımlamak deyince de akla Colter gelirdi zaten.

“Sadece takılıyoruz,” Dedi Avery hızla ve göz devirdi. Belli ki benimle aynı şeyi düşünüyordu.

Colter savunmaya geçer gibi ellerini kaldırdı. “Tamam, tamam. Halt ettim.”

“Yapıyorsun öyle şeyler,” diye mırıldandım sadece onun duyacağı bir sesle.

“Knox’u ilk kez gündüz gözüyle bir kızı getirirken görüyorum ve demek durum sadece sevişmenin ötesinde diye düşününce de garip olan ben oluyorum.” Suratını buruşturarak motoruna atlayıp uzaklaştı.

Tam mânâsıyla sevişmiyorduk gerçi ama gülüp geçtim. Avery’ye dönünce altdudağını dişlerinin arasına aldığını gördüm.

“Boş ver sen onu,” dedim. Hayatımdaki herkes Avery’yle öylesine takılmamızı mesele etmek zorunda mıydı?

“Doğru mu bu?” dedi. “Gündüz hiç kız getirmedi mi?”

Omuz silktim. “Bilmem.”

Belki?

“Daha önce biriyle çıktın mı hiç?”

Lanet olsun. Hava az önce de bu kadar sıcak mıydı?

“Çıkmaktan ne anladığına bağlı.”

“Bunu hayır olarak alıyorum.” Gülüp geçti. “Sorun değil. Aramızdaki durum hoşuma gidiyor. Merak etmişim. Kardeşlerin de sanki daha önce eve kız getirmemişsin gibi konuştular.”

“Getirmedim.” Bunu düşünmeden söyleyebiliyordum. “Hepsi aşırı meraklı ve kızları onlardan uzak tutmak daha kolay oldu hep.”

Düşünceli bir tavırla başını salladı. “Anlıyorum. Ben de eski sevgilimin evine gitmeyi tercih ederdim. Quinn ondan pek hoşlanmazdı. Hem onun evi daha güzeldi. Benim yatağım küçük, biliyorsun.”

Güldü, ona katılmamı bekler gibi dönüp bana baktı ama gülemedim. Aklım onun başka adamlarla sevişmesine takılıp kalmıştı.

Takıldığı çok adam var mıydı acaba? Olmalıydı. Güzel ve eğlenceliydi. Ama daha önce hiç aklıma gelmemişti. Gelmemeliydi de. Biz sadece takılıyorduk.

“Siz hâlâ *takılıyor* musunuz?” Bilerek bizim kelimeyi kullandım ama kullandığıma da ânında pişman oldum.

“Asla.”

Sesine sertlik karışmıştı. Sanırım aldatılmak böyle yapıyordu insanı. Kendini şanslı saymalıydı aslında. Avery’yi aldatacak adam kafasızın tekiydi. “Peki ya Ken bebek?”

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Kıskanıyor musun yoksa?”

“Kıskanmıyorum.” Kıskanmıyordum, değil mi?

“Sana o işin tekrarlanmayacağını söylemişim. Tristan’la berbattık” Hatırlayınca tüyleri diken diken oldu. Benim de.

Kendini toparlayınca bacağına benimkinin üstüne attı. “Peki ya sen ve Brooklyn?”

Gözlerindeki küçücük kıskançlık kıvılcımı inanılmaz seksiydi. Ama ona yalan söylemedim. “Hiçbir şey olmadı. Sevgilisi var.”

“Ciddi misin?”

Başımla onayladım. “Kurumsal bir tip. Kendinden büyük, sanırım. Onu ortamlara pek getirmez.”

“Vay be. Aranızda kesin bir şeyler geçmiştir diye düşünmüştüm. Havuz başında, sonra pistte... yakın gibiydiniz.”

“Bahsettiğin o iki günden de aklımda kalan tek kız sensin, prenses.”

“Yalancı.” Ama yüzü yumuşadı, kollarını boynuma dolayıp öptü. “Yani, *takılıyoruz?*”

“Mhmm.” Çenesini tutup dudaklarını öptüm.

“Güzel. Ben de şu an biriyle çıkmaya hazır değilim.” Kamyonetten inip muzip bir bakışla, “Hele o çift nac dört altmış mı ne, onu bile yapamayan bir adamdan bahsediyorsak,” dedi.

Öne atılıp onu yakaladım ve kaçmasına fırsat kalmadan belinden kavradım. Çığlık atıp kıkırdadı.

“Adı Nac-Nac Çift Ters Salto.”

“Ben de öyle dedim zaten.”

Başımı boynuna gömerek oyunbaz bir tavırla ısırdım. O da dönüp göğsümden küçük bir ısırık aldı. Gözleri hâlâ gülüyordu.

Gülüşlerimiz dinerken birbirimizden uzaklaşmadık.

“Şu an başkasıyla takılmıyorum,” dedi ve sözlerinin etkisi bir an sonra dank etti. Başkaları yoktu. Çok şükür. “Ve biz... her neyse öyle olduğumuz sürece de olmayacak.”

“Benim için de,” dedim. Avery’yle takılmaya başladığımdan beri başka bir kızı aramayı hiç düşünmediğimi fark ederek içimdeki o tuhaf duyguyu kenara ittim. Sevgilim olmamıştı ama yalnızca biriyle takıldığım dönemlerim olmuştu. Uzun sürmezdi, bir iki ay sonra taraflardan biri muhakkak sıkılırdı. Avery’den sıkılmayı hayal bile edemiyordum ama bunun anlamı yoktu. Sadece birbirimize iyi geliyorduk. Hem o da ciddi bir şey istemediğini söylemişti.

Dudaklarına memnun bir gülümseme yerleşti. “Gitmem lazım. Hope’a bu akşam salona uğrayıp yardım edeceğime dair söz verdim.”

Dudağına bir öpücük kondurdum. “Tamam. Ben de gidip şu çift nac dört altmış kusursuzlaştırayım.”

Tatlı bir kahkaha attı. “Dönünce yazarsın ya da pazartesi öğleden sonra görüşürüz?”

“Olur.” İsteksizce kollarımı gevşettim.

Avery, Bronco’suna yürüdü; binmeden önce dönüp el salladı. Tekerleklerinin ardından havalanan toz yolu bulandırana kadar onu izledim. Pistten yola döndüğü noktada Bronco’yu kaybettim.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Avery

“Bu gece dışarı çıkmam lazım.”

Quinn dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktı. “Sen kimsin ve en yakın arkadaşıma ne yaptın?”

Onun yatağına oturup yastığını fırlattım. “Planın var mı, yok mu?”

“Yok ama futbol takımı bir pijama partisi veriyormuş diye duydum.”

“Ciddi misin? Harika!” Futbol takımının üst sınıf oyuncularından bazıları kampüs dışındaki büyük bir evde yaşıyordu. Yılda sadece birkaç parti verirlerdi ama her biri efsane olurdu. Geçen dönem bütün evi beyaz örtülerle kapladıkları bir grafiti partisi yapmışlardı. Herkes kirlenebilecek kıyafetler giyip evin tavanından birbirlerinin üstlerine kadar her yeri kalem ve boyayla süslemişti. O gece hâlâ konuşuluyordu.

“Tanrım, aklımda bin tane kıyafet fikri var.” Odama koşup dolabın önüne daldım. Teknik olarak üzerimdeki eşofmanlar iş görürdü ama bu partilerin eğlencesi temaya gerçekten uymaktı.

Dolabı karıştırırken Quinn’in arkamdan içeri girdiğini duydum. “Bu ani dışarı çıkma isteğinin Knox’un şehir dışında olmasıyla bir ilgisi var mı?”

“Hayır,” dedim hemen ama arkamdan gelen sessizlik dönüp bakmama neden oldu. “Yani sadece onunla ilgili değil.”

Arkadaşımin ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Yatağa oturup bütün dikkatini bana verdi.

“Ondan hoşlanıyorum,” diye itiraf ettim sessizce.

“Ve?” diye sordu, gülümsemesi genişlerken.

“Kapa çeneni. Bu bir sorun. Takılıyoruz, başka kimseyle görüşmüyoruz ama ikimiz de ilişki istemediğimizi söyledik. Peki ben ne halt ediyorum?”

“Bilmiyorum, A-bebeğim.”

Ben de bilmiyordum. Bütün gün, bütün gece onu düşünmüştüm. Resmen takıntılıydım. Knox’a henüz ilişkiye hazır olmadığımı söylerken dürüsttüm ama onu sevmekten kendimi alamıyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum ama daha fazla bağlanmadan önce biraz ortalığı karıştırmam gerektiğini hissediyordum. Durumu kontrolümde tutmalıydım.

“İşte bu yüzden dışarı çıkmam gerekiyor.” Belki çok iyi bir plan değildi ama oturup onun mesaj atmasını beklemekten iyiydi. “Sen geliyor musun?”

“Evet, tabii,” dedi yumuşak bir sesle. “Ben ne zaman bir partiye gitmeyi reddettim ki?”

Otuz dakika sonra Quinn’le birlikte seçtiğimiz her şeyi yatağın üstüne yığıştık. Flanel pantolonlar, atletler, terlikler, uyku maskeleri, sutyenler, pijamadan çok iç çamaşırına benzeyen parçalar ve hemen ellediğimiz birkaç yüz maskesi... Quinn pamuklu şort ve atlet seçti, üşürse diye üstüne de tüylü bir sabahlık geçirdi. Ben siyah saten bir pantolon ve açık pembe dantelli bir sutyen giydim. Bu kıyafetle hiç uyumamıştım ama şıktı. Quinn terliklerini ayağına geçirdi, ben de uyku maskesini saç bandı gibi kafama geçirdim.

Çıkmadan önce onlarca fotoğraf çektik, poz verip gülümsedik. Instagram’da Quinn’le bir fotoğraf paylaştım ve daha arabaya yürürken Knox’tan beğeni bildirimi geldi.

Bu gece geç saatlerde dönecekti, onu görmeyi deli gibi istiyordum ama bir yanımda (kalbimi koruyan tarafım) her fırsatta üstüne atlamamam gerektiğini söylüyordu.

“Kendine tekrar et: Ta-kı-lı-yo-ruz,” diye mırıldandım.

“Ne dedin?” diye sordu Quinn yan koltuğa yerleşirken.

“Yok bir şey.” Telefonu orta konsola bıraktım. “Colter’la konuş-tun mu?”

“Evet, biraz önce yazıştık. Yağmur yüzünden gecikmişler.”

“Ya. Demek geç dönerler.”

“Bence bu gece orada kalıp sabah dönmeye karar verirlerse de şaşırmam. Özellikle de yağmur dinmezse. Buralarda yağmur yağdı mı otoyol korkunç oluyor.”

İçimde bir hayal kırıklığı sızısı hissettim ama bu saçmaydı, za-ten bu gece planım vardı.

Partiye vardığımızda kampüs dışındaki iki katlı ev tıklım tık-lımdı.

“Cennetteyim galiba,” diye mırıldandı Quinn üst kata çıkarken. Bazıları kart oyunu oynuyor, bazıları mutfakta *shot* atıyordu.

Erkekler baksır ve çoraplarıyla dolaşıyordu. Kimisi beline ka-dar düşmüş eşofman giymişti. Çoğu üstsüzdü. Kızlarsa bizimkine benzer kuyafetlerdeydi; bir cesur kız da ten rengi olduğundan yok-muş gibi görünen bir bikini giymişti. Az sonra, “Ben çıplak uyu-rum, bu en yakını,” dediğini duydum. Zekiceydi.

Alt kattan gelen müzik, aşağı indikçe güçlendi. Elimize birer içki alıp DJ kabininin önündeki dans pistine yöneldik. İçimde bir anda dans etme ve içme isteği kabardı.

Onun sevgilisi ve benim de... her neyimse işte oyum uzaktay-ken en yakın arkadaşım ile eğlenmek istiyordum sadece. DJ’in ve dans pistinin karşısındaki katlanır sandalyelere, konuştuğumuzda birbirimizi duyabileceğimiz bir noktaya oturduk.

İlk içkimi hızla bitirdim, birinci sınıftan bir çocuk bana White Claw uzattı, onu da hemen devirdim.

“Yavaş ol biraz,” dedi Quinn.

Vücudum hafiflemişti, mutluluktan içim kıpır kıpırdı.

“Hadi dans edelim.” Onu kabinin önüne çektim, baslar midemde yankılanıyordu. Şu anda hiçbir şeyin önemi yoktu: rutinimin zorluk seviyesinin düşürülmesinin, o aptal “en iyiler” listesine alınmamış olmamın ya da Knox’un bu gece başka biriyle yatıyor olma ihtimalinin bile.

Bu düşünce beni hiç beklemediğim bir anda vurdu. Gerçekten bunu mu düşündüm ben? Başka kimseyle takılmadığını söylemişti ama sonuçta Knox Holland’dan bahsediyorduk. Şüphe etmemi gerektirecek bir şey yoktu ama... Nolan’dan sonra insan kolay güvenemiyordu.

Dans pistinden ancak Quinn, “Saçım terledi, bozulacak,” diye şikâyet edince ayrıldık.

Yukarı çıktığımızda hava serin, ortam daha sakindi. Mutfakta Tristan ve takımından Corey vardı. Tristan ben daha onu nasıl atlatacağımı çözmeden gülümsedi.

“Hey Ollie, Quinn,” dedi, bardağından bir yudum alırken. Amerikan bayrağı desenli donunu görünce istemsizce güldüm. Tam onluktu. Gülünç.

“Altın madalyalarını da getirdin mi bari?” dedim, göz gezdirmemeye özen göstererek. Kaslı ve tatlıydı; pek çok kızın onu çekici bulacağından şüphem yoktu. Ama ben artık o kızlardan biri değilim. Kişiliği geri kalan her şeyi mahvediyordu.

“Hayır. Onları görmek istersen evime uğraman gerekecek.” Gözleri üzerimde gezindi.

Quinn kahkaha attı. “Çok tatlı, Tristan.”

Beni kolumdan tutup götürürken ben de Tristan’a parmaklarımı oynatarak veda ettim.

“Biliyor musun ne oldu?” dedi Quinn kahkahasına ara vermeden. “Ne?”

“Çocuklar yağmuru atlatmış. Valley’ye varmak üzerelemiş.” Kalbim hızlandı.

“Colter’ın evine gidelim mi? Orada takılacaklarmış.”

Dans ederken sutyenime sıkıştırdığım telefonumu çıkardım; malum, bu kıyafet pek depolama imkânı sağlamıyordu. Ekranda onun adını görünce kalbim bir an hızlandı. Knox on beş dakika önce, “Bu gece ne yapıyorsun?” diye mesaj atmıştı. Hayır, hayır. Sakin ol küt küt atan şapşal kalbim. *Sadece takılıyoruz.*

“Ama geleli daha bir saat oldu.”

Kaşlarını çattı. “Doğru ama Colter ve Knox... Onlarla takılmak istemez misin?”

“Colter’a nerede olduğumuzu söyledin mi?”

“Evet.” Kaşları tatlı tatlı çatıldı.

Bir yandan da yüksek sesle Quinn’e okuyarak Knox’a cevap yazdım. “Bir pijama partisindeyim. Yağmura yakalandığınızı duydum. Vaktin varsa gel.”

Konumu da ekleyip mesajı gönderdim. “İşte. Bizi nerede bulacaklarını biliyorlar.”

Ona yalvarır gibi baktım. Knox döner dönmez üstüne atlamak istemiyordum. Bu takılma tanımına aykırıydı.

Quinn’in teslim olduğu ânı gördüm. Dudakları kıvrıldı, telefonunu kapadı. “Tamam, haklısın. Bu gece en iyi arkadaşım ile takılıyorum. Colter bekleyebilir.”

“Teşekkür ederim.” Elini tutup sıktım.

“Her zaman.” Omuzlarını dikleştirip kalabalığı süzdü. “Peki bağımsızlığımızı nasıl kutlayacağız?”

Bir saniye sonra Destiny’s Child’ın *Independent Women* şarkısının sözlerini söylemeye başladı. Gülerek onu tekrar alt kata indirdim.

Tristan ve Corey’yle bira ponguna katıldık. Quinn dartta efsaneydi ama bu oyunun şampiyonu bendim.

“Nasıl bu kadar kötü hedef alabiliyorsun?” dedim. Top masayı ıskalayınca Tristan’ın kırmızı, beyaz, mavi donuna isabet etmişti.

“Neyden bahsediyorsun sen? Nokta atışı yaptım,” dedi masum masum.

Bunu fazlasıyla komik bulacak kadar sarhoştum.

“Bardağı taşı,” diye atıldı Corey ama biz çoktan kendi dünya-mızdaydık. Gülüp zıplıyor, herkesin sinirini bozuyorduk muhtemelen.

İlk maçı kazandık ama Tristan pes etmeyerek ikinciye başlattı.

İkimiz arasında âdeta bir düello oldu; ne o kaçırıyordu ne ben. Sıra bana geldiğinde topu onun önündeki bardağa nişan aldım ve isabet ettirdim. Yüzüne kocaman bir sırtışla baktım. Başını geriye atıp tavana baktı. Bir bardak kaldı. Kollarımı kaldırıp Quinn’e döndüm ama o beni izlemiyordu, gözleri kalabalığı tarıyordu.

“Hey, beni terk ettin,” dedim, sonra onun baktığı yöne döndüm.

Müzik çok yüksek olmasaydı, “Lanet olsun!” diye haykırışım dört bir yandan duyulurdu.

Knox, Colter’ın arkasından ağır adımlarla geçerken gülümsüyordu, duymuş gibiydi.

Colter eşofman altı ve tişört giymişti, ortama uyuyordu ama Knox... Knox’un üzerinde her zamanki gibi siyah pantolon ve tişörtü vardı. Onunla yatmamış olsam sürekli bu siyah üniformayla yaşadığına inanabilirdim. Herkes yarı çıplakken o kıyafetleriyle sırtan tek kişiydi.

Quinn koşup sevgilisinin kollarına atladı. Colter onu döndürüp öptü, sonra geriye çekilip baştan aşağı süzdü. “Vay canına, muhteşem görünüyorsun.”

“Muhteşeeem,” dedim kelimeyi uzatarak.

Knox yanımıza gelip alaycı bir gülümsemeyle, “Nesi varmış muhteşemin?”

“Eğer elli yaşında bir kadınsan hiçbir şey,” dedim hâlâ şaşkınlıkla. “Geldin demek.”

Cevap vermedi, sadece gülümsedi.

“Pijaman yok,” dedim sanki farkında değilmiş gibi. Tabii ki farkındaydı. Belli ki sarhoştum.

“Adamın biri kapıda durdurmaya kalktı ama Knox ona öyle bir baktı ki hemen çekildi,” dedi Colter sırtarak.

“Zaten uzun kalmak gibi bir niyetim yoktu,” dedi Knox etrafına göz gezdirerek.

“Kalmak zorunda değilsin.” Hızla döndüm, masaya tutunarak dengemi sağladım. Tristan bizi izliyordu; bakışları benimle Knox arasında gidip geliyordu. Elinde top, benden cevap bekliyordu.

“Hazır mısın?” diye sordum ona.

“Seni bekliyorum, Ollie.” Çenesini sıkıp bakışını Knox’un hâlâ dikildiğini tahmin ettiğim tarafa çevirdi.

Knox’un Colter gibi soyunmamasına neden üzüldüğümü anlayamıyordum. Belki de bu parti fikrini saçma bulması canımı sıkıyordu. Gelmek istemediğini biliyordum ama yine de gelmişti. Benim için. Ya da sadece benimle oynamak için. Zaten bizim olayımız buydu, birlikte takılıyor ve antrenman yapıyorduk. Temalı partiler ya da çift gibi takılmak bize göre değildi.

Tristan sonunda topu attı ve top bardağın kenarına çarpıp sekti. Benim hamlemden önce bir el öne uzanıp topu havada yakaladı.

Knox masaya doğru ilerledi, tişörtünü çıkarıp pantolonunun düğmesini çözdü. Bir eliyle topu tutarken diğeriyle de pantolonunu ve ayakkabılarını çıkardı.

Gülüştümü bastırmak için dudağımı ısırdım. Pantolonunu, ayakkabılarını çıkardı; sadece siyah şortu kaldı. Kaşını kaldırıp bana bakarak yorum yapmam için meydan okudu. Hiçbir şey demedim ama göğsüm sıkıştı.

Knox, Quinn’in yerini aldı ama yanımda bu yarı çıplak adam varken atış becerilerim yerlerdeydi.

Tristan çenesini sıkarak topu attı ve isabet ettirdi. İçkimi içtim, bir tane daha attım ama yine iskaladım.

Knox oyuna odaklanmam gerekirken ona baktığımı yakaladı. Bana doğru eğildi, kolu koluma değdi, parmakları uyluğumu sıyırdı. “Hoşuna giden bir şey mi gördün, prenses?”

“Hoşuma giden çok şey var.” Bakışımı ondan çevirip etraftaki erkekleri süzdüm. “Bir kere yarı çıplak adam gördün mü hepsini görmüş oluyorsun.”

“Yalancı.” Beni önüne çekti. Sırtım göğsüne dayandı, kolları etrafımı sardı.

Tristan son topu bardağa soktu. Knox beni bırakmadan topu aldı, içkiyi tek dikişte bitirdi. Sonra burnunu yanağım boyunca gezdirdi. “Bir el daha?”

“Hayır, teşekkürler.” Tristan’ın bakışları bana döndü. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. Benden o kadar hoşlandığını sanmıyordum. Daha ziyade yenilmekten nefret ediyordu.

O gittikten sonra Knox’un kollarında döndüm; midem kıpır kıpırdı, kalbim hızlandı. Ne geçiyordu ki aklımdan? Onun üzerine atlamaktan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu. Buraya sırf benim için gelmişti. Belki bu bir şey ifade ediyordu. Belki bir şey *olabilirdik*. “Pijama partileri yatakla çok daha eğlenceli olmuyor mu sence?”

Dudakları bir yana kıvrıldı. “Kesinlikle katılıyorum.”

Ayakkabılarını giydi, kalan eşyalarını eline aldı ve beni partiden çıkardı. Colter ve Quinn kalmaya karar verdiler ama dans pistinde nasıl öpüştüklerini görünce fazla oyalanmayacaklarını tahmin edebiliyordum.

“Uber beş dakikaya burada olur,” dedi telefonuna bakarak. “Colter’la beraber gelmemem gerektiğini tahmin etmeliydim.”

“Benim Bronco burada,” dedim sokaktaki arabayı göstererek. Bir adım attı ve durdu. “O şeyi süremem ben.”

“Nedenmiş?”

“Pembe.”

“Ee?” dedim gülerek.

Başını yana eğdi.

“Arabam şurada dururken gerçekten beş dakika beklemek istiyor musun?” dedim ellerimi belime götürerek.

Düşünür gibi yaptı. Bu hâli daha da komikti.

“Hadi ama.” Elinden tutup onu hızlıca çekiştirdim. Arabayı açıp ön koltuğa yerleştirdim.

O da bindi, pembe iç mekâna bakarken yüzü kararsız bir ifadeyle buruştu. Koltuklar, torpido, vites... her yer pembeydi.

Biliyorum, Barbie ortalığa kusmuş gibiydi ama ben buna bayılıyordum.

“Sırf senin hatırına, prenses,” dedi ve motoru çalıştırdı.

Yurda dönüş yolunda uyuyakaldım. Gözlerimi açtığımda kapıyı açmış, beni taşımaya çalışıyordu.

“Kendim hallederim,” diyerek birkaç adım attım ama hemen sendeledim. Yanıma yetişip beni tuttu. Belki de halledemezdim.

Kahkahası sessiz otoparkta yankılandı. “Ne kadar da çıtkırıldımsın. Şu kadarcık birayla mı sarhoş oldun?”

“O kadar sarhoş değilim!” dedim ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk.

Yurttaki odamda yatağa devrilip tavana baktım. Oda dönüyordu.

Yatakta ağırlığı hissedildi, elinde bir bardak su vardı. “İç şunu.”

Doğrulup bardağı aldım ama yarısından fazlasını üstüme dök-tüm.

Gülerek bardağı geri aldı, komodine koydu, sonra kayboldu. Gitmesini istemiyordum.

“Sadece bir dakika, sonra öpüşmeye hazırım!” diye bağırdım.

Sessizlik. Yerimden kalkmak çok zor geldi. Bir anda beni doğrulttu ve şefkatli bir gülümsemeye suratıma baktı.

“Kollarını kaldır.”

Ne istediğini anlamadan itaat ettim. Knox sutyenimi yukarı çekti. Temasıyla birlikte tenim ürperdi; bu kadar sarhoşken bile temas beni canlandırdı.

“Üzerindeki her şey mi pembe?” dedi elindeki sutyene bakarak.

“Laf edene bak! Senin de her şeyin siyah ve seksi.”

Dudağının bir tarafı kıvrıldı. Başımdan aşağı bir tişört geçire-rek göğsümü kapadı.

“Beni neden giydiriyorsun? Yoksa biz...” Kaşlarımı oynattım.

“Bu gece değil.” Işığı kapayıp yanıma uzandı.

İçgüdüyle yan dönüp ona sokuldum. “Bu gece geldiğin için teşekkür ederim. Fazla içtiğim için üzgünüm.”

“Olur böyle şeyler,” dedi ve eli saçlarımdan aşağı süzülürken beni kendine çekti. Kafam göğsüne yaslandı; kalbinin düzenli atışları uykuya davet gibiydi.

Onu o kadar çok seviyordum ki canımı yakıyordu. “Seni özledim.”

Kısa bir sessizliğin ardından, “Ben de seni özledim,” dedi.

Gülümsememi göğsüne gömdüm ve kolumu beline doladım.

“Hey, Knox?”

“Evet?”

“Sarılıyorsun.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Knox

“Şu âna kadar yaptığın en iyi inişti,” dedi Colter, motorumu yanında durdurduğumda yumruğunu uzatarak. Her zamanki gibi ağzı kulaklarındaydı. “Gerçekten oluyor bu iş, dostum. Bir ay daha çalışırsak bütün gösteriyi bizimle yapacak hâle gelirsin. Sadece grup atlayışlarında zamanlamayı biraz oturtmamız gerek.”

Sözleri hoşuma gitti. Bu çocukları sevmiştim ve başta yarıştan serbest stile geçmek beni biraz korkutsa da beklediğimin aksine sürüşümü daha da geliştirmişti. Hem kendimi hem motoru daha iyi kontrol ediyordum. Bu da Mike’tan hâlâ ses çıkmamasının acısını biraz hafifletiyordu.

Artık birinin arayacağını sanıyordum. Mike olmasa bile başka bir takım. Ne kadar geliştiğimi, sezona ne kadar hazır olduğumu göstermek için sabırsızlanıyordum.

“Avery’yle antrenmana mı gidiyorsun?” diye sordu Colter, gidonlara tutunarak ayağa kalkarken.

“Hayır. Bu akşam takım yemeği var.”

Gülümsedi. “Sonra göreceğ misin peki?”

“Bir şeye de burnunu sokma. Evde her şeye burunlarını sokuyorlar zaten.”

Kahkaha attı. “İkinizi seviyorum.”

Ona şaşkın bir bakış attım. “Sen kimsin ve benim arkadaşım Colter’a ne yaptın? Bir zamanlar her gece birden fazla kızla takılan, bana bile masumiyet kompleksi yaşatan adam sendin.”

Yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. “Biliyorum. Quinn’den önce fena çapkındım. Ama değiştim.”

“Quinn hoş birine benziyor, biraz da deli dolu ama senin adına sevindim. Yine de değıştin mi gerçekten? Bir gün tekrar bekâr olsan, kaybettiğin zamanı telafi etmek için kızların üstünden geçmeyeceğini mi söylüyorsun?”

“Tamamen ciddiym.” Sesinde hafif bir gülümseme olsa da içtendi. “Sanırım o gerçekten doğru kişi. Kalıcı olan. Her şeyim.”

Bir kahkaha patlattım ama yüz ifadesi değışmedi.

“Ciddi misin?”

“Evet. Kendi evimi alacak kadar para biriktirmeye çalışıyorum, sonra da ona birlikte yaşamayı teklif edeceğim.”

“Vay be. Hiç bilmiyordum.”

Omuz silkti. “Ben de düşünmüştüm ki belki...”

“Ne?”

“Belki sen ve Avery de benzer bir yola girersiniz. Ona nasıl baktığını gördüm, dostum. Bu hafta sonu tek bir kıza bile bakmadın. Ondan hoşlanıyorsun.”

Başımı iki yana sallamaya başladım ve tam ona Avery’den hoşlandığımı ama bunun ciddi bir şey olmadığını söyleyecektim ki bir şey –daha doğrusu biri– dikkatimi çekti. Elleri cebinde, bir ayağı dışa dönük duruşu, on yıldır taktığı yıpranmış siyah şapkası... Onu hemen tanıdım.

“Yok artık?”

Colter bakışımı takip etti. “Baban mı o?”

“O benim hiçbir şeyim değil.”

Motorumu sürüp kamyonetimin yanında duran adama yaklaştım. Yüzüne bile bakmadan, “Burada ne işin var?” diye sordum.

“Serbest stile geçtiğini duydum ama inanmamıştım.” Sesinde bariz bir küçümseme vardı.

Ağzından çıkan ilk cümlede bile ellerim yumruk olmuştu.

“Gerçekten bu zımbırtı için yarıştan vazgeçmeyi mi düşünüyorsun?” Elini pistte havada uçan Colter’a doğru savurdu. “Sen bundan çok daha iyisin. Thorne seni bırakmış olabilir ama onlara ihtiyacın yok. Tek başına kazanabilirsin.”

“İlgili baba ayaklarına yatmayı bırak da çıkar ağzındaki baklayı, *baba*.” Son kelimeyi öyle bir tiksintiyle söyledim ki sesimdeki nefreti gizlemedim. Ona baba dememin tek nedeni, aslında hiç de öyle olmadığını hatırlatmaktı.

“Seni ve kardeşlerini görmek istedim. Önce seni aşmam gerektiğini biliyordum.”

Başımı kaldırıp yüzüne baktım, ciddi mi diye anlamaya çalıştım. Şakaklarındaki saçlar eskisine göre biraz daha kırlaşmış, ağız çevresindeki çizgiler derinleşmişti. Onun dışında hiç değişmemişti. Kardeşlerimin arasında ona en çok benzeyen bendim. “Kesinlikle olmaz.”

Yüzü kıpkırmızı oldu ama öfkesini bastırdı, sözleri gerginliğinin çok azını yansıtıyordu. “Hendrick’in nişanlandığını duydum, Flynn mezun olmak üzere, Arch futbolda harika gidiyor. Hatalar yaptım, gerektiğinde yanınızda olmadım, biliyorum.”

“Bizim sana hiçbir zaman ihtiyacımız olmadı. Annem bize hem analık hem babalık yaptı.” Kaç kez gelmesini dilemiştim Tanrı bilir. Kaçırdığı yarışlar, doğum günleri, bayramlar... Daha çocukken onsuz yaşamayı öğrenmiştim ama onun gelmesini istememeyi öğrenmem çok daha uzun sürmüştü. İlk kez yarış kazandığım günü hâlâ hatırlıyordum. Ona anlatmak için sabırsızlanmışım ama geldiğinde üzerinden iki ay geçmişti ve artık önemi kalmamıştı.

“Haklısın.” Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. “Ama şimdi buradayım. Bunun bir anlamı yok mu?”

“Benim için yok.”

“Belki kardeşlerin için vardır. Flynn, yıllar boyunca onunla görüşmeye çalıştığımı biliyor mu?”

Öfkem derimin altından bir titreşim gibi yayıldı. Bu ilk geliş değildi; her seferinde değiştiğini iddia ederek çıkıp gelir, herkesi görmek istediğini söylerdi. Şimdiye kadar hep araya girmeyi başarmıştım.

“Hayır çünkü kafasını karıştırmana izin vermeyeceğim. İstedğin zaman çıkagelip umurundaymışız gibi davrandıktan sonra

yine ortadan kaybolamazsın. Bunu yapmana izin vermem. Şimdi de, bundan sonra da.”

Flynn onun ortalarda olmadığı zamanları hatırlamıyordu bile. Yas tutması gereken bir şey olmamıştı ve ben, bunun için minnettarım. Bir ebeveyni kaybetmek zaten yeterince zordu.

“Tek istediğim onu görmek,” dedi. “İster konuşsun ister konuşmasın, buna kendisi karar verebilmeli.” Bir kâğıt parçasını sileceğin altına sıkıştırdı. “Numaram. En azından kardeşlerine iletip iletmeyeceğini bir düşün.”

Motorumu kamyonete o kadar hızlı yükledim ki ne yaptığımı bile hatırlamıyordum. Tek istediğim ondan kurtulmaktı. Kapıyı sertçe açtım. “Bizden uzak dur.”

Öfkem kaynayan bir kazana dönmüştü, yerimde duramıyordum. Hendrick ve Archer’a babamın pistte ortaya çıkışını anlatırken oturma odasında volta atıp duruyordum. Brogan da oradaydı. Flynn hâlâ idmandaydı. O dönmeden bu meseleyi diğerleriyle konuşabilmek için doğruca eve gelmiştim.

“*Bunun olacağından korkuyordum,*” dedi Hendrick ve işaret diliyle tekrarladı. Böyle ciddi konularda her zaman öyle yapardık.

“*Bana ulaşmaya çalışmasının üzerinden bir yıldan fazla geçti. Nihayet peşimizi bıraktı sanmıştım.*” Çenemi sıktım.

“*Ne dedi?*” diye sordu Hendrick.

“*Aynı bok. Özür diledi, hepimizi görmek istediğini söyledi.*”

“*Seninle doğrudan iletişime geçti mi?*” diye sordu Hendrick bu kez Archer’a.

Arch başıyla onayladı. “*Sadece bir kez. Flynn’e ulaşmaya çalıştığına dair de bir şey duymadım.*”

Odayı dolduran tek şey, televizyonun kısık sesi ve içimizde biriken gerilimdi. Ekranda motokros hakkında konuşuyorlardı ama şu an umurumda bile değildi.

“Onu habersiz bırakmaya devam edemeyiz,” dedi Hendrick. Sözlere tokat gibi çarptı. “Neden edemeyelim ki?”

“Artık kendi kararını verecek yaşta. Babamızla görüşmek isteyip istemediğine kendisi karar vermeli.”

Şaşkınlıktan konuşamadım bile. Hendrick’in babamızdan en az benim kadar nefret ettiğini gayet iyi biliyordum.

“Bunu söylemekten hiç hoşlanmıyorum ama ona katılıyorum,” dedi Brogan. “Söz hakkım var mı bilmiyorum ama kendi babam benimle iletişime geçmeye çalışsa en azından bilmek isterdim.”

Archer’a baktım. Aramızdaki en akılselim sahibi insan oydu.

“Belki de haklılardır,” dedi. Pek mutlu görünmüyordu ama kimin tarafında olduğu netti.

“Ciddi misiniz siz?” Teker teker hepsine baktım. “Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız? Onun hayatımıza dönmesine asla izin vermem.”

“Flynn bizim yaşadığımız boktan şeyleri hatırlamıyor,” dedi Hendrick.

“Tam da bu yüzden. Babamın berbat edemediği tek kişi o. Şimdi bu fırsatı ona altın tepside sunmaya niyetim yok.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Avery

Yatıp biraz televizyon izleyecekken Quinn yurdun ortak alanından bana seslendi.

“Evet?” diye karşılık verdim.

Quinn cevap vermedi ama sonra başka sesler duydum. Birini mi çağırmıştı? Kapıya yürüyüp açtım. Girişte ayakta duran Knox gülümseyip el salladı.

Bu akşam takım yemeği yüzünden antrenmanı iptal etmek zorunda kalmıştım ve onu gördüğüme o kadar sevindim ki onda bir tuhaflık olduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı. Kızgın değildi ama biraz tuhaftı.

Panter gibi ağır ve sessiz bir adım attı. Odaya girmesi için kenara çekilip kapıyı kapadığım sırada Quinn bana sıırıttı.

“Habersiz geldiğim için kusura bakma,” dedi Knox odama bakınarak. Ortalık darmadağınktı.

“Yok, sorun değil.” Yatağın üstündeki bilgisayarla defteri alıp masaya koydum, sonra ona döndüm.

Gülümsüyordu ama gözleri kararmıştı. Anlam veremediğim bir gerginliği vardı, bu da bende tuhaf bir beklentiyle birlikte hafif bir tedirginlik doğuruyordu.

“Güzel,” dedi. Üzerime yürüyüp beni kucakladı. Ağzı ağzımın üzerine kapandı; sert ve buyurgandı.

Resmen eriyerek kollarımı ve bacaklarımı ona doladım.

“Beni özledin mi?” diye fısıldadım gülümseyerek.

Cevap olarak altdudağımı emdi. Beni duvara yasladı; sertleştiğini hissediyordum. Dudakları boynumdan aşağı kayarken nabzım yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir eli tişörtümün altından içeri kaydı.

Sutyen takmadığımı fark edince boğuk bir ses çıkardı. Büyük, nasırlı avucu mememi kavrayıp sıktı. Başını eğip boynuma ıslak öpücükler kondurdu. Dişleriyle meme ucumu yokladı, sonra dilinin ucuyla hafifçe yaladı.

Başım geriye düştü. “Ağzını özlemişim.”

“Öyle mi?” Yüzünden küstah ve mağrur bir ifade geçerken bana baktı.

Başımınla onayladım. Kalbim hızla çarparken bacaklarımın arasında zonklayan sızı daha da büyüüyordu.

“Ben de seninkini özledim.” Başparmağıyla altdudağımı aşağı çekip bıraktı. “Şu ağız var ya, benim felaketim olacak.”

Beni yatağa götürüp üzerine bıraktı. Şortumla külotum bir anda yok oldu ve dudakları kasığıma yapıştı.

Takılmaya başlayalı çok kısa süre olsa da bedenimi çok iyi çözmüştü. Boşalmama ramak kalmıştı ve o hâlâ tamamen giyinikti.

Doğrulup tişörtünü çıkarmayı başardım.

“Yine bir sürü şey giymişsin,” diye homurdandım. Sırıttı, kotunu ve şortunu çıkarmama yardım etti. Üstünü tamamen çıkarıp yeniden üzerime geldi. Vücudu akıllara zarardı. Dövmeler, kaslar, meme ucundaki piercing... Ama beni en çok tahrik eden gözlerindeki bakıştı.

Onu öpebilmek için uzanıp yukarı çektim. Onu saatlerce öpebilir, yine de bıkmazdım. Kalçam içgüdüsel olarak yükseldi, yakınlasmaya susamıştı. Aletin başı girişime değip azıcık içeri kaydı. Bir an nefesim kesildi. Sadece ucu girmişti ama bu kadarı bile harikaydı.

“Siktir, pardon,” dedi Knox ve ânında geri çekildi.

Az kalsın sorun olmadığımı, hazır birlikteyken seks yapmamızın iyi olacağını söyleyecektim ama cesaret edemedim. Ona güven-

niyordum, yine de aramızdaki bu şey sona erdiğinde canımın çok daha fazla yanacağını biliyordum.

“Dur.” Onu sırtüstü devirdim ve üzerine çıktım. Onu istiyordum ve kasiğuma sürtündükçe çenesindeki kasın o gerilişi aklımı başımdan alıyordu.

Üzerinde yavaş yavaş kıvrıldım. Yutkunduydu; boynundaki damar atıyordu. Kendini tutmak için ne kadar zorlandığını görüyordum. Bu da beni daha çok devam etmeye itti.

“Böyle devam edersen boşalacağım,” dedi boğuk bir sesle.

“Ben de,” dedim ve daha sert sürtündüm.

“Ah, kahretsin.”

Vücudum titremeye başladı, kollarım pelte gibi oldu. Tam göğsüne yığılacakken o devrildi. Ellerini kalçama koyup beni yönlendirdi. Paramparça oldum; adını yüksek sesle inleyerek başımı göğsüne gömdüm.

Onun boşalması daha sessizdi ama kavrayışı aynı şiddetteydi. Sarsılırken karnuma sıcak sıcak boşaldı. Nefeslerimiz düzeline kadar ikimiz de konuşmadık.

Şortumu alıp kendimi sildim, sonra ona bir havlu buldum. O şortunu ve kotunu giydi; ben de en sevdiğim eşofmanımı geçirdim. Sonra yatağa sırtüstü devrildik.

Knox başlığa sırtını verdi. Yüzündeki garip ifade hâlâ silinmemişti. Bu gece buraya gelmesinin tek sebebinin sevişmek olmadığımı biliyordum. Duygularını sıkı sıkıya saklayan o maske, onu âşık olmaya başladığım kendini beğenmiş heriften çok, ilk tanıştığım zamanki kaba herife benzetiyordu.

“Günün nasıldı?” diye sordum, ona sokularak. O âna kadar bunun belki de bir veda olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Kalbim hızlandı ve paniklemeye başladım.

“Uzundu. Seninki?”

Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalıştım. “İyiydi. Antrenmanı iptal ettiğim için kusura bakma.”

“Sorun değil. Benim de halletmem gereken bir şey çıktı.”

“Her şey yolunda mı?” Bunu bilmeden bir dakika daha geçiremezdim. Buraya gelip takıldıktan sonra sonsuza dek veda ederek çekip gidecek kadar soğuk biri olduğunu düşünmüyordum ama yine de bu ihtimal aklımdan geçti.

Önce konuyu geçiştirecek sandım ama sessizce tartıp biçtikten sonra, “Bugün pistte babam karşıma çıktı,” dedi.

“Öyle mi?” Şaşkınlığım, rahatlamamın önüne geçti. Ne diyeceğimi bilemedim.

“Aynen.” Acı bir kahkaha attı.

“Sık sık gelip gider mi?”

“Hayır.” Çenesindeki kas seğirdi. “Zaten hayatımızda pek bir varlığı yoktu. Biz küçükken ayrıldılar; canı isteyince uğradı. Sonra ben lise üçteyken annem öldü. Kanser.”

“Flynn’le daha liseye giderken mi ilgilenmeye başladın?”

Başını iki yana salladı. “Yani... bir bakıma. Annem öldükten hemen sonra uzun sayılabilecek bir dönem babam bizimle kaldı. Bir yıl kadar. Kamyon sürüyordu; yolda olduğu zamanlar kendimiz idare etmek zorunda kalıyorduk. Zaman geçtikçe gelişleri seyrekleşti.”

“Yalnız kaldığınızdan kimsenin haberi olmadı mı?”

“İki haftada bir uğradı. Kimsenin soru sormayacağı kadar sık. Biz de ağzımızı açacak değildik. Bizi ayırmalarını ya da sisteme düşmeyi istemiyorduk.”

Mideme yumruk yemiş gibi oldum. On üçüme kadar evde tek başıma kalmama izin vermeyen annemle babam geldi aklıma. Bunu ne kadar saçma bulduğumu, bakıcıya gerek yok dediğimi... Yani hayal bile edemiyordum.

Abisi dışında ona göz kulak olacak kimsesi kalmadığında en fazla on yedisinde olmalıydı; bir de ilgilenmesi gereken üç küçük kardeş vardı. Saçma olduğunu bilsem de içimde bir koruma güdüsü kabardı; saçmaydı çünkü Knox’un bana ihtiyacı yoktu. Hayatını kimseye ihtiyaç duymayacak şekilde kurmuştu.

“İdare ettik,” dedi Knox aklımdan geçenleri okur gibi. “Sonra Hendrick futbolda tam burs kazandı. Bizi bırakmak istediğini sanmıyorum ama bir yandan da her şeyden uzaklaşmak istedi, anlıyor musun?”

Anlamıyordum. Kafam almıyordu ama yine de başımı sallayarak onayladım.

“Sonra babamın yok oluşları gitgide uzadı, en sonunda da tamamen gelmez oldu.”

“Peki nasıl hayatta kaldınız?”

“Ben okulu bırakıp işe girdim. Arch da el attı. Tabii Brogan da. O kan bağıyla kardeşimiz bile sayılmaz ama bize yardımcı olabilmek için elinden geleni yaptı.”

“Brogan gerçek kardeşin değil mi?” dedim.

“Kesinlikle kardeşimiz ama kan bağıımız yok.” Elini, göğsümün üstündeki elime kapayıp başparmağıyla parmaklarımı okşadı. “Arch’la Brogan çocukluktan beri kankadır. Brogan’ın evinde işler pek iyi değildi. Bizimki de güllük gülistanlık sayılmazdı ama en azından birbirimiz ve annemiz vardı. O ise ilgisiz iki ebeveynle tek başınaydı. Annem onu sahiplenmişti; bizde kalmasına izin verirdi, yılbaşında ve doğum günlerinde onun için de hediye alır, aileden biriymiş gibi davranırdı.”

Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım. “Annen harika bir kadına benziyor.”

“Evet, çok tatlıydı.” Başını yana eğip saçımın üzerine dayadı. “Olimpiyatları hiç kaçırmazdı, özellikle kadınlar cimnastiğini. Seni görse bayılırdı.”

“Peki ne iş yapardı?” Annesi hakkında daha çok şey duymak istiyordum, belli ki onu çok seviyordu.

“The Topsy Rose onun mekânıydı. O zamanlar adı Rosie’nin Yeri’ydi.”

“Gerçekten mi?” Gülümsedim. “Ben de ismi merak ediyordum.”

“Annem’e bir selam,” dedi. Gözlerim sol kolundaki dövmelelere kaydı. O güller... her şey açıklığa kavuşmuştu.

Doğrulup gözlerinin içine baktım.

“Ben de senden gerçekten etkilendim,” dedi ve kalbim pır pır etti. Bana daha önce de iltifat etmişti ama bu daha başka bir his-ti. Bir gün benden neden etkilendiğini tek tek anlatsın istiyordum ama şimdi değil.

“Ben de senden etkilendim. Kardeşlerin için şimdiye dek yaptıkların –hâlâ yapmaya devam ettiklerin– çok asilce.”

Omuz silkti. Tam onluk bir hareketti.

“Yarış hep istediğin şey miydi?” diye sordum.

“Evet. Tüm o olaylar falan derken birkaç yıl ara verdim. Yarış-lara gidip gelecek ne vaktim ne de param vardı. Sonsuza dek bitti sanmıştım, kabullenmişim. Sonra Hendrick geri döndü, yeniden başlaman için beni yüreklendirdi. Denemezsem ömür boyu piş-man olacağımı söyledi.” Gülümsemesinde yaşadıklarının araların-da nasıl sıkı bir bağ ördüğünü görmek mümkündü.

Bu da onu şu anda olduğu adama dönüştürmüştü. Sevdikleri için her şeyi feda edebilecek birine. Ve bu cidden çok seksiydi.

Daha çok şey sormak istedim, özellikle babası ve pistte beliri-vermesinin ne anlama geldiği hakkında. Ama Knox dudaklarını dudağıma hafifçe değdirip gülümsedi ve onu yeniden hassas ko-nulara çekmek istemedim.

“Pazar günü ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok. Neden?”

Gülümsemesi sırtımaya dönüştü. “Seni bir yere götürmek isti-yorum.”

“Tamam.” Nereye olduğunun benim için bir önemi yoktu. Onun olduğu her yere gidebilirdim. Onu öpmeye fena hâlde ba-ğımlydım. Üstüne üstlük, öğrendiğim her yeni ayrıntıyla ona bi-raz daha âşık oluyordum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Knox

Avery pazar sabahı eve geldiğinde ben motorları kamyoneti-
min arkasına yüklüyordum.

Uyku mahmuru ve yorgun görünüyordu ama her zamanki gibi
güzeldi. Beyaz bir atlet ile kot pantolon giymiş, kulaklarına kadar
inen siyah bir bere takmıştı.

“Kahveyi pek sevmediğini biliyorum ama eli boş gelmek iste-
medim,” dedi yanıma yaklaşırken elindeki bardağı bana uzatıp.

“Teşekkürler.” Kahveyi aldım ve dudaklarına bir öpücük kon-
durdum.

Arka taraftaki motorlara göz gezdirdi. “Dün gece kaçta döndün?”

“Çok geç değil.” Aslında Kaliforniya’daki serbest stil yarışından
eve döndüğümde saat gece yarısını geçmişti, bu yüzden teknik ola-
rak yorgundum ama bugün için o kadar heyecanlıydım ki uyanık
kalmak için kafeine ihtiyacım yoktu.

“İndirmene yardım edeyim mi? Ne yapacağımı bilmiyorum
ama ağır şeyleri kaldırabilirim.”

Onun bu varsayımına gülümseyip başımı iki yana salladım.
“Vardığımız yerde indirme işi sende.”

“Bir dakika.” Dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü. “Mo-
tor mu süreceğiz cidden?”

“Aynen öyle.” İkinci motoru da sabitlemeyi bitirdim.

Tebessümün yerini tereddütlü bir ifade aldı. “Ben motor süre-
mem ki.”

“Neyse ki ben sürebiliyorum.”

Yola çıktığımızda hafta sonundan bahsetmeye başladı. Sonra aramıza sessiz ama huzurlu bir sessizlik çöktü. Avery’yle yan yana olmak hoş bir histi. Benim gibi o da sadece manzarayı izleyip sessizliğin tadını çıkarabiliyordu. Belki de hayatımdaki diğer herkesin aksine benden bir şeyler istemediği ya da beklemediği için, onunla ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

“Teksas’ın neresindensin?”

Cam açıldı; serin sabah havası içeri doluyor, rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyordu. Bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken cevap verdi: “Houston’ın hemen dışındaki küçük bir kasabadan.”

“Orayı özlüyor musun?”

“Ailemi özlüyorum ama onun dışında pek özlediğim söylemez. Yine de biraz suçluluk hissediyorum. Kardeşim benim için o kadar çok antrenman ve yarış izledi ki ben onun için aynısını yapamıyorum.”

“Müzik, değil mi?”

Işıl ışıl gözlerle bana baktı. “Aynen. Önce piyanoyla başladı, sonra gitar çaldı, en son konuştuğumuzda da ailemden davul seti istiyordu. Babam en az iki ay boyunca gerçekten istediğinden emin olmak için onu oyalayacaktır ama sonunda pes edeceklerdir. Bizim hobilerimize her zaman çok destek oldular.”

Göğsümde bir sızı hissettim. Böyle bir aileyle büyümek nasıl olurdu acaba? Bu tür düşüncelerin aklıma sızmasına pek izin vermezdim. Sonuçta annem vardı ve elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Farklı bir şey dilediğimde, sanki onun yeterli olmadığını söylemiş gibi hissediyorum. Oysa yeterliydi. O her şeydi.

Patikaya vardığımızda motorları indirmeye başladım, Avery’nin heyecanı yavaş yavaş çekingen, neredeyse korkulu bir gerginliğe dönüştü.

“Bu seninki,” dedim, siyah ve pembe arazi motoruna vurarak. “Belli olmuştur gerçi.”

Motoru incelerken korkusu biraz azaldı. “Bu senin motorlarından biri mi? Knox Holland’ın pembe bir şeyi olduğuna inanamıyorum.”

“Benim değil. Artık *senin*.”

Kaşlarını çatıp bana döndü.

“Senin için aldım,” dedim, yüzündeki şaşkınlık ifadesi karşısında rahatsızca kıpırdanarak.

“Bana motor mu aldın?”

“Yeni değil. Brooklyn’den aldım, bazı parçaları elden geçirdim...”

Beni öperek sözümü kesti. Ne söyleyecektim unuttum, hatta düşünebildiğim tek şey onun ağzının cennete benzediği idi.

Geri çekildiğinde, “Bugüne kadar aldığım en güzel hediye,” dedi. “Bayıldım ama bunu kabul edemem.”

“Etmelisin. Bu bir hediye. Hem o kadar da pahalı değildi, çoğu parçası zaten elimde vardı.”

Hâlâ kararsız görünüyordu.

“Ekipmanların kalanını görünceye dek bekle,” dedim göz kırparak.

Arka koltuktan kıyafetleri ve koruma ekipmanlarını çıkardım. Elbette hepsi siyah ve pembeydi.

“Knox, bu gerçekten çok fazla.”

“Hiç de değil, tam kıvamında.”

Ceketini giymesine yardım ettim. Fermuarında azıcık pembe detayı olan siyah bir modeldi. Pantolon da aynı şekilde. Kask benimkilerden biriydi ama gözlük ve eldivenler tamamen pembeydi.

“Beğendin mi? Güneş yükselince cekete ihtiyacın kalmaz ama sabahları hava soğuk olur.”

“Artık başka hiçbir şey giymem herhalde,” dedi pantolonunu çekerken. Pantolon biraz büyük gelmişti, bu yüzden kotunun üstüne giydi ama geri kalanı tam oturmuştu.

O hazırlanmayı bitirirken ben de kendi ekipmanımı giydim. Yola çıkma vakti geldiğinde yüzündeki o tedirgin ifade geri dön-

müştü. Ama o siyah botlar, kot, ceket, kask ve gözlükle o kadar çekici görünüyordu ki konsantre olmakta zorlandım.

“İyi ki böyle kat kat giyindin,” dedim kaskımı takmadan önce kaskının üzerinden burnunun ucuna bir öpücük kondurarak

“İyi görünüyor muyum?”

“Hayır. Fena seksi görünüyorsun.”

Onun motoruna oturup her şeyi tek tek göstermeye başladım. Öyle dikkatle izliyordu ki bu bana küçük bir heyecan verdi.

“Tamam.” Geriye kayıp seleye vurdum. “Otur bakalım, tekrar üzerinden geçelim.”

Söylediğimi yaptı. Oturduğunda kalçası kasıklarımına değiyordu, sarı saçları rüzgârla yüzüme çarpıyordu. Saçlarını elimle kenara itip omzunun üzerinden eğildim. Boynuna bir öpücük kondurmadan duramadım. Daha önce böyle bir motora iki kişi binmemiştim; zaten bu tür motorlar buna göre yapılmazdı. Ama o an kendi motorumu burada bırakıp onun beni sürmesini istemek geldi içimden.

Onu sınarken dikkatimi toplamakta zorlandım. “Sanırım oldu bu iş. Burada biraz turlayalım, patikaya çıkmadan önce iyice alış.”

Motorun üstünden indi. Hareket edince kalçası neredeyse yüzümün hizasına geldi ve ellerim düşünmeden oraya gitti. Gülüp kalçasını biraz daha çıkardı. Ben de şaplak attım. Onu bu kıyafetlerin içinde gördüğümde bütün gün aklımın beş karış havada olacağını biliyordum.

Bu durumdan hiç de şikâyetçi değildim.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Avery

Knox bana motorun temel kontrol mekanizmalarını, nasıl oturmam gerektiğini, her şeyin yerini tek tek anlattı. Sandığımdan daha karmaşıktı. Her şeyi ezberlemem biraz zaman aldı. Motoru yürütürken o yanımda sürdü; sadece debriyayı bırakmaya, sonra ayaklarımı ayaklıklara koyup kısa mesafede hızlanmaya ve ayak freniyle denge kurmaya odaklandım.

Sonra düz ve açık bir alanda yan yana sürmeye başladık. Hızı benim belirlememe izin veriyordu ama onu etkileme isteği içimi kemiriyordu, bu yüzden bütün dikkatimle odaklandım. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama motorda kendimi biraz daha rahat hissetmeye başladığımda yanımda sürerken bana memnun bir tebessümle baktığını fark ettim. “İyi gidiyorsun. Beni takip et, olur mu?” dedi.

Hızla başımı sallayarak onayladım, kalbim daha hızlı atmaya başladı. Knox öne geçti. Sık sık geriye dönüp kontrol ediyordu, benden sadece biraz ilerdeydi ama ben düşmemeye çalışmaktan manzaranın tadını çıkaramıyordum. Ne yazık. Knox iki teker üstünde tam anlamıyla kendi evindeydi. Her hareketi ölçülü ve ustacaydı. Beni buraya getirip bunu benimle paylaşmasına bayılıyordum.

Bir patikanın sonunda durdu. İleride yol ikiye ayrılıyordu; bir yanda çakıllı bir yol, diğer yanda çöl çalılıkları. “Aynı yoldan geri döneceğiz,” dedi. “Yolun yarısında bir sapak var. Orası daha dar

ve yer yer sarsıntılı ama yavaş gideceğiz. Bir şey olursa dur ya da kenara çekip beni bekle. Gözüm sende olacak”

Onayımı bekledi.

“Tamam,” dedim ve gülümsedim. Gerçi kaskın arkasından göremezdi.

Onun da gülümsediğini hissedebiliyordum. Ayağa kalktı, pedallara bastı ve yola koyuldu.

“Gösterişçi,” diye homurdandım.

Tam da Knox’un dediği gibi, patika daha dar ve daha sarsıntılıydı ama sorun olmadı, en azından sürekli fren yapıp gaz vermem gereken virajlara gelene kadar. Knox sabırlıydı, dikkatliydi; sık sık arkama bakıyordu. Yokuş aşağı indikçe hava serinlemeye başladı.

Yol yeniden açılıp yan yana sürmeye başladığımızda derin bir nefes alıp rahatladım. Knox’a baktığımda başıyla önümdeki manzarayı işaret etti.

Bir an nefesim kesildi. Yol, dağın yamacındaki bir uçuruma açılıyordu ve orada bir şelale vardı. Knox uçuruma biraz daha yaklaştı, sonra durdu. Ben de yanma geçip gözlüğümü kaldırdım.

“Fena değil, değil mi?” dedi.

“Muazzam. Burada böyle bir yer olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Çoğu insan bilmez. Üniversiteden yeterince uzakta, o yüzden genelde buraya sadece ciddi yürüyüşçüler, biniciler ya da yerliler gelir. Yaz yağmurlarından sonra çok daha güzel oluyor.”

Bir süre büyüleyici manzaraya baktım, sonra ona döndüm. “Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Başını motoruma doğru eğdi. “Nasıl, motor iyi mi?”

“Hâlâ tek parça,” dedim şakayla.

“Doğuştan yeteneklisin.”

“Hiç de değil ama hızlı gidemesem de ya da senin gibi havalı numaralar yapamasam da sürmek çok eğlenceli.”

Sözlerimi haklı çıkarmak ister gibi motorunu çalıştırıp gaz verdi. Ben denesem muhtemelen freni bırakıp uçurumdan aşağı

giderdim. “Bütün o havalı numaraları senin sayende yapabiliyorum,” dedi.

Bu düpedüz yalandı. O her türlü bir yolunu bulurdu. Knox’un yapamayacağı hiçbir şey yoktu çünkü fazlasıyla inatçıydı.

“Ciddiyim,” dedi. “Sana çok şey borçluyum.”

“Borcunu tişörtsüz amuda kalkarak ödeyebilirsin.”

“Anlaştık.” Göz kırptı ve bana doğru eğilip öpecekmiş gibi yaptı ama kasklarımız birbirine değdi sadece.

Motorunu kapatıp park etti, bana da aynısını yapmamı işaret etti. Kasklarımızı ve gözlüklerimizi çıkardık, her şeyi bıraktık. Knox elimi sıkıca tuttu; dağın eteğine inen, sık kullanılmış dik patikadan önce o inmeye başladı. Şelale aşağıda, çevresi büyük kayalarla çevrili bir havuzda son buluyordu.

Büyük kayalardan birinin üstüne çıktı, sonra bana dönüp iki elimden tutarak beni yanına çekti. Ardından oturup bacaklarını öne uzattı.

“Manzara nefes kesici,” dedim yanına çöküp onun gibi oturarak.

“Valley’deki en sevdiğim yerlerden biri,” dedi gözlerini şelaleye dikerek.

“Knox Holland şelaleleri severmiş. Kim tahmin ederdi?”

“Şelaleler harikadır.” Yüzü kir içindeydi, saçları darmadağındı; yaramazlıkla tatlılığın, asi bir motorcunun o tuhaf çekiciliğine karıştığı bir hâl vardı üzerinde.

“Başka nereler var?” diye sordum, elimle saçlarımı düzeltirken. Ben de en az onun kadar rüzgâr yemiş ve tozlanmışım.

“Başka derken?”

“Favori yerlerin.”

“Ha.” Geriye yaslandı, başını yana çevirip bana baktı. “Antrenman pisti, Topsy Rose... sanırım Valley çevresindeki diğer favori yerlerim pek heyecan verici sayılmaz.”

“Peki Valley dışında? Yarışlara katılmak için çok seyahat ettin sonuçta.”

“Tüm pistler öyle ya da böyle birbirine benziyor. Nerede olduğum umurumda değil, motorum yanımdaysa yeter.”

Elimi arkama götürerek geriye yaslandım. Parmak uçlarımız birbirine dokundu.

“Benim de favori bir denge aletim vardı,” dedim.

Bir kaşını soru sorar gibi kaldırdı.

“Memleketteki eski cimnastik kulübümde. Konumu, hissi... mükemmeldi. Üzerine uzanıp düşünürdüm bazen. Ya da hareketlerimi zihnimde tekrar ederdim.”

“Ben hepsinin aynı olduğunu sanmıştım.”

Sahte bir şaşkınlıkla iç çektim. “Tüm motorlar da aynı mı yani?”

“Mesaj alındı.” Yerinden doğrulup büyük kayanın kenarına ilerledi, sonra aşağı atladı ve gözden kayboldu.

“Delirdin mi sen?” diye bağırdım, dikkatle kayaya yaklaşıp aşağı baktım. Bileklerine kadar gelen suyun içinde, yüzünde koca bir sırıtışla bana bakıyordu.

“Muhtemelen,” diye cevap verdi. Ellerini suya daldırdı, buz gibi suya. Yüzüne ve saçlarına serptikten sonra bana su sıçratmaya başladı.

Çığlık atıp geri çekildim.

Başımı yeniden uzattığımda hâlâ aşırı keyifli görünüyordu. Elini uzattı.

“Bana su sıçratmayacağına söz ver,” dedim elini tutmadan önce.

“Veremem. Ama aşağı inersen karşılık verebilirsin.”

Elimi kavradığında buz gibi parmaklarını hissettim. Ayaklarım kayadan sarkarken diğer eli belime gitti ve beni yaklaşık bir buçuk metrelik yükseklikten aşağı, suyun içine çekti.

Ayağımı hızla savurup ona su sıçrattım. O da aynı şekilde karşılık verdi. Birkaç dakika boyunca çığlıklar, kahkahalar ve buz gibi suyun sesi birbirine karıştı. Sonunda Knox kolunu belime doladı ve beni kendine çekti.

Dudakları benimkilere değdiğinde bütün soğuğu, bütün dünyayı unuttum. Şu anda lavların ortasında olsak bile, onu bir saniye

daha öpebilmek uğruna seve seve yanardım. Knox'ta öyle bir şey vardı ki ona asla doyamıyordum.

“Geri dönmeye hazır mısın?” dedi dudaklarımız nihayet ayrıldığında.

“Sanırım,” dedim ama hiç içimden gelmiyordu. Onunla burada, her şeyden uzakta olmak o kadar güzeldi ki bitmesini istemiyordum.

Ne hissettiğimi gayet iyi biliyormuş gibi gülümsedi.

Yeniden motorlara bindik. Bu kez motorun üstüne oturduğumda her şey daha doğal geldi. Tepelere çıkarken Knox'u fazla yavaşlatmadan ona ayak uydurabiliyordum.

Sanki çok daha uzun bir yol katetmişiz gibi gelmişti bana ama kamyonete vardığımızda aslında fazla uzaklaşmadığımızı fark ettim.

Knox önce benim motorumu yükleyip sabitledi.

“Bugün gerçekten çok eğlendim,” dedim ceketimi çıkarırken. Suyun ve gölgenin dışına çıkınca hava belirgin biçimde ısınmıştı.

“O zaman neden üzgün görünüyorsun?” dedi kendi motorunu alırken.

“Çünkü bitti.”

Başını arkaya yatırarak bir kahkaha attı.

“Beni yine getirecek misin?”

“Ne zaman istersen.” Motorunu kamyonete koymak yerine üstüne atlayıp çalıştırdı.

“Atla arkama,” dedi kendi kaskını takarken bana da diğerini uzatıp.

Kararsızlığım kısa sürdü, hemen atladım. Kot pantolonum, atletim ve kaskımla beni baştan aşağı süzdü, gülümsedi. “Sıkı tutun, prenses.”

Knox hızlandı, ben de beline sarıldım. Daha geniş ve düz olan yolda kaldı ama ona tutunurken motorun altımızda dans etmesi inanılmaz bir histi.

O kadar çok gülüyordum ki yüzüm ağrımaya başlamıştı. Sonra durdu, ayaklarını yere koydu. Kaslı kolunu belime doladı, beni

çevirip önüne aldı. Hâlâ motorun üzerindeydik ama artık birbirimize dönüktük.

Kasklarımız olmasa dudaklarına yapıştırdım. Gözleri öyle derin, öyle kararlı bakıyordu ki aynı şeyi düşündüğüne emindim. Motoru yeniden çalıştırınca refleksle ona daha sıkı sarıldım.

Knox o şekilde sürdü: Ben arkamızda kalan yolu izlerken göğsüm onun göğsüne değiyor, kalbim uçuyormuş gibi çarpıyordu. Öylesine hafif, öylesine özgür ama bir o kadar da güvendedim.

Hızlandı, sonra motorun önünü havaya kaldırdı. Ben çığlık attım, oysa o gülüyordu; göğsündeki titreşim bana kadar ulaşıyordu.

Knox'la birlikte eve döndüğümüzde, genelde dışarıda duran araçların hiçbiri yoktu. En azından girişte her şey sessizdi. Bu sessizlik, buraya son gelişimdeki gürültüyle tam bir tezat oluşturuyordu.

“Herkes nerede?” diye sordum, yeni motor montumu karnıma bastırarak.

“Flynn’in antrenmanı vardı, Hendrick muhtemelen barda, Arch’la Brogan’ın nerede olduğunuysa bilmiyorum.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Nadir bir huzur ve sessizlik ânı.”

Kamyonetin etrafını dolaşıp başparmağını yanağımda gezdirdi. Hareketini izledim ve utançla kızardım.

“Tam bir enkazım.” Her yanımda toz topraktı. Kot pantolonumun hâli en fenasıydı ama kamyonetteki aynada yüzüme ve saçıma bakınca onların da nasibini aldığını görmüştüm. “Yurda dönüp düş alayım en iyisi.”

“Burada düş alabilirsin.”

“Yanıma başka kıyafet almadım.”

“Benimkilerden istediğini al. Tişörtler en üst çekmecede, şortlar ve eşofmanlar sağ altta. Zaten gizlice bakmıştın, hatırlıyorsundur.”

“Hımm...” Çenemi elimle kavrayıp düşünür gibi yaptım. “Hangisini seçsem? Siyah tişört mü yoksa diğer siyah tişört mü?”

Sözlerim onu güldürdü ama dalga geçmemden birazcık bile alınmamıştı. Dudaklarıma bir öpücük kondurup geri çekildi. “İlk duş senin. Ben motorları indiririm.”

Kapıya yönelirken arkamdan, “Senin iç çamaşırların bana olmaz,” dedim.

Hiç duraksamadan, “O zaman mecburen giymeyeceksin,” diye karşılık verdi.

Ev neredeyse ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Yine de beş kardeşin bir arada yaşadığına dair izler her yerdeydi. Mutfak tezgâhında boş kokteyl karıştırıcıları, oraya buraya saçılmış spor malzemeleri... ve ayakkabılar. O kadar çok spor ayakkabısı vardı ki saymak imkânsızdı.

Knox’un odasında temiz bir tişörtle bir eşofman buldum, onları alıp banyoya geçtim. Lavabonun üzerindeki aynaya bakınca kendi yansımama gülmekten kendimi alamadım. Atkuyruğumun uçları artık sarı değil, kahverengiydi. Gözlerimin ve boynumun çevresinde de tozdan izler vardı.

Kotumu çıkarmak tam bir mücadeleyleydi; kir öyle yapışmıştı ki kumaş neredeyse derime kaynamış gibiydi. Çıkardıktan sonra dikkatle katlayıp lavabonun üstüne koydum, sonra aynanın karşısında öylece durup kendime baktım. Düşüncelerim pinball topu gibi oradan oraya çarpıyordu.

Bugün, hatırlayabildiğim en güzel gündü. Arazi motoru sürmek eğlenceliydi ama en güzel kısmı o bile değildi.

Knox’tu.

Beklenmedik derecede tatlı, sadık, inatçı ama tanıdığım en özverili insandı. Bana motor almıştı. *Pembe* bir motor. Pahalı değildi belki, parçaların çoğu elden düşmeydi... ama bunu beni mutlu etmek için yapmıştı. Hayatımda hiç kimse bana bu kadar anlamlı bir hediye almamıştı.

Karnımda hafif bir heyecanla yüzümü ve boynumu yıkadım. Ardından ihtiyacım olan şeyi komodinden alıp garaja doğru yürüdüm.

Knox tişörtünü çıkarmıştı. Benim motorum garajdaydı, o ise kamyonetin arkasında kendi motorunun kayışlarını çözüyordu. Sürüş pantolonları kalçasından düşüyordu; sırt kasları her hareketinde dalgalanıyordu.

Ben yaklaşınca omzunun üzerinden bana baktı. Ela gözleri parladı; üzerimdeki beyaz atletle siyah iç çamaşırına takıldı bakışı.

“O gün pistte seni izlediğim zamanı hatırlıyor musun?” dedim.

“Hatırlıyorum.” Motorunu bırakıp kamyonetten indi.

Garajın yan duvarında duran motosikletine yürüdüm, elimi seleye sürdüm. “Sana, ‘İstediyini alabilirsin,’ demiştim.”

Ona bakmadım ama üzerimdeki o yoğun bakışı hissedebiliyordum.

“Ve sen de bir şeyler söylemiştin... ‘Bu tehlikeli bir cümle. Ben...”

“...Seni o motorun üstüne öyle bir yatırırım ki yönünü şaşırırsın,” diye tamamladı.

Arkamı döndüm, soğuk deriye yaslandım ve Knox’un komodininden çaldığım prezervatifi gösterdim. “Hâlâ istiyor musun?”

Kalbim deli gibi atıyordu. Oysa Knox ağır adımlarla yaklaşıyordu. Sadece gözlerindeki açlık bile her şeyi belli ediyordu.

Sonunda bana ulaştığında Knox prezervatifi parmaklarımın arasından çekip cebine koydu. “Sanırım seni yönünü şasırtacak kadar becermek için prezervatife ihtiyacımız olmadığını kanıtladık.”

Ellerinden biriyle kalçamı kavradı ve birden dudaklarıma yapıştı, altdudağımı öyle bir ısırdı ki midemde kelekler uçtu. Hissettiğim her şey o kadar büyük, ölçülmesi o kadar zordu ki... Ama tüm hislerimi öpücüklerime kattım ve ona sımsıkı sarılarak daha fazla yakınlaşmanın imkânsız hâle gelmesini ister gibi kendime çektim. Daha fazlasını istiyordum. Daha, daha, daha fazlasını.

Beni kavrayıp çevirdi; arkam dönük hâlde karnımı koltuğa yaslayıp kıcım tamamen havada kalana dek kafamı aşağı doğru bastırdı.

Onunla yatmamak için düşünebileceğim tüm nedenler bir anda buhar oldu. Nolan beni aldattıktan sonra kimseye güvenmek istememiştim. Korkmuş, kalbimi korumaya çalışmışım. Hatayı kendimde aramışım. Beni aldattığı için değil, onu veya karakterini gerçekten tanımadığım için suçluyordum kendimi.

Belki ben onu tanıyamamışım, belki de sadece görmek istediğimi görmüştüm. Öte yandan Knox kim olduğunu saklamaya çalışmamıştı hiç. Cevabımı beğenmesem bile bana karşı her zaman dürüst olmuştu.

Ona güveniyordum. Günbegün, iyi ve kötü yanlarını gösterek kalbimi kazanmıştı.

Parmakları sırtımdan aşağı hafifçe sürtündü ve sonra ağzı omzuma değdi. Ağzından çıkan inleme hassas tenimde yankılandı. Dudakları boynuma doğru ilerledi. Öpüyor, emiyor ve sonra nefes nefese kalıp ben kasıklarımı ona bastırana kadar ısıırıyordu.

Pantolonunun üstünden bile ne kadar sertleştiğini hissedebiliyorum.

“Seni istiyorum.” Kelimeler nefes nefese ve sessizdi.

Parmağını lastiğine geçirip iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı doğru sıyırdı, çıkarmak için arkamda eğildi. Heyecan dalgası bedenimi ele geçirdi. Kamyoneti görüşümüzü kapatıyordu ama kardeşleri eve gelse veya birileri yaklaşırsa, beni belden aşağım çıplak, kıcımı havaya kaldırmış hâlde görecektlerdi.

Knox bacaklarımı ayırıp inlemeye başladı; tam o anda umursamayı bıraktım. “Mükemmelsin.” Dudakları kıcımın yanlarına değdi ve sonra bacaklarımdan birini omzuna attı. Bu yeni pozisyon içimdeki heyecanı körükledi. Uzun, nasırlı parmaklarını klitorisimde ve vajinamda gezdiriyor, sonra yavaşça ve kışkırtıcı bir hareketle yeniden çekiyordu.

“Seni boşaltacağım, prenses. Merak etme. Bütün gün amcığınızı düşünüp durdum.”

Vücudum kızardı ve bir parmağını içime soktuğunda inledim.

“Knox...” diye başladım. Sonra iki parmağını daha içime sokup beni kendine doğru çektiğinde nefesim kesildi. Haz bir nehir gibi çağlıyordu içimde. Düşünmek veya bunları sözcüklere dökmek zordu.

Ağzıyla bedenime yumulduğunda, konuşma çabasını bırakıp hislerin içime dolmasına izin verdim. Parmaklarıyla ritmi sürdürdü; dönüşümlü olarak biraz emiyor ve biraz ısıırıyordu. Yüzüne sürtünmeye başladım, hiç utanmadan orgazmımın peşine düştüm. Ama bugün bir şeyler eksikti.

“Seni istiyorum,” dedim hırıltılı bir sesle. “Hepsini istiyorum. Gir içime, aptal herif.”

Duraksadı, başımı kaldırıp ona baktım.

“Emin misin?”

“Kesinlikle.”

Kıpırdamadı ve belki de onu artık beni istemeyeceği kadar uzun süre beklettiğimi düşündüm. Bu yüzden, “Tabii sen de hâlâ istiyorsan,” diye ekledim.

Kaşlarını abartılı bir tavırla kaldırdı. “Prenses, seni o fırfırlı pembe elbise ve beyaz ayakkabılarla ilk gördüğümünden beri içinde olmayı hayal ediyorum.”

“Gerçekten mi?”

Gözlerimin içine baktı. “Gerçekten, Avery. O gün ve o günden beri her gün,” derken sesinde alaycılıktan eser yoktu.

İtirafı midemi keleklerle doldurdu. Bir an motosikletin üzerine yarı eğilmiş hâldeydim, bir sonraki an beni kollarının arasına almış, her zamankinden daha sert öpüyordu. Bunu her yerimde hissediyordum. Ellerim göğsünde ve karnında gezindi, sonra pantolonunu tuttum ve aşağı sıyırdım.

Parmaklarımı aletin dibine doladığımda boğuk bir homurtu çıkardı, sonra beni tekrar çevirip bekleyecek bir saniyesi daha yokmuşçasına motora yasladi.

Onu beklerken kalbim hızla çarpıyordu. Folyonun yırtıldığını ve kesik kesik nefeslerimizi duyabiliyordum. Beklemeye dayanamıyordum artık.

Aletinin başı içime ilk girdiğinde nefesim kesildi.

“Sıkı tutun, prenses.” Aletini içime doğru itti. Vücudum ona uyum sağlamak için gerilirken gözlerim geriye kaydı. Birkaç santimi içime zar zor alabilmişim ama harika hissediyordum. Dolu dolu, tamamlanmışım gibi.

“Çok darsın.” Beni kendine doğru daha da yaklaştıırken kesik kesik konuşabiliyordu. Sonunda tamamını içime aldığımda ikimiz de hareketsiz kaldık.

“Çok büyük,” diye cevap verdim.

Geri çekilip birkaç kez içime girip çıktı ve sonunda rahatça girmeyi başardı. Hareketlerimiz hâlâ yavaş ve kontrollüydü; yine de hızla orgazma yaklaşıyordum. Knox üzerime doğru eğildi ve tek eliyle yüzümü kavradı. İçimden çıkmadan beni öpmeye başladı. Bu o kadar şehvetli ve rahatlatıcıydı ki neredeyse gözlerimden yaşlar boşanacaktı.

Knox ağzını dudaklarımdan ayırdı ve boynumla omzumun üst kısmının birleştiği yeri ısırды. Hareketleri hızlandı, daha sert köklemeye başladı.

Nasıl bu kadar uzun süre dayanabildiğimize şaşırdım. Bunu haftalardır yapıyor olabilirdik. Hayal ettiğimden bile daha iyi bir histi, inanılmazdı.

İnlemeye ve adını haykırmaya başladığımda Knox kıcımı iki yandan sıkarak beni daha da sıkı sardı. “Boşalıyor musun, prenses?”

“Geliyorum ama o kadar iyi hissediyorum ki bitmesini istemiyorum.”

“Endişelenme. Bunu sayısını unutana kadar tekrarlayacağız.” Bunu söyledikten sonra o kadar hızlı köklemeye başladı ki çığlık atarak kendimi sıktım ve içeri girip çıkması zorlaştı.

Nefes almaya vakit bulamadan bir sonraki zevk dalgasının üzerine çöktüğünü hissettim.

"Avery," Knox kısık ve boğuk bir sesle adımı fısıldadı. Gözlerimin önünde ışık patlamaları belirdi ve ikimiz de boşalırken o hareketsiz kaldı. Bacaklarım Knox'un altında titremeye başladı ama neyse ki beni oraya sabitleyen bir şey vardı.

Güç bela nefesimizi toplamaya çalıştık. Elleri belime dolandı ve alnını sırtıma dayadı. Belime yumuşak bir buse kondurduğunu hissettim.

Sonunda çıkıp prezervatifi çıkardığında bacaklarımı hissetmiyordum.

"Hazır mısın, prenses?" diye sordu sonunda; sesi alçalmıştı, pantolonunun fermuarı açık duruyordu.

"Ne için?" dedim.

Sırıttı, sonra beni kollarına aldı. "Seninle işim daha bitmedi."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Knox

“Beni dinliyor musun sen?” diye sordu Avery. Gözlerimi bacaklarından yüzüne kaldırdım.

“Elbette.”

Ellerini beline koydu.

“Karnını iyice sık, yavaş ve kontrollü, falan filan.” Ne dediğinden emin değildim ama güvenli bir tahmindir.

Avery güldü, Hope da ona katıldı.

“Sen fena kaptırmışsın,” dedi genç kız, hem sinirli hem de hayranlık dolu bir sesle. Avery ikimizi de görmezden geldi. “Denge aleti rutinim üzerinde çalışmam lazım, o yüzden ikinize güveniyorum, başınızı derde sokmayın.”

Avery uzaklaşırken gözüm istemsizce kalçasına takıldı, sonra dönüp halka çalışmaya devam ettim. Hope sandıkta çalışıyordu ama her denemeden sonra minderin üzerine oturup benimle sohbet ediyordu. Durmaksızın konuşuyor, benim konuşmamı beklemiyordu. Flynn’in sessizliğine o kadar alışmıştım ki değişiklik hoşuma gitti.

Bana cimnastikten, hoşlandığı çocuktan, annesiyle babasının cimnastiğe çok fazla zaman ayırdığı için başka şeylere fırsat kalmadığı konusundaki endişelerinden bahsetti. Sonra sanki tüm bunları hiç söylememiş gibi koşarak atlama tahtasına çıktı, yaylanıp kendini masanın üzerinden fırlattı, küçücük bedeniyle havada döndü ve iki ayağının üzerine indi. Etkileyiciydi.

Bir mola verdiğim sırada Avery'yi denge aletinde çalışırken izliyordum. Hope yine minderin üzerine oturup yanıma geldi.

"Endişeleniyor," dedi.

"Kim? Avery mi?"

"Evet. İlk yarışması haftaya."

"Bana gayet hazır görünüyor," dedim, Hope'a sorgulayan bir bakış atarak. Meraklı görünmek istemiyordum ama Avery'nin neden kaygılı olduğunu anlayamıyordum. Harikaydı. Onun bu rutini yapışım onlarca kez görmüştüm ve her seferinde kusursuzdu.

"Öyle," dedi Hope ama ses tonu bana söylemediği başka şeyler olduğunu gösteriyordu.

Antrenman saatim bitmek üzereyken Avery'nin hâlâ denge aletinde çalıştığı yere yürüdüm.

"Zaman doldu mu?" diye sordu beni görünce.

"Hemen hemen. Gitmeden önce ustayı iş başında göreyim dedim."

Denge aletinin üzerine oturdu. Gülümsemesi, daha önce defalarca gördüğüm gülümsemesinden çok farklı değildi ama Hope'un sözleri yüzünden bu gülümsemenin aslında bir savunma mekanizması olup olmadığını düşündüm; belki de gerçekten mutlu olmadığını kimsenin fark etmesini istemiyordu.

"Hope, ilk yarışmanın yaklaştığını söyledi?"

"Cumartesi," dedi bir nefes vererek.

Yanma gidip denge aletine ellerimi koydum. "Sezonun ilk yarışı öncesi o heyecanla karışık gerginlik mi?"

"Daha çok gerginlik," diye itiraf etti.

"Neden?"

"Dokuz aydır yarışmadım. Dizim sakatlandığından beri."

"Ama şimdi iyi, değil mi?"

Başını hafifçe sallayarak onayladı. "Evet. Gayet iyi hissediyorum."

"Hazırsın. Seni izledim."

"Yani antrenman yaparken kalçamı ve memelerimi izlemenden bahsediyorsun, değil mi?"

Gülmeye başladım. “İzlemedim desem yalan olur.”

Bacakları bir yanda sallanıyordu, ayaklarını ileri uzattı. “Eskisi gibi hissetmiyorum. Atlama öncesinde tereddüt ediyorum, dönüşlerde bazen dengemi kaybediyorum.”

Aralarına geçip ellerimi çıplak uyluklarına koydum. “Bazen o küçük detayları mükemmelleştirmek için yarışma adrenalinine ihtiyaç olur.”

Sözlerimi tartar gibi başını salladı. “Belki de haklısın. Daha önce bu kadar stres yaptığımı hatırlamıyorum.”

“Elbette haklıyım. Hep haklıyımdır.”

Gözlerini devirdi. “Sadece şey...”

“Gerçekten neden endişeleniyorsun?” diye sordum, ne söyleyeceğini toparlamaya çalıştığını fark edince.

“Ya o hissi bir daha asla yakalayamazsam? Ya Olimpiyatlar tesadüfse ve artık o seviyede performans gösteremezsem? Öyle bir durumda devam edebilir miyim, bilmiyorum. Cimnastiği seviyorum ama eski hâlimin sönük bir gölgesi olacaksam bırakmayı tercih ederim.” Derin bir nefes verdi, mavi gözleri endişeyle açılmıştı.

Elini tuttum, parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. “Tesadüf falan değildi. Başarın şansa bağlanamaz. Sıkı çalışıyorsun ve çok yeteneklisin. Her gün, durmadan çalıştığını gördüm. O seviyeye yeniden çıkacaksın.”

Başını onaylar gibi salladı ama tamamen ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Hadi gidelim,” dedim.

“Nereye?”

“Önce eve uğramam lazım, sonra nereye istersen.”

Yüzünden, bu spor salonunda sonsuza kadar kalmak, rutinini mükemmelleştirene kadar çalışmak istediği anlaşılıyordu ama itiraz etmesine fırsat vermeden onu denge aletinden kaldırdım.

“Gerçekten daha fazla çalışmak istiyorsan, önce seni bir güzel doyurayım, sonra geri getiririm; ben de sen çalışırken birkaç amut falan yaparım.”

Dudakları zayıf bir tebessümle kıvrıldı.

“İstersen ekstra motivasyon için tişörtümü de çıkarırım.”

Sonunda yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. İşte ben o gülümsemenin orada kalması için her şeyi yapardım.

Eve döndüğümde, Flynn mutfak masasının başında ödev yaparken ben yemeğe koyuldum.

Hendrick barda, Archer ve Brogan hâlâ futbol antrenmanındaydı ama her an gelebilirlerdi.

Avery ellerini yıkadıktan sonra, “Nasıl yardım edebilirim?” diye sordu.

“Ben hallederim. Dinlen biraz, prenses.”

“Kapa çeneni. Sen yemek yaparken ben oturmayacağım.”

“Ee, peki o zaman. Şu soğanı doğramak ister misin?”

Kesme tahtasını buldu, bir bıçak seçti ve işe koyuldu. Ben Flynn’le günü hakkında sohbet ederken o da soğan doğrayarak dinlendi. Flynn’in üniversite tanıtım gezileri yaklaşıyordu; tarihlerin yarış etkinlikleriyle çakışmaması için Colter’la konuşmam gerekecekti.

“En çok hangi okulu istiyorsun?” diye sordu Avery, kesme işine ara vermeden.

“Houston,” dedi Flynn, tereddütsüz.

“Gerçekten mi?” diye sordum. Bir tercihi olduğunu bilmiyordum. Üniversite konusunu her konuştuğumuzda, “Yeter ki oynayabileyim,” derdi.

Başını salladı, sonra yanağı kızardı.

“Orada büyüdüm. Lisede birçok arkadaşım oraya gitti. Bir de orada tanıdığım biri var... arkadaş demek biraz iddialı olur, Olimpiyatlardan önce birlikte antrenman yapmıştık.”

Flynn’le birbirimize eğlenmiş bir bakış attık.

“Ne?” dedi Avery. Bakışları ikimizin arasında gidip gelirken sesindeki kararsızlık belirginleşmişti. “Aile sohbetinize mi daldım yoksa?”

“Ne? Hayır.” O kadar güldüm ki şaşkınlığı daha da arttı.

“Neden gülüyorsun?” diye sordu, bir elini kalçasına dayayarak.

“Bir şey yok. Sadece, ‘Olimpiyatlardan önce birlikte antrenman yapmıştık,’ dedin ya... Sanki tamamen sıradan bir şeymiş gibi.”

“Ah.” Bu açıklamadan sonra, gerçekten özel bir konuyu böldüğünü söyleseydim bile bundan daha fazla utanmazdı. Yine de ciddi kalmam imkânsızdı.

Gülmeye devam ederek öne eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe dokundurdum. “Sen tam bir efsanesin, prenses. Bununla gurur duy.”

Hemen yumuşadı; onu bırakıp yemeği yakmamaya çalışmak için bütün irademi kullanmam gerekti. O sırada Flynn’in bizi izlediğini hatırladım.

Doğrulurken ona bir göz attım; beklediğim gibi meraklı bir ifadeyle bakıyordu. Boğazımı temizledim, sonra çenemi Avery’ye doğru kaldırdım. “Buradan sonrası bende.”

“Emin misin?”

“Evet, eminim.”

O da mutfak tezgâhının öteki tarafına geçip Flynn’in yanına oturdu. “Peki, neden Houston?”

Cevabının bir omuz silkiş ya da “Bilmiyorum,” olmasını bekliyordum. Ama Flynn, “Yeni bir atıcı antrenörleri var, Luka Champe. 2000’lerin başında Diamondbacks’te rölyef atıcıydı ama omzunu sakatlayınca sadece birkaç sezon oynayabildi. Sonra ortadan kayboldu, beş yıl önce bir üniversite takımını devraldı, iki yılda ulusal şampiyonaya taşıdı. Onun için oynamayı çok isterim,” dedi.

“Luka Champe.” İsmi yavaşça tekrarladım. “Sanırım hatırlıyorum. Masana kartını çerçeveletip koymuştun.”

Flynn bu detayı hatırladığıma utanmış gibiydi ama başını sallayarak onayladı.

“Okulu gezmeye gidecek misin?” diye sordu Avery.

“Yok, çok uzak.” Flynn başını salladı ve tezgâhtaki kalemle oynamaya başladı.

“Belki bir hafta sonu ayarlayabiliriz,” dedim, kendi programımı düşünerek. Motokros sezonu başlamadan önce çok da boş hafta sonum yoktu.

Flynn de aynısını fark etmiş olmalıydı ki ısrar etmedi.

“Başka nerelere bakıyorsun?” diye sordu Avery. “Ben üniversite turlarım çok severdim. O kadar çok okul gezdim ki sonunda ailem artık birini seçmem için yalvarmaya başladı.”

Flynn’le uzun uzun üniversitelerden konuştular. Flynn’in ondan hoşlandığı belliydi ya da sadece konuşmaktan keyif alıyordu ama bugüne kadar ondan bu kadar uzun cümleler duymamıştım.

Tam ben *enchilada*’ları fırından çıkarırken Brogan ve Archer eve geldi. Avery tabakları ve çatal-bıçakları sormak için mutfığa geldi, sonra masayı hazırladı. Herkes biraz şaşkınlıkla baktı çünkü genelde masada yemek yemezdik ama kimse bozmadı. Böylece beşimiz birlikte akşam yemeğini yedik ve Avery sohbetin çoğunu üstlendi.

Ben artık Flynn gibi olmuştum; pek konuşmuyor, sadece onu izliyordum. Bizim aile, en iyi günümüzde bile çoğu insana fazla gelirdi ama o gayet rahattı. Flynn ağzına tıka basa yemek doldururken Archer boşalan cips poşetinin yerine yenisini getirip Brogan’a futbol topu gibi fırlattı. Avery’nin yüzünde en ufak bir rahatsızlık ifadesi yoktu. Etrafındaki kaosa içten içe yüz buruşturuyorsa bile iyi saklıyordu.

Yemek bitince herkes dağıldı. Avery’yle ikimiz biz mutfığa dönüp tabakları bulaşık makinesine yerleştirdik.

Ben artanları Hendrick için saklama kaplarına koyarken o tezgâhı sildi. Hiç konuşmadık.

Ancak işimiz bitince fark ettim: Az önceki endişesinin izi hâlâ yüzündeydi. Gülümsüyordu ama ben bakmazken tırnağını dişliyor, düşünceli bir ifadeyle uzaklara dalıp gidiyordu.

“Yardım ettiğin için teşekkürler.” Ellerimi beline doladım. Genelde biri bana yardım edince rahatsız olurum ama onun yardım etmesi hoşuma gitmişti.

“Beni doyurduğun için ben teşekkür ederim. İyi bir aşçısın.”

Kahkaha atarken göğsüm sarsıldı. “İdare ediyorum.”

“Bak sen, koca Knox Holland yemek konusunda mütevazı mı davranıyor?” dedi elini teatral bir edayla boğazına götürerek.

O anda dudaklarına yapıştım. Kollarını boynuma doladı, bedeni tamamen bana yaslandı. O an tek istediğim, onu odama götürüp gecenin geri kalanını orada geçirmektir.

“Hey,” dedim, geri çekilip kızarmış yüzüne ve ıslak dudaklarına bakarken. “Salona geri dönmek ister misin?”

Gözleri bir an parladı ama hemen gizledi. “Neden?”

“Biraz daha antrenman yapabilirim diye düşündüm. Bugün biraz... dalgındım.”

“Yani, popoma bakmaktan odaklanamadığını mı söylemek istiyorsun?”

“Tam olarak öyle demek istiyorum.”

Güldü. “Buna gerek yok. Dediğin gibi, kendi kendime hallederim. Boşuna kuruntu yapıyorumdur zaten.”

Ama kuruntu yaptığını biliyordum.

“Ben de o duyguyu iyi bilirim. Eğer hafta sonu yarışım olsaydı, şu anda ya garajda motorla uğraşıyordum ya da pistte olurdum.”

Altdudağımı dişledi. “Gelmek zorunda değilsin ama anladığın için teşekkür ederim. Sana mesaj atarım, olur mu?”

“Olur. Ben de Flynn’le biraz vakit geçiririm. Belki Houston’a ne zaman gidebileceğimizi planlarım.”

“İyi bir abisin.” Dudaklarını benimkine bastırdı. Gitmesini istemiyordum ama o sözleri bütün gece aklımda kaldı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Avery

Cumartesi günü gösteri karşılaşmamız için Lakeshore College'a gittik. Yol iki saatten az sürdü, otobüsle erkenden gidip ısındık ve hazırlık yaptık.

Üniversite müsabakalarının çoğu, evsahibi takımın basketbol sahasında yapılırdı. Zemin üzerine minderler ve gerekli aparatlar yerleştirilir, dört köşeye aletler kurulurdu. Her şey birbirine benzese de hiçbir şey aynı değildi. Zemin bu kez mavi değil yeşildi ve daha sertti. Denge aletinin soğuk ve yabancı hissi, elimle üzerinden geçtiğimde bile belli oluyordu.

Ben çok yönlü bir cimnastikçiymdim, genelde dört disiplinde de yarışırdım ama bugün Koç Weaver beni yalnızca denge aletinde görevlendirmişti. Bunu kafama takmamaya çalışıyordum. Sezon sıralamasını etkilemeyen bir karşılaşmada beni zorlamadan alıştırmak istiyordu ama o tanıdık endişe içimi kemiriyordu: Ya bir daha sakatlıktan önceki seviyeme çıkamazsam?

Takım arkadaşlarımla esnerken her şeyi dışarıda bıraktım, rutini zihnimde canlandırdım; her hareketi kusursuzca yaptığımı hayal ettim.

Bugün denge aleti son rotasyondur, bu yüzden atlama, yer ve paralel barlarda yarışan takım arkadaşlarımı destekledim. Hoparlörden neşeli bir müzik yayılıyordu; havada bir enerji vardı. Geleceğim belirsiz olsa da bunu bırakmayı hayal bile edemiyordum.

Sonunda sıra denge aletine geldiğinde içimi yepyeni bir gerginlik dalgası sardı. Eşofman altımı ve montumu çıkardım, kenarda bekledim. Son sporcuymdum; yani önümde biraz zaman vardı: *Çok fazla zaman*. Sonsuzmuş gibi.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Knox'un sabah gönderdiği mesajı tekrar açtım:

KNOX

Bugün bol şans, ihtiyacın yok ama... Başarabilirsin.
Çıkınca mesaj at. x

Sondaki küçük x kalbimin ritmini hızlandırdı. Knox öyle sarılma-öpücük insanı değildi. Ne istediğini açıkça söylemişti: birlikte takılmak, arada buluşmak. Ama bu kadar zaman geçirdikten sonra aramızdaki çizgiler bulanıklaşmıştı. Benden hoşlandığını biliyordum ama bu sadece dostluğun üzerine biraz çekim miydi, yoksa gerçekten... bana âşık mı oluyordu?

Bugün erkek takımı yarışmıyordu ama birkaç kişi bizi izlemeye gelmişti. Tristan gri tişörtü ve Valley mavisî eşofman altıyla yanıma geldi.

“Hazır mısın, Ollie?”

“Hazır değilsem, bana harika bir motivasyon konuşması mı yapacaksın?” dedim kuru bir sesle.

“Yapsam dinler miydin?” Ağzının kenarı kıvrıldı, omuzlarımdaki gerginlik azaldı.

Pijama partisi gecesinden beri aramızda hafif bir mesafe vardı. Belki sonunda benden öpücük beklemenin anlamsız olduğunu anlamıştı ya da ben yeterince iyi çalışmaya başladığım için bunu bana karşı kullanmayı bırakmıştı.

“Muhtemelen dinlemezdim.”

Yumruğunu uzattı, ben de kendi yumruğumla dokundum.

“Harika bir performans çıkar, Ollie.”

Sıra bana geldiğinde, milyonuncu kez yapıyormuş gibi denge aletine yürüdüm. Ellerimi başımın üzerine kaldırdım, hakemlere gülümsedim ve denge aletine çıktım. Üzerine oturup bacaklarımı iki yana sarkıttım, geriye eğilip başımı denge aletine değdirdim, sonra doğrulup ayağa kalktım. Ellerim aşağıya süzüldü, ayak uçlarımı gerdim, denge aletinin ortasına yürüyüp ilk dönüşümü yaptım.

Atlayışın zorluk seviyesini düşürdüğümüz için başlangıç puanım 9.9'du. Yani gerçekten harika bir seri çıkarmam gerekiyordu.

Hareketlerim zarifti; denge aletinin diğer ucuna geçip jüriye döndüm, gülümsemeye devam ettim. Sanki bunlar bana vız gelirmiş gibi. Gerçekten de o anda hiçbir şey imkânsız gelmiyordu. O his çok kısa sürdü, neredeyse farkına bile varamadan geçti.

Parmak uçlarımda yarım dönüş yaptım; ilk kombinasyona hazırlık. Yan salto, açılma, step-out. Kalbim heyecanla atıyordu ama diğer hislerimle birlikte onu da bastırdım ve önümdeki kırk saniyeye odaklandım.

Tek düşüncem uygulamaydı. Sadece teknik değil, dans hareketleri de dahil. Zarafet ve kesinlik bir arada olmalıydı. Son taklavyı, ardından Gainer atlayışını göğsümü şişirerek bitirdim.

Hiç yaşamadığım bir rahatlama duygusu sardı içimi. Hakemlere el salladım, sonra Koç Weaver'a doğru koştum. Antrenmanlarda sert bir adam olsa da yarış günleri hepimiz için bir destek perisi gibiydi.

"Harikaydın, Avery. Son kombinasyonun mükemmeldi."

"Yarım dönüşte biraz sallandım."

Başını olumsuz anlamda salladı ama biliyordum ki bu puanımı biraz etkileyecekti. "Bugün sahaya geri döndüğünü, denge aletinde yeniden hükmetmeye hazır olduğunu gösterdin."

Takım arkadaşlarım beni kutlamaya gelirken Koç Weaver beni bıraktı. Tokalaşmalar, sarılmalar... Tristan doğrudan gelmedi ama başını bana doğru eğdi.

Final puanım 9.825'ti. Hayal kırıklığına kapılmamaya çalıştım. Sezonun ilk rutini için gayet iyiydi ama ben şimdiden geri dönüp dönüşlerimi düzeltmek, inişimi değiştirmek istiyordum.

Knox'a ve aileme mesaj atmak için sabırsızlanıyordum ama önce takımla kutlamam gerekiyordu. Valley'ye dönen otobüse binene kadar bekledim.

BEN

Senin hatun eve biraz madalyayla dönüyor.

"Senin hatun" kısmında tereddüt ettim ama şaka olduğunu anlar diye umdum. Cevabı neredeyse ânında geldi.

KNOX

Tebrikler! Başaracağını biliyordum.

BEN

Teşekkürler. Flagstaff nasıl?

KNOX

Fena değil. Görünüşe göre bu gece burada kalıyoruz, yani seni yarına kadar şahsen tebrik edemeyeceğim.

BEN

Tüh. Demek ki kendimi oyalamanın bir yolunu bulmam gerekecek.

KNOX

Sadece yarına kadar. Bu gece motorumda birkaç ayar yapmam gerekiyor. Git, Quinn'le kutla. Eminim seni bir partiye götürmek için sabırsızlanıyordur.

Tam da Quinn'in tarzıydı.

BEN

Tamam. Çift nac dört altmış hareketinde bol şans.

Sonra Quinn'e yazdım:

BEN

Yoldayız. Denge aletinde Üçüncü oldum!

QUINN

Benim kankam tam bir efsane! Tebrikler. Ne zaman burada olacaksın? Colter'la Knox yarına kadar dönmeyecekmiş.

BEN

Yaklaşık iki saate oradayım.

QUINN

Parti kıyafetlerimi üzerime geçiriyorum o hâlde!

BEN

Hımm... Flagstaff'ta kutlamaya ne dersin?

Quinn'i sürpriz yapmak için arabaya atlayıp Flagstaff'a gitmeye ikna etmek için neredeyse hiç çaba harcamadım.

Müzik sesini açtık ve üç saatlik yol boyunca hiç durmadan şarkı söyledik. Etkinlik başladıktan kısa bir süre sonra oradaydık.

Quinn bize koltuk buldu, ben ise kalabalığın arasından arka tarafa doğru ilerleyip Knox'u görüp göremeyeceğime bakmaya çalıştım.

Onu antrenmanda izlediğimden ve Colter'la yaptıkları konuşmalardan biliyordum; Knox gösterinin ilk yarısına dahil değildi. Diğer sürücüler teknik açıdan daha karmaşık sıçrayışlar yapıyor, o ise kendi sırası gelene kadar arka tarafta yardımcı oluyordu.

Sürücülerin sıraları bitince sahnenin yanındaki bir kapıdan çıktıklarını gördüm, bu yüzden o tarafa yöneldim. Şansıma beni durduran kimse yoktu. Sanırım burada deli hayranların kulise sızmasından pek endişe etmiyorlardı; gerçi bazı kızların bu etkinliğe gelirken tercih ettikleri kıyafetlere bakılırsa bence biraz endişelenmeleri gerekirdi. Onlardan birinin Knox'a asılma ihtimalini düşününce içimden ufacık bir kıskançlık kıvılcımı geçti.

Aradığım adamı gördüğümde yüzümdeki gülümseme genişledi. Kalabalığın göremeyeceği bir noktada motorunun üstünde oturmuş, pisti izliyordu. Ben son çiti geçerken bana baktı. Gözleri bir kez daha kırıştı, sonra yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

O ayağa kalkıp bana doğru yürürken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

"Burada ne işin var?" diye sordu, parmaklarını çitin arkasından benimkilerle kenetleyerek.

"Seninle kutlama yapmak için yarını bekleyesim gelmedi."

Gülümsemesi yamuk ve baştan çıkarıcıydı. Bakışlarını benden ayırıp çitin ucuna doğru gezdirdi, sonra alçak bir bölüm bulup üstünden atlayarak yanıma geldi. Üzerinde tamamen siyah sürüş kıyafetleri vardı: mont, pantolon, botlar. Tek bir rengi kimse onun kadar iyi taşıyamazdı.

Knox'un kolları hemen belime dolandı, beni kucaklayıp havaya kaldırdı. Ben de kollarımı boynuna dolayıp onu öptüm. Aslında "öpmeye çalıştım" demeliydim çünkü kontrol tamamen ondaydı, ben sadece kendimi akışa bırakmıştım.

Ellerini tişörtümün altından sırtıma gezdirdi, sonra parmaklarını saçlarıma geçirdi.

"Bu dudakları özlemişim," diye fısıldadı kısık bir sesle.

Sözleri, denge aletinde kusursuz bir rutin çıkardığımda hissettiğim onay kadar içimi ısıttı.

Sonunda geri çekildiğinde dudaklarım yanıyordu. Altdudagımı son bir kez dişledi. "Geri dönmem lazım, yoksa sıramı kaçıırırım."

"Tamam. Bol şans."

Uzaklaşırken başını iki yana salladı. "Sen yanımdayken şansa ihtiyacım yok."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Knox

Avery tribünlere dönüp orta sıralardan birine tırmandı. Colter pistin arkasından gelip bana gülümsedi. “Gösteriye hazır mısınız?” diye sordu.

Sinirlerim gerilmeye başlamıştı. Bu gece ilk kez seyirci önünde Superman seat grab yapacaktım. Eğlenceli bir hareketti; zorluk seviyesini artırmak ya da tarz katmak için tercih edilebilen pek çok varyasyonu vardı. Antrenmanda onlarca kez başarılı şekilde indirmiştim ama seyirci önünde her şey farklıydı.

“Halledersin, çocuk oyuncağı,” dedi Colter.

Onu onaylarcasına başımı salladım, sonra çenemi seyirciye doğru uzattım. “Kız arkadaşın burada.”

“Quinn mi?” Kaşlarını çatıp sözlerimi anlamaya çalıştı.

“Evet, Avery’yle beraber gelmişler.”

Gülümsemesi büyüdü. “O zaman sevgilimin önünde beni rezil etme, Holland.”

Gülerek motorumu çalıştırdım. “Elimden geleni yapacağım.”

Pisti birkaç kez turladım; tek teker üstünde kalkışlar yaptım, seyircinin önünde lastik yaktım. Onlar coştukça ben de o enerjiden beslenip daha fazlasını verdim.

Kalabalığa her bakışında gözlerim Avery’yi buluyordu. Bu mesafeden yüz ifadesini seçmem mümkün değildi ama gülümsediğini görebiliyordum.

Rampaya hızla çıktım, kalabalığın tezahüratları arasında havada döndüm, sonra geri dönüp bir kez daha, bu sefer daha da hızlı

çıktım. Rampanın ucuna vardığım anda hissettiklerimi eşi benzeri yoktu. Her şey sessizleşirdi, binlerce insan aynı anda nefesini tutmuş gibi olurdu. O anda sadece ben ve motorum vardık, havada asılı kalmıştık.

Bacaklarımı arkaya doğru uzattım, bir elimle seleyi tutarken diğerini gidonda tuttum, sonra bacaklarımı çaprazlayarak ufak bir şov kattım. Spor salonunda geçirdiğim onca saat boşa gitmemişti; merkez kaslarım çizgiyi korumamı sağlıyor, üst vücudumun gücü de beni hayata bağlıyordu. Küçücük bir hata her şeyi bitirebilirdi.

Birkaç saniyeliğine havada, motorumun üzerinde asılı kaldım. Uçuyordum, ağırlıksız ve özgürdüm. Müzik ve tezahüratlar bir uğultuya dönüşmüştü; yarışlardaki beyaz gürültü gibi.

Sonra her şey çok hızlı gelişti; yere inmeden önce tekrar seleye oturmak için hamle yaptım. Tüm güzel anlar gibi, o his de yakalayamadan bitmişti bile.

Seyircinin sesi öncekinden daha yüksekti. Onların önünde durup motorun üstünde ayağa kalkarak el salladım. Bu sefer hayal görmüyordum; yukarı baktığımda Avery'nin gülümsediği apaçıktı.

Gösteri bittiğinde beni bekliyordu. Colter'la birlikte dışarı çıktıklarında Quinn koşarak ona sarıldı. Avery daha geride duruyordu, arkadaşına göre daha temkinliydi. Onun bana doğru koşup kollarıma atlaması, sevinçten kıpır kıpır olması nasıl bir his olurdu diye hayal ettim. Ne zaman olduğunu bilmiyorum ama bir noktada onu hep böyle sahnelerin içinde hayal eder olmuştum.

Kendini kollarıma atmadı ama bana doğru yürürken yüzündeki kocaman gülümseme de yeterdi.

"Diz çöküyorum çift nac dört altmış kralına," dedi alaycı bir sesle.

"Merak etme, bu gece diz çökeceksin zaten, prenses," dedim.

Mavi gözleri parladı, çenesini başparmağım ve işaretparmağımın arasına alıp o kusursuz dudaklara kısa bir öpücük kondurdum. Tek düşündüğüm onu bir an önce baş başa kalacağımız bir yere götürmekti.

“Tebrikler. Gerçekten ilham vericiydin. Kalabalık seni çok sevdi. Hatta seninle ne yapmak istediklerini anlatan birkaç kadını yumruklamak zorunda kalacağımı sandım.”

Beni hiç tanımadığım ve zerre umurumda olmayan kadınların ilgisinden kıskanması hoşuma gitti.

“Beni buradan kaçırırsan iyi olur yoksa gelip beni kaçıracaklar,” dedim göz kırparak.

“Önce beni geçmeleri gerekir.” Onun bu sahiplenici hâli öyle tatlıydı ki.

“Hiç şansları yok. Sen buraya geldiğinden beri seni soyma düşüncesi aklımdan çıkmıyor.” Bu hafta onun yarışması, benim gösterim derken günlerdir yalnız kalamamıştık.

Yanaklarına bir pembelik yayıldı. “Quinn önce hep birlikte dışarı çıkalım diyor. Ondan sonra tamamen seninim.”

Bütün geceyi buraya kadar gelmesinin beni ne kadar mutlu ettiğini göstererek geçirmeyi tercih ederdim ama sanırım birkaç saatlik kalabalığa tahammül edebilirdim.

“Pekâlâ. Önce kamyonu toparlamam lazım.” Colter hâlâ Quinn’in dudaklarından ayırlamamıştı. Görünüşe göre onu beklemeyecektik.

“Ben de geleyim,” dedi Avery.

Onun yardım etmek istemesini sevdim. Hiçbir zaman hiçbir şeyden geri durmadığı, elini taşın altına koymaktan çekinmediği dikkatimi çekmişti. Daha önce bunun benim için ne kadar önemli bir özellik olduğunu fark etmemiştim. Hayatım boyunca insanları uzağımda tutmaya, yardım almamaya o kadar alışmıştım ki Avery’nin bunu doğal bir şeymiş gibi yapması içimi ısıtıyordu.

Ayrıca benimle kalması da hoşuma gidiyordu çünkü böylece kalabalığın arasından geçerken onu öpebilmek için bahanem oluyordu.

Elini tuttum, kaybolmamak için arkamda durmasını sağladım. O kadar yakınımıdaydı ki, kalabalığın içinde onunla yürürken içimde garip bir gurur kabardı. Erkekler her ortamda onu fark ederdi muhakkak ama bu kez o benimleydi.

Kalabalığın sonuna geldiğimizde elini bırakıp kolumu omzuna attım. Avery hemen bana sokuldu.

Bir adam yoluma çıktı ve kim olduğunu anlamam birkaç adım sürdü. Yavaşladım, Avery ilerleyip durdu ve beni bekledi.

“Mike,” dedim adamın önünde durduğumda. “Burada ne işin var?”

Gülümsedi, kaşları hafifçe kalktı. “Sen davet ettin.”

Doğruydu. Her etkinliğe davet ederdim ama bugüne kadar hiç gelmemişti.

“Yakınlarda ailemi ziyaret ediyordum, uğrayayım dedim. Harikaydı,” dedi.

“Teşekkürler.” Eski takım sahibimi karşımda görünce kalbim hızla atmaya başladı.

Mike’in bakışları Avery’ye kaydı.

“Merhaba,” dedi.

“Merhaba.” Avery kibarca el sallayıp gülümsedi.

“Bu Avery,” dedim. “Mike da eski yarış takımımın, Thorne’un sahibi.”

“Aa, öyle mi?” Avery’nin ses tonu bağlantıyı kurduğunu belli ediyordu. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de,” dedi Mike, sonra tekrar bana döndü. Ciddi bir ifadesi vardı; bu beni hem meraklandırıyor hem de geriyordu. “Konuşabilir miyiz?”

“Quinn’le Colter şuradalar,” dedi Avery, sonra Mike’a tekrar gülümsedi. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

İkimiz de onun gidişini izledik. Saniyeler geçtikçe içimdeki merak da büyüyordu. Mike’in habersizce ortaya çıkması tuhaftı. Onun beni takıma geri çağırma ihtimali –ya da bu gösteriyi izleyip de benim bir takımın parçası olabildiğimi görerek fikrini değiştir-

me umudu- çocukça bir hayal gibi geldi. Onun serbest stille ne işi olurdu ki? Onun işi yarıştı.

“Serbest stile geçtiğini ilk duyduğumda şaka yaptığını sanmıştım,” dedi.

“Colter benim epey eski dostum. Yardımına ihtiyacı vardı, benim de biraz boş vaktim,” dedim kısaca.

Düşünceli bir edayla başını salladı. “Tam zamanlıya geçmeyi düşünüyor musun?”

Sormak istediği şey belliydi: Gelecek sezon yarışacak mıyım? Bunun artık onu ilgilendirmediğini söylemek geldi içimden. Mike’i severdim ama beni takımdan atmasma hâlâ kırgındım. Nihayetinde, kaba davranmanın bana faydası olmayacağına karar verdim.

“Hayır. Bu sadece kafamı toparlamak için yaptığım bir şeydi. Hayalim hâlâ yarışmak.”

“Yan iş için epey etkileyici bir performanstı.”

“Takım çok iyi. Antrenmanlarına katılıyorum, arada birkaç hareket yapıyorum.”

Yine başını salladı. “Mütevazı görünmek sana yakışıyor. Ukala-lık gibi gelmesin ama seninle gurur duyuyorum.”

Sözleri kafamda dönüp durdu. Değiştiysem, bu etrafımda beni gerçekten başarıya ulaştırmak isteyen bir ekibin olması sayesinde. Colter, Brooklyn, diğerleri. En çok da Avery.

“Teşekkürler, Mike,” dedim, boğazımı temizleyerek. “Takım nasıl gidiyor?”

“İyi. Her şey yolunda. Gelecek hafta bütün ekip merkezde olacak.”

“Harika.”

Usulca kıkırdayışına bakılırsa saçmaladığının farkındaydı. Öfkemin bir kısmı geçmişti ama ben takımsız kalmışken onların başarıdan başarıya koşması karşısında çok mutluymuşum gibi davranmaya hazır değildim hâlâ.

Başka bir şey söylemedi ama artık bir şekilde beni takıma asla geri çağırmayacağını anlamıştım.

Takıma dönme hayalim tuzla buz olurken çenemi sıktım. Artık başka bir plan da yoktu. “Ben gideyim. Uğradığın için sağ ol, Mike.”

Yanından geçip uzaklaşmak ve kendi hayal kırıklığımla baş başa kalmak için hareketlendim. Onun serbest stil takımında başarılı olduğumu görmesini istemiştim ve görmüştü. Ama istediğim sonuç çıkmamıştı.

Mike tam o sırada elini kaldırıp beni durdurdu. “Aslında bir şey daha var,” dedi.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Avery

Colter masanın ortasına doğru kaldırdığı bardağı Knox'a doğru uzatarak gülümsedi. "Tebrikler! Şansının yaver gideceğini biliyordum."

"Avery'yi de unutmamak lazım," dedi Quinn, suyunu bana doğru kaldırarak. "Sezonun ilk yarısında üçüncülük fena değil. Orijinal çıkışını yapsaydın kesin birinci olurdun."

Knox'la beraber tebrikleri kabul ettik, dört bardağı tokuşturduk. Knox'un eski takım sahibi onu takıma geri almamıştı ama daha iyisini yapmış, onu başka bir takıma önermişti. Colter'a göre Neon Punch, Thorne'un yeni ve parlayan versiyonuydu. Colter sevinçten yerinde duramıyordu.

Knox'u okumaksa zordu.

"İyi misin?" diye sordum, Quinn'le Colter bar tarafına gittikten sonra.

"Sanırım hâlâ şaşkınım," dedi başını iki yana sallayarak. "Gerçekten bitti sanıyordum."

"Mümkün değil! Bu kadar yetenekli birini kim kaçırır ki?"

Ağzının bir köşesi titredi, sonra hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Peki şimdi ne olacak? Görüşmeye gitmen falan mı gerekecek?"

"Yarın arayacaklar. Mike, muhtemelen önümüzdeki haftanın sonunda New Mexico'ya gitmemi isteyeceklerini söyledi."

"Önümüzdeki hafta mı?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim.

New Mexico, takımın genel merkezinin olduğu yerdı. Daha kötüsu de olabılırdı. En azından arabayla gidılebılecek kadar yakınımda olacaktı.

“Çoğu takım gelecek hafta ya antrenmanlara başlıyor ya da sezonu açıyor. Kısa bir ara, sonra tam gaz devam,” dedi.

“Evet,” dedim. “Anlıyorum.”

Ben de sezon aralarında birkaç gün, bazen bir hafta dinlenirdim ama kurallar izin verse yıl boyu antrenman yapardım.

“Demek artık birlikte çalışamayacağız.”

“Benden kurtulduğuna üzölmüşsün gibi davranma, prenses. Oraya ilk geldiğim andan beri gün sayıyordun.”

“Belki eskiden öyleydi ama artık değil. Günümün en güzel kısmı oldu.”

Gölömsedi, elini dizimin üstüne koydu. Bacağımı onun bacağının üstüne atıp biraz daha yaklaştım.

“Tebrik ederim, gerçekten. Ne hedeflediysen başardın. Sana hayranım.”

“Ben de sana, prenses.”

Bir süre sonra diğerleri masaya döndü, masaları birleştirip kalabalığı genişlettik. Pek çok kadeh tokuşturıldı; ben yaşım yetmediği için içmedim ama onun arkadaşlarının Knox’a biraz fazla içki içirdiklerini izlemek epey eğlenceliydi.

Her *shot*’ta biraz daha rahatlıyor, sevgisini saklama zahmetine bile girmiyordu. Artık tamamen kucağındaydım, o da Brooklyn’le konuşurken bir eli kucağımdaydı, parmakları istemsizce daireler çiziyordu.

Beni de sohbetlere dahil etmeye çalışıyordu ama aklım sürekli başka yerdeydi. Gelecek hafta gidecekti. Sonra ne olacaktı? Konuşmaya, görüşmeye devam edecek miydik?

Barın köşesindeki müzik kutusu eski bir şarkı çalmaya başladı. Knox belimden sıkıca kavradı.

“Benimle dans et,” dedi.

“Burada mı?”

“Hayır, otoparkta,” dedi o meşhur alaycı gülümsemesiyle.

Bunun ciddi olma ihtimali de vardı gerçi ama ben yine de ayağa kalktım, o da hemen arkamdan geldi.

Elimi tutup bizi barın içindeki ufacık bir alana götürdü; dans pisti demeye bin şahit isterdi. Gri sakallı bir adam bira şişesini kaldırıp bize selam verdi.

Knox sanki ayakta durmak için bana ihtiyacı varmış gibi kollarını tamamen bana doladı. Belki de gerçekten öyleydi.

“İyi misin?” dedim fısıldayarak.

“Sen yanımdayken çok iyiyim,” dedi, ritme uyup hafifçe salınarak.

“Arkadaşlarıyla kutlamak istemez misin?” Quinn’e bir saat kalacağıma söz vermiştim ama Knox ayrılmak istemiyordu, ben de onu çekip götürmeye niyetli değildim.

“İsterim ama seninle yalnız kalma ihtimalim varsa her zaman o seçeneği tercih ederim.” Sözleri göğsümde sıcak bir sızı bıraktı.

“Çok iyi konuştun, Knox Holland.”

“Joel,” dedi.

“Ne?”

“İkinci adım Joel.”

Gözkapakları yarı kapalıydı, dudakları tatlı bir tebessümle kıvrılmıştı. Elim yanına koydum. “Knox Joel Holland. Güzelmiş.”

“Babamın adı Joel. Annemin bana onun adını vermiş olmasından nefret ederdim. Onun gibi biri olmak istemem.”

“Zaten ne kadar farklı olduğunu fazlasıyla kanıtladın. Okulu bırakıp kardeşlerine bakmak az şey değil.”

Omuz silkmeye yeltendi ama engel oldum. “İyi bir kalbin var. Hem bu sadece bir isim. Benimki de Sarah mesela. Hiçbir anlamı yok, annem öylesine beğenmiş.”

Yeniden gülümsedi. “Avery Sarah Oliver.”

Beni daha sıkı sardı, birbirimize bakarak sessizce dans etmeye devam ettik.

“Mutlu musun?” dedim. “Yani Neon Punch konusunda. Anlamıyorum, bu gece seni anlamak çok zor.”

“Evet, sadece...” Kaşları çatıldı. “Sanırım henüz tam idrak edemedim.”

“Tamamen oraya mı taşınacaksın yoksa hafta sonları Valley’ye gidip gelecek misin?” Gideceğini söylediği andan beri kafamı kurcalıyordu bu.

“Güzelsin.”

Şaşkın bir kahkaha attım. “Bu cevap mıydı?”

“Galiba soruyu kaçırdım. Sanırım dudaklarına bakıyordum. Takıntım hâline geldi bu dudaklar.” O eğilip beni öperken ben hâlâ gülüyordum.

Yalpalayarak otele döndük. Daha doğrusu Knox tökezliyordu, ben de onu tutmaya çalışıyordum.

“Bence kıyafetlerini tamamen çıkarmalısın,” dedi içeri girer girmez. Botlarını tekmeyle çıkarıp sırtüstü yatağa uzandı.

“Ne güzel fikir,” dedim şaşırmış gibi yaparak tişörtümü çıkarırken.

Yorgun ama kaygısız bir gülümsemesi vardı. “Harika fikirlerle doluyum.”

“Öyle mi?” dedim odanın ortasında durup kot pantolonumun düğmelerini çözerken. “Mesela?”

Ellerini uzatıp parmaklarıyla beni yanına çağırdı.

Üzerine tırmandım; pantolonum hâlâ üzerimdeydi ama tişörtümü bir kenara fırlatmışım. Kollarını dolayıp beni göğsüne bastırdı.

Ciyaklayarak itiraz ediyormuş gibi bir ses çıkardım ama gitmek istemiyordum. Yüzünü yaladım, o da mememi ısırdı. Birbirimize saldırıyor gibiydik ama ikimiz de gülüyor, geniş yatakta dönüp duruyorduk.

Sonra misilleme olarak onun göğsündeki piercing’i dilimle yokladım, o da elleriyle yüzümü tutup beni nefessiz bırakana kadar öptü.

Oradan sonrası sadece birbirimizi soymaya çalışan aceleci eller, kondom paketinin açılış sesi ve o kondomu aletine geçirirken

benim sanki ne olursa olsun onu burada tutmaya gücüm yetermiş gibi kollarına sımsıkı sarılışımdı. İçime girdiğinde ikimiz de kıpırdamadık.

“Sana doyamıyorum,” dedi. Gözleri karanlık, sesi ciddiye. Belki bu sözleri defalarca düşünmüştü ama sadece sarhoş olduğu için şimdi dile getirebiliyordu.

Boğazım düğümlendi. *Aslında ben de sana doyamıyorum. Hatta sanırım sana âşık oldum, o ciddi şeyler bana göre değil sözünü yeniden gözden geçirebilir misin acaba?* demek istedim.

Elbette hiçbirini söylemeyecektim. Ne o an ne de daha sonra.

Sabah uyandığımda Knox'un kolları hâlâ sımsıkı sarıyordu beni. Çırlıçıplak uyuyakalmıştık; hâlâ sertti, o hâlini hiç kaybetmeden uyanmış gibiydi. Sarılmayı sevmediğini iddia eden birine göre, Knox Holland sarılma konusunda efsaneydi.

Gözlerimi açmadan yeniden ona sokuldum. Birlikte çok az uyumuştuk ve genelde sabah o, erkenden evine dönmek için acele ederdi.

“Günaydın prenses.”

Uykulu bir mırıltıyla karşılık verdim.

Kahkahası kulağımı gıdıkladı. “Gören de dün gece o kadar içkiyi sen içtin sanır.”

“Seni sağ salım odaya taşıyan bendim,” dedim.

“Ben öyle hatırlamıyorum.” Dudaklarını boynuma, kulağımın hemen altına bastırdı ve sonraki sözlerini fısıldayarak söyledi. “Yoksa o diz çöküp bana yaptıkların rüya mıydı?”

İçim eridi. “Hayır, rüya değildi.”

“Dün geceki rüya değildi belki ama defalarca rüyamda gördüm bunu.”

Kollarında dönüp ona baktım. Sakallı yüzü, dağınık sabah saçı, çarpık gülümsemesiyle daha da yakışıklıydı.

“Senin adına çok mutluyum,” dedim.

“Sağ ol.” Kaşları hafifçe çatıldı. “Harbiden, unutup duruyorum. Ne gündü ama.”

“New Mexico’ya ne zaman gideceksin?”

Beni tutan kolları gevşedi, başını yastığa yasladı. “Kardeşlerimle konuşmam lazım ama büyük ihtimalle perşembe sabahı çıkırım. Flynn’in çarşamba maçı var, onu izleyebilirim iyi olur.”

Üç gün. Göğsüm sıkıştı.

“Vay be. Amma da yakın. Gitmeden önce yapman gereken çok şey vardır.”

Doğrudu. “Pek bir şey yok. Seni kahvaltıya götürmek için epey vaktim var mesela.”

Knox kalkıp giyinmeye başlarken ben hâlâ kıpırdamıyordum. Sanki bu yatakta kalırsam her şey olduğu gibi kalacakmış gibi. Ne yemeğe ne dünyaya ihtiyacım vardı.

“Ne sıklıkla geri gelebileceksin?” diye sordum hâlâ yatağa, onun kokusunun arasına gömülmüş hâlde. Daha önce de nasıl bir programı olacağını sormuş ama net bir cevap alamamıştım.

“Sezon başlamadan önce fırsat buldukça hafta sonları. Sezon başlayınca duruma göre değişir. Flynn mayısta mezun olunca eve dönme telaşı da azalır.”

Tüm gururumu yutkunarak bastırdım, elimdeki son cesaret kırıntılarını toplayarak çarşafı kendime sardım ve başımı yatağın başlığına yasladım. “Peki ya biz?”

Biz demek için neden o ânı seçtim, hiç bilmiyordum. Aslında biz değildik. Belki haftalardır içimden öyle geçtiği içindi. Biz. Birlikte. Gerçekten birlikte.

Siyah tişörtünü yavaşça aşağı çekti, bakışları benimkine kilitlendi. Yüzündeki ifade midemin kasılmasına neden oldu.

Artık geri adım atamazdım. “Biliyorum, aramızda ciddi bir şey yok dedik ama senden gerçekten çok hoşlanıyorum. Çok güzel vakit geçiriyoruz ve bunun bitmesini istemiyorum.”

“Ben de senden hoşlanıyorum.”

“Ama?” dedim çünkü yüzündeki gölgeyi görmüştüm.

“Ben şehirdeyken yine görüşürüz ama haftalarca, aylarca ayrı kalabiliriz. Olmayacak bir şeyin sözünü verip seni bekletmek istemem.” Dudak kenarları hüznle aşağı kıvrıldı. “Senin de yarışma sezonun başlıyor.”

Ben her şeye rağmen bunun mümkün olacağına inanmak istiyordum ama belli ki o istemiyordu.

Gülümsemesi eski, rahat hâline döndü. O çok alıştığım oyunbaz hâline. Yatağa yaklaşıp ellerimi tuttu, beni ayağa kaldırıp kollarına aldı. “İnan bana, sevdiğin insanların hayatına bir girip bir çıkması nasıldır bilirim. Sürekli bekler, olmayacak şeyler ümit eder ve daima hayal kırıklığına uğrarsın. Bunları yaşamayı istemem ve ben de bir başkasına bunları yaşatacak kişi olmak istemem.”

Dudaklarımı titremesin diye sımsıkı birbirine bastırdım.

“New Mexico o kadar da uzak değil. Belki bir hafta sonu ziyarete gelirsin,” dedi, sanki eski bir arkadaşına bir ara uğramasını söyler gibi kaygısız bir sesle.

“Evet, olabilir,” dedim. Kalbim çatırdıyordu ama sesim beklenmedik şekilde sakindi.

Knox dudaklarıma bir buse kondurdu ve gülümsedi. “Hadi, önce karnını doyuralım, sonra da Valley’ye döneriz. Gitmeden önceki birkaç günümü nasıl geçirmek istediğimi çok iyi biliyorum.”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Knox

Sonraki birkaç gün göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Neon Punch takımının sahibi Burt'le konuştum ve adama hemen ısındım. Gençken o da yarışmış, sonra avukat olmaya karar vermiş. On beş yıl masa başında çalıştıktan sonra –kendi deyimiyle– artık oturmaktan sıkılmış.

Takımı yeniydi ama güçlü sponsorları vardı, hatta birini Thorne'dan kapmışlardı. Heyecanlıyım.

Yine de bütün hafta içimi kemiren bir his vardı. Kardeşlerim benim adıma çok sevinmiş, hiçbir sorun olmayacağına dair beni temin etmiş, başından beri bunun için çalıştığını söylemişlerdi. Daha önce de evden uzak kalmıştım, o yüzden bu sefer farklı hissetmemem gerekirdi. Belki Flynn'in okulunun bitmek üzere olmasından, günlerinin “son”larla dolu olmasındandı: son maç, son etkinlik, son dans. Komikti aslında çünkü kendim son sınıftayken bu şeylerin hiçbirini umursamazdım.

Bir de Avery vardı. Onu aklımdan çıkaramıyordum. Her fırsatta birlikte vakit geçirmiştik ama onun okuluyla antrenmanları, benim kardeşlerimle takılmam ve yola hazırlanmam arasında fazla zaman kalmamıştı.

Aramızda bir tuhaflık vardı. Artık görüşmeye devam etmek istediğini söylemiyordu ama hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Onu sık sık göremeyecek olmak beni de üzüyordu ama her şey aynı kalacak diye söz veremiyordum bir türlü.

Babamın kendi takvimine göre hayatımıza girip çıkmasının hem annem hem de bizim için nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum. Ben de bir başkasına, hele de Avery'ye aynısını yaşatmak istemiyordum.

Bu gece Valley'deki son gecemdi. Avery'nin antrenmanı geç bitmişti ama Flynn'in basket maçından sonra bana katılacaktı. Flynn için önemli bir maç olabilirdi; iki üniversiteden gözlemciler tribündeydi. Üniversitede basketbola devam edip etmeyeceğinden emin değildi ama seçeneklerinin olması iyiydi.

Takım ısınırken haftanın geri kalan programını kafamdan geçiriyordum. İlk görüşme sadece birkaç gün sürecekti; büyük ihtimalle hafta ortasında geri dönerdim. Düşüncelere dalmış, Avery'yi ne zaman görebileceğimi hesap ederken Archer'la Brogan her zamanki yerlerine, önümdeki sıraya oturdular. Brogan sade M&M dolu bir paket uzattı.

"Sağ ol," dedim, bir ayağımı ön sıradaki basamağa uzatarak.

Hendrick yanımdaki koltuğa çöktü, öteki yanında Jane vardı.

"Tam kadro buradayız," dedim, öne eğilip nişanlısına el sallayarak. "Selam Hollywood."

"Selam Knox." Gülümsemesi biraz donuktu.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var," diye mırıldandı Hendrick, çenesini bana doğru eğip sesini alçaltarak.

"Ne oldu?" Oyuncuların kendi sıralarına koşmasına neden olan zili duyar duymaz dikkatim dağıldı.

"Babamız burada."

"Ne?" dedim yüksek sesle, dikkatimi bir anda ona vererek. Onu doğru duymuş olmamın imkânı yoktu.

Kapıya bakmam için başını o tarafa çevirdi. Babamız gerçekten de içeri girmişti.

Ne oluyor lan?

Ayağa kalkıp onu dışarı atmak istedim ama Hendrick kolunu önüme koyup beni oturduğum yere bastırdı.

"Bekle," dedi. "Flynn'e bak."

Dişlerimi sıkarak dediklerini yaptım. Babamın varlığını fark eden yalnızca biz değildik. Flynn de babamızı görmüştü ve yüzünde temkinli bir tebessüm vardı. Kan beynime sıçramıştı.

Adam salonu sanki yıllar sonra ilk kez geliyormuş gibi inceliyordu ki gerçekten öyleydi. On yıl kadar geç kalmıştı sadece. Bakışlarımızın ateşini hissetmiş olacak ki gözleri bize kaydı, adımları yavaşladı.

“Selam çocuklar,” dedi başını hafifçe eğip selam vererek.

Hiçbirimiz tek kelime etmedik. O da umursamadan sahayı ortalayan çizgiyi geçip ilk sıraya oturdu.

Karşı takımın oyuncularını anons ediliyordu ama hiçbir şey duymuyordum. Onun burada olduğuna inanamıyordum.

“Bir şey söyleyeceğim,” dedim ve ayağa kalktım ama üç kardeşim de önüme geçti.

“Bence iyi fikir değil,” dedi Hendrick.

Brogan da başını sallayıp onayladı.

Archer kararsız görünüyordu. Sanki babamın yanına gidip yumruk atmak istiyor ama ortalığı karıştırmaktan da çekiniyordu.

Benim böyle bir sorunum yoktu. Tek istediğim onu buradan kovmaktı.

“Devre arasını bekleyelim,” dedi Hendrick. “O zamana kadar sorun çıkarmazsa birlikte gider konuşuruz.”

Tekrar dönüp Flynn’e baktım. Yüzündeki umut dolu gülümseme büyümüştü; kalbim kırıldı. Bir zamanlar babam geldiğinde ben de aynen öyle gülümsemiştim. Ta ki bir sonraki hayal kırıklığına kadar.

Oyun başladı. Sadece Flynn’e odaklanmaya çalıştım ama Flynn kanattan üçlük attığında babam ayağa fırlayıp alkışlayınca kendimi tutamadım. Sanki sahiden gururlu bir baba gibi davranmaya hakkı varmış gibi...

Brogan’ın adımı söylediğini duydum ama kulak asmadım. Tek bir dürtüyle hareket ettim: Onu buradan çıkarmak. Hayatımdan tamamen silmek. Kardeşimin hayatından da. Böyle pat diye ortaya çıkıp her şey güllük gülistanlıkmuş gibi davranamazdı.

“Sorun çıkarmak istemiyorum, Knox,” dedi beni görünce.

“O zaman buraya gelmemeliydin.”

“Flynn beni gördüğüne mutlu görünüyor. Babası yanında olmalı.”

“Evet, olmalıydı,” dedim. “Eğer düzgün bir babası olsaydı.”

Üst sıradan bir kadın boğazını temizledi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Flynn, beni hazırlıksız yakalayıp. Kenara doğru yavaşça koşmuş, bizi izliyordu. Yüzündeki ifade utançla öfke arasındaydı. Midem düğümlendi. O bakış babama değil, bana yönelikti.

“Bir sorun yok. Sadece konuşuyoruz. Hadi git, takıma ne olduğunu göster,” dedi babam. Flynn kısa bir tereddütten sonra sahaya dönüp oyuna karıştı.

Arkamdan Hendrick’in sesi yankılandı. “Knox, hadi. Değmez.”

Babamın çenesi kasıldı ve Hendrick’e baktı.

Ben hâlâ yerimdeydim. Hendrick omzuma dokundu, belli ki beni sakinleştirmek istiyordu ama tüylerim diken diken oldu. Hissetmek istediğim tek şey yumruğumun babamın çenesine değmesi.

Aniden arkamı döndüm, yumruklarım sıkılıydı.

İlk yarının geri kalanı boyunca gergindim, saniyeleri saydım. Archer dışarı çıkmayı önermişti ama bu adama istediğini veremeyecektim. Ya da beni onun gibi gösterecek hiçbir şey yapmayacaktım. Bu sahneden zarar görecekti tek kişi Flynn olurdu.

“Ne yapacağız?” dedim, mantıklı düşünemediğim için Hendrick’e bakarak. Flynn’in yüzündeki ifadeyi bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Bizden utandığı için mi öyleydi yoksa gerçekten babasını görmekten mutlu mu olmuştu?

“Bilmiyorum. Onu zorla çıkaramayız,” dedi Hendrick.

“Ne yazık ki,” diye ekledi Archer.

Karar veremeden babam yanımıza geldi. “Sizi görmek güzel, çocuklar,” dedi.

Cesaretine şapka çıkarılırdı doğrusu. Hendrick onu dikkate alan tek kişi oldu, “Neden geldin?” gibi bir homurtu çıkardı. Onu

etrafta babamız diye gezinen bu boktan adamdan korumak ister gibi Jane'in önüne yarım adım attı.

Hiçbirimiz konuşmadık. Dişlerimi öyle sıkıştırmıştım ki kırıldığından emindim.

Adam hâlâ mesajı almamış, defolup gitmemişti. "Flynn iyi oynuyor. Takımın en iyisi sanırım. Üniversiteye gitmeyi düşünüyor mu?"

Beni neyin daha çok sinirlendirdiğini bilmiyordum: Flynn'in yeteneğini yeni fark etmesi mi yoksa yıllardır ortalıkta yokken şimdi onun geleceğini sormaya hakkı olduğunu sanması mı? Zaten tüm bunları ve çok daha fazlasını biliyor olmalıydı. Onunla dersleri hakkında konuşan, üniversiteleri araştıran, burs başvurularında ona yardım eden o olmalıydı.

Hendrick futbol sayesinde tam burs almıştı. Archer'la Brogan –en azından kısmen daha ucuz olduğu için– Valley'de kalmayı tercih etmişti. Eminim ki biraz da beni Flynn'le yalnız bırakmak istememişlerdi.

Ama ben istiyordum ki küçük kardeşim nereye gitmek istiyorsa oraya gitsin. Hak ediyordu. Çünkü zor bir çocukluk geçirmişti ve buna rağmen hepimizin en iyi yönlerini taşımayı başarmıştı.

"Neden buradasın?" dedim dişlerimin arasından.

"Sanırım sizinle aynı sebepten," dedi.

"Hayır." Başımı sertçe salladım. "Biz Flynn'i desteklemeye geldik. Sen ne yapmaya geldin? Hâlâ istediğin zaman nerede istersen orada olabileceğini mi göstermek istiyorsun?"

Yüzünden kısa bir utanma ifadesi geçti sanırım. Ama utanmalıydı zaten. Çocuklarını terk edip doğum günlerinde kart göndermeye dahi zahmet etmeyen bir adamın utanması gerekirdi. Eskiden bana söz verip tutmadığında yıkılırdım. Flynn'e aynı şeyi yapmasına izin veremezdim.

O iyi bir çocuktü. Daha iyisini hak ediyordu. Onun çok daha güzel şeyler görmesini istiyordum.

"Ben sadece oğlumu izlemek istiyorum, hepsi bu," dedi babam ama ben onun sözlerinin arkasında başka bir anlam duyuyordum:

“Sizinle ilgilenmedim ama işte buradayım, on yedi yılda bir defa bir maça geldim, aferin bana.”

“Eğer gerçekten bu kadarsa,” diye araya girdi Archer, sözleri sesli söylemeden işaret diliyle aktararak, “o zaman maçtan sonra yine gideceksin, değil mi? Bir daha da ortalıkta görünmeyeceksin?”

Az kalsın kahkahayı basacaktım. Babam tabii ki işaret dilini hiç öğrenmemişti. Onu son görüşümüzden beri hobi olarak bile olsa buna zaman ayırdığını sanmıyordum. Onca iş güç ve devasa bir pislik olması arasında buna ayıracak vakti nereden bulabilirdi ki?

Babamın verdiği hasar kendini hepimizde farklı şekillerde göstermişti. Hendrick her şeyi geride bırakıp çekip giderek ve bir yerlere gelerek bundan kaçmaya çalışmıştı ki bunu başarmıştı da. Ta ki istediğinin bu olmadığına karar verene kadar. Sanırım ben bu durumla, nefretim bana rehberlik etmesine izin vererek ve babamdan mümkün olan her şekilde farklı biri olmaya çalışarak başa çıkmıştım. Ama Archer bundan hiç kaçmamış ya da görünür bir şekilde isyan etmemişti. Bence babamın o ortadan kaybolma oyununun en azından bir kısmından kendi kazasını, yani işitme kaybına neden olan o kazayı sorumlu tutuyordu. Kazayı, babamın zaten ondan önce de pek ortalarda olmadığını bilecek kadar iyi hatırlıyordum ama babamın kazadan sonra daha uzun süreler boyunca gözden kaybolduğu konusunda Archer haksız da sayılmazdı. Bu yüzden Archer için, sadece kendisi olmanın her zaman en büyük hadi oradan çekme yöntemi olduğunu düşünmüştüm.

“Bu geceden sonra bir daha ortalarda görünmeyecek,” dedim Archer’a cevap verir gibi. Sonra babama manidar bir bakış attım. “Öyle değil mi?”

Babamın yüzü kıpkırmızı kesildi, ağzını açtı ama sonra vazgeçti. O sırada Valley takımı ikinci yarı için sahaya çıktı. Flynn topu eline almış, potaya doğru yürüyordu. Takım arkadaşları ısınma atışlarına başlamışlardı. Flynn başını kaldırıp bize baktı. Bizim tarafa doğru bakarken topu yere vura vura ilerledi.

Babam hiçbir şey söylemeden kalkıp uzaklaştı. Binayı tamamen terk ettiğini umuyordum ama emin de olamıyordum. Yine de hepimiz aynı anda derin bir nefes aldık.

Brogan'ın gözleri kocaman açıldı. "Vay canına," dedi, abartılı bir iç çekişle. "Bayağı gergindi. Siz iyi misiniz?"

Archer omuz silkti. "Ben iyiyim."

Hendrick o kadar sakin görünmüyordu ama başını onaylar gibi salladı ve bir kolunu Jane'in omzuna doladı.

"Biraz yürüyüşe çıkacağım," dedim.

"Babamıza bulaşmak yok," dedi Hendrick ciddi bir sesle.

"Bulaşmayacağım." Aslında istiyordum. Sahadan uzaklaşıp soyunma odalarına yöneldim. Oradan park alanına açılan arka kapıya çıkılıyordu ve daha da önemlisi, babamın gittiği yönün tam tersindeydi.

Telefonumu çıkarıp ne yapmak istediğimi düşünmeden ekranı açtım. Avery'nin adını bulup yazmaya başladım: **Tahmin et kim maça geldi?** 😡😡 yazdım ama hemen sildim. Kızın yeterince derdi vardı, benim baba travmamdan bıkmış olmalıydı.

Yeni bir mesaj yazdım:

BEN

Antrenman nasıl gidiyor?
Amuda kalkmamı izlemeyi üzledin mi?

Cevabını beklerken park alanında volta attım. Her titreşimde kalbim fırlayacak gibiydi. Derken mesaj sesi geldi. Avery'den bir fotoğrafı bu: Denge aletinin üstündeydi, yüzünde terli ama kararlı bir gülümseme vardı.

AVERY

Eğer Üstsüz amuda kalkıyorsan, cevabım evet.

Geceye hafif bir kahkaha karıştı, istemsizce gülümsedim. O mesaj olan biten onca boktan şeye rağmen içimi ısıtmıştı.

Salona geri döndüğümde maçın ikinci yarısı yeni başlamıştı. Duvarın yanında durup oyunu izlemeye koyuldum. Flynn topu rakipten çaldı ve ışık hızıyla diğer potaya doğru koşturmaya başladı. Diğer oyuncular onu yakalamak için arkasından fırladı ama o çoktan potaya yaklaşmıştı. Sıçradı ve topu potaya bıraktı.

Sonra her şey yavaş çekimde gerçekleşti sanki. Karşı takımdan biri Flynn'i durdurmak için son bir hamleyle havaya sıçradı. Ama Flynn inişe geçmişti bile. İkisi havada çarpıştı. Kardeşimin bacakları altından kayd ve sağ kolunun üstüne düştü.

Daha yere çarpmadan koşturmaya başlamıştım. Flynn'in boğazından keskin bir çığlık koptu ve salona tuhaf bir sessizlik çöktü.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Knox

Brogan bana bir bardak dandik hastane kahvesi uzattı.

“Sağ ol, istemem.” Başımı sallayıp bekleme salonunun bir ucundan ötekine yürümeye devam ettim, kimsenin yüzüne bakmadım.

Koltuklar Flynn’in takım arkadaşları ve onları getiren velilerle doluydu. Koçu da oradaydı. Bir de biz vardık. Hendrick’le Jane sessizce oturuyordu, Archer’la Brogan otomatı meşgul etmişti, babam ise benden olabildiğince uzakta dikiliyordu. Akıllıca bir tercih.

Flynn sakatlandığı andan sonrasını pek hatırlamıyordum. Her şey kötü bir rüya gibiydi. Onu sahadan çıkarırlarken dirseğine bir bakış atmamız yetmişti; kırıldığı belliydi. Onu hastaneye ben getirmiştim, hemen içeri almışlardı. O zamandan beri aldığımız tek haber de ameliyata alınması gerektiği idi. Ameliyat... Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Bekleme salonunda kısık bir uğultu vardı; herkes zamanı unutturacak bir şey bulmaya çalışıyordu. Ben de yerdeki fayansları sayıyordum. On üç, on dört, on beş...

Otomatik kapılar dışarıdan vızıldayarak açıldı. Ardından korna sesleri ve asfalta vuran yağmurun ince tıngırtısı geldi. Kapıda o belirdi. Endişeli bakışları odayı taradı ve beni bulunca hızla yanına doğru ilerledi. Kıpırdayamadım ama kollarını bedenime doladığında eridim.

Parmaklarını benimkilerin arasına geçirip beni bir sandalyeye oturttu, yanındakine de kendisi geçti.

“Bir haber var mı?” diye sordu.

“Henüz yok.”

“Çok üzgünüm.” Elimi sıktı. “Flynn güçlüdür. İyi olacak.”

İyi olurdu olmasına ama bir daha oynayabilecek miydi? Kimse yüksek sesle söylemese de hepimizin aklında aynı soru vardı. Sağ dirseği kırılmıştı. Atış yaparken kullandığı baskın kolu. Bunun şimdi ya da gelecekte ne anlama ifade edeceğini bilmiyordum ama sanki hayatımdaki tüm güzel şeyler parmaklarımın arasından kum gibi akıp gidiyordu ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum.

Flynn’in koçu kalkıp kendine o berbat kahveden bir bardak aldı, sonra babamın yanına gitti. Doktor da aynısını yapmıştı. Sanki Flynn’den sorumlu kişi oymuş gibi. Ne komik bir şaka.

“Kendimi o kadar çaresiz hissediyorum ki,” dedim. Bacağım yerinde durmuyordu, içimdeki enerji dışarı taşacak gibiydi. “Keşke onun yerinde ben olsaydım.”

“Biliyorum,” dedi Avery.

Sonunda ona baktım. Gerçekten baktım. Pembe mayosunun üstüne geçirdiği siyah eşofman, spor ayakkabılar, dağılmış bir atkuyruğu... “Buraya gelmek için antrenmandan erken çıkmana gerek yoktu.”

“Erken çıkmadım,” dedi hemen, sonra yüzüne utangaç bir gülümseme geldi. “Tamam, çıktım. Ama yarınki antrenmanda rutime bol bol kafayı takabilirim.”

Yanık kahve kokusunun doldurduğu loş ışıklı odada, ucuz plastik sandalyelerde el ele oturduk. Aklımdan geçen tek şey, şu anda beni bir arada tutan tek şeyin o olduğuydu.

Doktor geri döndü, hepimiz haber almak için etrafını sardık. Babam da geldi ama Avery de yanımdaydı ve elimi sıkı sıkı tutuyordu.

Doktor, Flynn’in kolundaki kırığı ve yaptığı işlemleri tıbbi terimlerle anlattı. Normalde her kelimeyi dikkatle dinler, anlamadıklarımı sorardım ama şu an tek isteğim Flynn’i görmektir. Gerçekten iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek.

“Onu görebilir miyiz?” diye sordum sonunda, doktor sustu-
gunda.

“Elbette ama kısa tutun. Şu an hâlâ biraz sersemlemiş hâlde, dinlenmesi gerek. Ağrısı kontrol altında ama önümüzdeki yirmi dört saatte epey rahatsızlık yaşayacak. En azından bu gece burada kalsın istiyorum. Sabah her şey yolundaysa eve götürebilirsiniz.”

“Takım arkadaşlarına ve koçuna ben haber veririm,” dedi Bro-
gan, endişeyle bizi izleyen grubu işaret ederek.

[Flynn ilaçların etkisindeydi. Gülümsedi, birkaç ay imza vere-
meyeceğiyle ilgili bir şaka yaptı.

Hepimiz sırayla onu öpüp saçma teselli cümleleri kurduk. Sıra bana geldiğinde gözkapakları çoktan yarı kapalıydı.

“Ben eve uğrayıp sana temiz kıyafet getireyim,” dedim. “Başka bir şey ister misin?”

Gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı.

Otoparka çıktığımızda Avery kollarını göğsünde kavuşturmuş, yanımda yürüyordu. “Seninle gelmemi ister misin?” dedi.

Evet demek istedim ama onun yapabileceği bir şey yoktu. Ben de pek keyifli bir tip olmayacaktım. Flynn’in bana ihtiyacı vardı ve şu an başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

“Yok, gerek yok. Eşyalarını alıp hemen geri dönerim. Geceyi burada geçireceğim zaten. Planlarımızı iptal ettiğim için üzgünüm.”

“Saçmalama. Tabii ki yanında olmalısın.” Arabasının yanma geldiğimizde durduk.

“Bir daha atış yapabilecek mi sence?” diye sordum. Cevap konusunda güvenilebileceğim tek insan oydu. O da benzer bir durum yaşamıştı. Aynısı olmasa da ağır bir sakatlıktan dönmüştü. Flynn’in de dönebileceğini söylerse, inanırdım.

“Bilmiyorum,” dedi. Umudum ayaklarımın dibinde eriyip gitti. Sonra elimi tuttu, serçeparmaklarımızı birbirine geçirdi. “Ama abisi kadar inatçıysa bence şansı yüksek.”

Derin bir nefes aldım ama göğsüm hâlâ sıkışıyordu.

“Hey,” dedi birbirine kenetli ellerimizi sallayarak. “Benim bu gece başka bir işim yok. İstersen yemek alıp hastaneye gelirim, sana eşlik ederim.”

İstemedenden de olsa gülümsedim. Bana ne kadar iyi geldiğini bir bilse... Ama ben kardeşimle ilgilenirken onun bütün gece hastanede oturması, planladığımız geceden çok uzaktı. “Sağ ol ama gerek yok. Zaten berbat bir ruh hâlindeyim, senin de yarın dersin var.”

Bir an duraksadıktan sonra, “Fikrini değiştirirsen ya da bir şeye ihtiyacın olursa haber vermen yeter,” dedi.

Başımı onaylar gibi salladım. O da arabasının kapısını açmak için döndü.

“Avery.” Sesim alçak çıkmıştı ama hemen durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. “Yanımda olduğun için teşekkür ederim.”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Avery

Knox perşembe günü bana mesaj attı; dün gece orada olduğum için tekrar teşekkür etti ve Flynn'in eve döndüğünü söyledi. Beni çağırmadı, gidişinden de bahsetmedi. Yemek getirebileceğimi ya da hemşirelik konusunda yardım edebileceğimi söyledim ama hallettiklerini söylemekle yetindi. O kadar.

Başında bir sürü dert olduğunu biliyordum ama ona yardım etmek istiyordum. Onun yükünü biraz olsun hafifletmeme izin versin istiyordum.

Çat kapı gitmek de doğru gelmedi, bu yüzden bir mesaj daha atıp fikrini değiştirirse yardıma hazır olduğumu yazdım.

Onun bana izin vermesini ya da bana ihtiyaç duymasını sağlayamazdım. Tıpkı beni, benim onu özlediğim kadar özlemesini de sağlayamayacağım gibi. Henüz gitmemişti bile ama sanki onu çoktan kaybetmişim.

Evet, bu hafta birkaç kez görüşmüştük ama ona aynı şehirde olduğumuz dönemlerde takılmaktan fazlasını istediğimi söylediğinden beri o bambaşka biri olmuştu.

Yüksek sesle dile getirmese de ben cevabımı almıştım aslında. Neredeyse her gün birlikte vakit geçirdikten sonra aynı şehirdeyken ara sıra görüşme fikri bile başlı başına işkence gibiydi. Şimdi-den öyleydi. Ona fena hâlde abayı yakmıştım. Sert kabuklu, dikenli Knox Holland kalbimi çalmıştı bir kere. Her gün geri vermeye çalışsa da elinde tutmayı sürdürüyordu.

Daha önce de insanları özlemiştim. Eski sevgilileri, hoşlandığım insanları, tam tanımadan kaybettiğim büyük halaları... Ama Knox'u bir daha hiç göremeyeceğim düşüncesiyle göğsümde beliren ağrıya hiç aşına değildim.

Filmlerde hep olur ya, kadın kahraman kalbi kırıldığında odasına kapanır, dondurma kutularına kaşık sallar, aynı eşofmanı günlerce üstünden çıkarmaz. İşte ben o konuda uzmandım. Ama Flynn ve Knox'un yaşadıklarından sonra kendime acımaya nasıl hakkım olabilirdi? Sağlıklıydım. Beni seven bir ailem vardı. Üstelik başıma gelen sakatlığa rağmen hâlâ en sevdiğim şeyi yapabiliyorum.

O yüzden ağlamadım ya da koca koca çikolata paketlerine saldırmadım. Knox'la yazışmalarımızı baştan sona okumadım ve geçirdiğimiz her ânı tekrar tekrar kafamda canlandırmadım. Tamam, son ikisi konusunda garanti veremezdim ama orada sınırı çekmiştim. Sonra da bütün enerjimi antrenmana vermiştim.

Ya da vermeye çalışıyordum. Şu anda denge aletinin üstünde sırtüstü yatıyor, tavana bakıyordum. Burası her zaman en sevdiğim yer olmuştu ama bugün o bile beni sakinleştirmiyordu.

Başımı iki yana sallayıp kendime geldim ve ayağa kalktım. Üzerinde çalışmam gereken yepyeni bir iniş hareketim vardı ve iki hafta içinde bir yarışma daha gerçekleşecekti. Kendimi oyalayacak bir şey arıyorsam, Koç Weaver bana fazlasını vermişti.

"Bugün biraz uykulu görünüyorsun, Ollie," dedi Tristan, önümden kasılarak geçerken.

Tüylerimin dike diken olduğunu hissederek dişlerimi sıktım. Rutinimin ilk hareketine başlarken yüzündeki o sırıtmayı yakalamıştım.

Canım yanmaya devam edecekti, biliyordum ama şimdilik çalışmaya hazırdım.

KIRKINCI BÖLÜM

Knox

“Flynn,” diye seslenirken bir yandan da kapısını tıklattım.

“Bir saat önce okuldan eve geldiğimizden beri dışarı çıkmadı,” dedi Brogan. Kanepede oturmuştu ve Archer’la birlikte bir an için video oyununa ara verip gerçekten ödev yapıyor gibi görünüyordu.

“Bütün gün çıkmadı,” dedim oturma odasındaki bir sandalyeye çökerken. Kahvaltıdan beri onu dışarı çıkarmaya çalışıyordum.

“İyi tarafından bakarsak, orada yapabileceği pek bir yaramazlık yok,” dedi Brogan.

Cep telefonum cebimde titredi ve gelen aramayı görüp reddettim. Archer, ekranı ters çevirip bacağıma koyarken beni izliyordu.

“New Mexico’ya ne zaman gidiyorsun?” diye sordu.

“Emin değilim.”

Brogan’la birbirlerine baktılar ama Hendrick garajdan içeri girince bakışmaları bölündü. Hendrick bizi görünce hemen Flynn’in odasına göz attı. “Nasıl?” diye sordu.

“Aynı,” diye cevapladık hep bir ağızdan.

Hendrick dikkatini bana çevirdi. “Kamyonetin yükleneceğini sanmıştım. Saat kaçta çıkıyorsun?”

Omuz silktim. “Biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu söyledim.”

Flynn’in sakatlanmasından sonraki gün yeni takımına cumaya kadar orada olamayacağımı haber vermiştim. O görüşmenin üzerinden beş gün geçmişti.

Gerçekten gitmeyi düşünüyordum ama Flynn'in dirseği zamanla iyileşecek olsa da morali bozuktu. Gelecek hakkında hâlâ cevabı yoktu ve takımının geri kalanı sezona devam ediyordu; takımdan biri Flynn'in tercih ettiği okullardan birine niyet mektubu bile yazmıştı. Kardeşimse odasında kara kara düşünüyordu.

Burt bugün durumunu sormak için iki kez aramıştı ama ona ne diyeceğimi bilmediğim için cevap vermiyordum. Şu an başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Biz burayı hallederiz," dedi Hendrick ellerini beline koyarak "Barla ilgilenecek birilerini bulurum. Flynn'le kalır, randevularına götürürüm."

"Gitmiyorum. Sorun olmaz. Burada antrenmana devam edip bir-iki ay içinde takıma katılabilirim."

Neredeyse bir haftadır piste gitmemiş olsam da rutinime burada da geri dönebileceğim doğrudur.

"Knox." Archer'ın sesi çıktı. "Gitmen gerek. Hen haklı. Biz burayı hallederiz."

Başımı iki yana salladım ama anlamalarını sağlayacak bir şey söyleyemiyordum. "Çok teşekkür ederim ama mantıklı olan bu işleri benim halletmem. Hep öyle oldu zaten."

Archer kaşlarını çattı. "Neden mantıklı olan bu olsun ki?"

"Hendrick'in barı ve Jane'i var, siz ikinizin de futbolu ve dersleri. Benim tek meşgalemse Flynn ve yarışlar." Bu sözlerin doğruluğu boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Aklımdan bir anlığına Avery'nin görüntüsü geçse de onun artık benim olup olmadığından emin değildim. Flynn'in kazasından beri neredeyse hiç konuşmamıştık. Bu konuda suçumun farkındaydım ama sorumluluğumun ağırlığı daha önce neden bu işlere kalkışmadığımı bana bir kez daha hatırlatmıştı.

"O ikisiyle yine ilgileneceksin ama burada kalmakla çok şey riske atıyorsun," dedi Arch ve diğerleri de ona katıldı.

"Umurumda değil."

Genelde Arch kolay geri adım atardı ama bu sefer öyle olmadı. “Sen Flynn için her şeyi yaparsın, biliyorum. Bunu sayısız kez gösterdin. Asıl biz sana daha fazla yardım etmeliydik ama etmedik. Fakat şimdi edebiliriz. Bize izin ver.”

“Bunların hiçbiri umurumda değil,” dedim doğrudan. “Bunları yapmaktan gocunmuyorum ya da size kızmıyorum. Ama şimdi ona sırtımı dönüp gidemem. Bana gerçekten ihtiyacı varken yapamam.”

“Sen ona sırtını dönmüyorsun.” Hendrick’in yüzü düştü ve midemde büyük bir boşluk oluştu. “Onu ardında bırakırsan babama benzeyeceğini mi düşünüyorsun?”

Bu korkuların yüksek sesle dile getirilmesi kulaklarımın çınlamasına neden oldu. Saçma geliyordu. Belki gerçekten de öyleydi. Ama Flynn’in ne olursa olsun yanında duracak birinin varlığını hissetmesi gerektiğini biliyordum; bu kişi babası olmasa bile.

“Okulu bıraktın, işe girdin, faturaları ödedin, yemek yapmayı ve o lanet çamaşırları yıkamayı öğrendin. Flynn’i okula götürdün, ona kıyafet aldın, bilmediğim daha bir sürü şey yaptın. Onun ihtiyacı olan her şeyi sen sağladın...” Abimin sesi titriyordu.

“Yani?”

“Sen o değilsin. Asla olamazsın.”

Bugün değildim belki ama birinin artık sana ihtiyaç hissetmesi ona birkaç kez sırtını dönmeye bakmaz mıydı?

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama Flynn’in sesi odayı doldurdu: “O haklı.”

Ayağa kalkıp ona baktım. Kızıla çalan kahverengi saçları dağınıktı ve sanırım birkaç gündür üstünü değiştirmemişti. Sağ kolunu vücuduna yakın tutan bir sargı vardı. Son bir yılda iyice büyümüş, yetişkinliğe adım atmıştı. Mezun olup kendi kararlarını vermeye başlaması bir yandan sevindirici olsa da bazı başka bakımlardan da üzülyordum ve kendiyile ilgili alacağı kararlar, bana artık ihtiyaç duymayacak olması gibi şeyler beni kaygılandırıyordu.

“Sen benim için çok şey yaptın ve her zaman minnettar olacağım ama burada oturup kalman dirseğimi düzeltmeyecek,” dedi

kısıt sesle. “Benim yüzümden zaten yeterince geri kaldın. Bir takım daha kaybetmene sebep olmak istemiyorum.”

“Dirseğin iyi olacak,” dedim, gözlerindeki o kararsızlığı fark ederek. “Ayrıca ben burada olmak istiyorum. Bu bir yük değil. *Sen* bir yük değilsin.”

Ayaklarını kıpırdattı ve gözlerini benden kaçırdı. Bir adım öne çıktım, başımı hafifçe eğip onu gözlerime bakmaya zorladım. “Beni duyuyor musun?” dedim. “Sen lanet olası bir yük değilsin.”

“Ben olmasam şimdiye çoktan Valley’den gitmiş olurdun.” Sesinde o tipik ergen sızlanması vardı.

“Belki giderdim,” dedim, “ama sen benim ailemsin. Senin için her şeyi yaparım.”

“O zaman bunu benim için yap,” dedi Flynn sesi gitgide kısılırken. “Senin bu fırsatı kaçırdığını düşünmek bile istemiyorum. Bu senin işin, sen bunun için doğdun. Bunu herkesten çok hak ediyorsun.”

Dediklerini duymuştum. Hepsini duymuştum ama gitmek konusunda hâlâ huzursuzdum.

“Hepimizin istediği şey bu,” dedi Archer. Küçük kardeşinin yanına gelip sağ koluna dokunmamaya özen göstererek kolunu onun boynuna attı. “İstersen her saat başı güncelleme yollarız.”

Brogan ellerini ovuşturdu. “Grup sohbeti coşsun. Yeni grup adı: Bebek Holland Haberleri.”

Hendrick başını iki yana sallayarak güldü. Odadaki gerginlik o sesle birlikte dağıldı.

Hepsi bana beklentiyle bakıyordu. İçimde kaygı ile heyecan birbirine karışmıştı.

“Emin misiniz?” diye sordum. “Bir, hatta belki iki hafta erteleyebilirim ya da antrenmanımı tamamen Valley’ye taşıyabilirim.” Bunu yapan başkaları da vardı. Antrenman desteği alıp takımla uzaktan görüşerek idare edebilirdim. Koçlarım izin verirse işe yarardı. Daha az yüz yüze eğitim olurdu ama idare edebilirdim.

“Kesinlikle,” dedi Hendrick.

Archer ve Brogan başlarını onaylar gibi salladı. Flynn'e döndüm. "Kesinlikle," diye yineledi o da.

"Bir şey olursa ya da fikrinizi değiştirirseniz..."

Archer, "Mesaj atarız," diyerek sözümü kesti.

"Holland Kardeşler Acil Hattı." Brogan yine gülümseyerek yeni bir grup adı önerisi attı ortaya.

"Arkanı kollayacağız. Git de birilerini kışını tekmele." Hendrick mesafeyi kapayıp beni kucakladı.

Brogan da hemen ona katıldı. "Holland Kardeşler Sarılma & Öpücük A.Ş."

Archer'ın öbür yanıma gelip hırıltıyla güldüğünü duydum.

"Beni öpmeye kalkarsan testislerine tekmele," diye mırıldandı Hendrick.

Sonra Flynn sessizce sağlam kolunu sırtıma doladı.

Salı öğleden sonra New Mexico'ya vardım. Beş saatlik yol boyunca doğru kararı verip vermediğimi düşündüm durdum, hatta bir ara geri dönmeyi bile geçirdim aklımdan. Beni durduran tek şey, kafamın içinde çınlayan Flynn'in sesi oldu: "Sen bunun için doğdun." Haklı olduğunu umdum.

Telaflı etmem gereken çok şey vardı ve yeni takımım hiç hız kesmeden çalışmalarına devam ediyordu. Günler birbirine karıştı; antrenmanlar, motosikletimle yaptığım ayarlamalar... Burt harika bir ekip kurmuştu. Birbirimizi iyi tamamlıyorduk, birçok konuda aynı kafadaydık. Bu, sezon için bana epey umut veriyordu.

Geceleri nihayet bir dakikalığına oturacak fırsat bulduğumda Flynn'i arıyor, Valley'de işlerin nasıl gittiğini soruyordum.

"Yedek kulübesinde oturmak çok sinir bozucu," dedi cuma gecesi geç saatte. Gözlerim yorgunluktan yanıyordu. "Sahada olmak istiyorum. İki farkla kaybettik. İkili"

Sezon bitmek üzereydi ve o, takıma yeniden katılacak kadar iyileşemeyecekti. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyordum. “Ama yakında beyzbol başlıyor,” dedim.

“Evet,” diye başını salladı. “Orada işler nasıl gidiyor?”

“İyi,” dedim hızlıca, sonra ekledim: “Yorucu.”

“Daha birinci hafta. Dayan biraz.” Küçük kardeşim bana sırtı-
tıyordu.

Sessizce güldüm, keçeleşmiş saçlarımın arasından elimi geçir-
dim. “Kesinlikle. Duşa girip uyumam lazım.”

“Orada saat kaç?”

“Valley’de kaçsa o.”

Kaşlarını kaldırdı. “Daha erken.”

“Beşten beri ayaktaysan erken sayılmaz.”

“O zaman ben seni rahat bırakayım, ihtiyar. Ben de birkaç arka-
daşımın buluşup Charlene’i kutlayacağım. Stanford’a kabul edilmiş.”

“Hendrick mi götüreceksin?”

“Hayır, gelip alacaklar.” Şimdiden odasında bir şeyler toparla-
maya başlamıştı.

“İyi eğlenceler. Dikkatli ol. Yarın ararım.”

Telefonu kapatır kapatmaz kaçırdığım mesajlara göz attım.
Grup sohbetinde –şu anki adıyla **Brogan grup adını değiştirmeyi**
BIRAK– bir sürü yeni mesaj vardı.

ARCHER

Çavuş Fylnn’den yeni haber: Duş aldıl

BROGAN

Sanırım parfüm kokusu da aldım biraz.

HENDRICK

Biraz mı? O koku garaja kadar geliyor!

Gülümseyerek yanıt yazdım.

BEN

Söyle onlara, silkip gitsinler, kardeşim.

FLYNN

Kıskanıyorsunuz çünkü yaşlısınız.

BROGAN

Yok artık. Bana yaşlı mı dedi o?

Başka mesajlar da vardı. Colter ve Oak, hatta Brooklyn bile yazmıştı. Bu hafta sonu Teksas'taydılar ve yanlarında olamamak garip bir histi. Bu tempoda serbest stil antrenmanına devam etmeye fırsatım olacağını sanmıyordum.

Birkaç mesaj daha gönderdikten sonra gözüm Avery'nin ismine takıldı. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda oradaydı; bu, anlabileceğimden çok daha fazlasını ifade ediyordu. Yardımını kabul etmekte pek iyi olduğum söylenemezdi ama onun istekli olduğunu bilmek bile yükümü hafifletmişti.

Ona sayamayacağım kadar çok kez mesaj atmayı düşünmüştüm.

Veda etmeden buraya gelmiş olmak içimde bir düğüm gibi kalmıştı. Çok kesin, çok nihai bir şey gibi geliyordu.

Keşke her şey farklı olsaydı, aynı anda iki yerde olabilseydim. Elbette onu görmeye devam etmek isterdim ama o, zamanımın ve enerjimin kırıntılarından fazlasını hak ediyordu. Kendini idare edebileceğini düşünse de geride bırakılan kişi olmanın ne kadar acı verdiğini biliyordum. Belki bir süre idare edebilirdi ama sonunda hayal kırıklığına uğrardı.

Bense o arada onu bundan koruyamadığım için kendimden nefret ederdim. Yine de belki Valley'ye döndüğümde görüşebilir-

dik. Sezon başlayana kadar çoğu hafta sonu eve gitmeyi planlıyordum. Her şey yolunda giderse görüşmememiz için hiçbir sebep yoktu. Her şey eskisi gibi olabilirdi.

Bu düşünceyle içimde küçük bir kıvılcım parladı.

Gelecek hafta sonu evde olacaktım. Önce kardeşlerimle görüşür, sonra Avery'e mesaj atıp boş olup olmadığını sorardım.

Yatağa uzandım, kafamda bir plan olduğu için içim biraz daha rahattı. Onu görmeden yedi günü atlatsam yeterdi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Avery

Cuma günü Quinn beni yurttan çıkmaya ve Colter’la arkadaşlarıyla pistte takılmaya ikna etti. Geçen hafta sonu büyük sezon finalini yapmışlardı; şimdi birkaç haftalık ara verip ardından küçük etkinliklerle ve Supercross gösterileriyle devam edeceklerdi.

Bazı sürücüler hâlâ numara denemeleri yapıyor, bazılarıysa motorlarının üzerinde oturup sohbet ediyordu. Colter, ben ve Quinn kamyonetin bagaj kapağında oturuyorduk. Oak motorunu kaykayla değiştirmiş, önümüzde turlarken Colter’la grup hâlinde yapacakları akrobatik hareketleri planlıyorlardı.

“Colter, Knox’un yeni takımını çok sevdiğini söyledi,” dedi Quinn, dirseğiyle bana hafifçe dokunarak.

“İyiymiş,” dedim. Adını duyunca mideme bir taş oturdu ama duygularımı gizlemeye çabaladım. Elbette kimseyi kandıramıyordum, hele Quinn’i hiç.

“Bir de dedi ki...” diye başladı ama kolunu sıkarak sözünü kes tim. Çünkü bahsi geçen kişi aniden az ileride beliriverdi.

Kalbim duracak gibi oldu. Tanrım, onu ne kadar özlemiştim.

Kot pantolon, siyah tişört ve deri ceketinden oluşan klasik kıyafeti içindeydi. Onu görmeyeli kaç gün olmuştu bilmiyordum ama bana milyon yıl geçmiş gibi gelmişti.

“Knox!” diye bağırdı Colter, onu karşılamak için aşağı atlarken. Diğer sürücüler de hemen etrafında toplandılar.

Knox, grupla konuşurken bir an bana baktı. Midemdeki kelebekler aşağı doğru savruldu.

“Döndüğünü biliyor muydun?” diye sordu Quinn.

“Hayır. Konuşmadık,” dedim bakışlarımı kaçırarak. Geri döndüğünü bana haber vermemesi canımı yakmıştı. Tıpkı Valley’den ayrılırken bir mesaj bile atmaması gibi.

“Gidip merhaba demeyecek misin?” dedi Quinn, yüzünde kocaman bir sırıtmayla. “Sürekli buraya bakıyor.”

Cevap vermeme kalmadan, Knox arkadaşlarından birinin omzuna dokunup bana doğru yürümeye başladı.

“Sanırım kaçma vaktim geldi,” diye mırıldandı Quinn. Kamyonetten atlayıp giderken Knox’un yanından geçti. “Selam!” diye neşeyle el salladı.

Ben de aşağı indim, tam o sırada Knox önümde durdu. “Merhaba.”

“Selam prenses.” Sesindeki o hafif alay, kalbimin tellerini titretmişti.

Birbirimize yaklaştık. Sarılmadan hemen önce duraksadım ama o kollarını bedenime doladı. Deri, sabun ve hafif bir parfüm kokusu...

“Burada ne yapıyorsun?” dedim hafiften soluk soluğa. Sonra da gergince ondan biraz uzaklaşıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Colter, çocukların bu akşam burada takılacağını ve senin de geldiğini söyledi.”

Quinn’e göz attım. Yüzünde tedirgin bir tebessümle bizi izliyordu. Sevgilisi artık kara listemdeydi. İnsan arkadaşına önceden haber vermez miydi?

“Valley’de olmanı kastetmiştim. New Mexico’dasın sanıyordum.”

“Evet,” diye başını salladı. “Sadece hafta sonu için geldim. Flynn’in yarın son ev maçı var. Oynamayacak tabii ama son kez sahaya çıkışını kaçırmak istemedim.”

“Eminim onun için anlamı çok büyüktür. Dirseği nasıl?”

“Daha iyi. Doktorları ilerleme kaydettiğini söylüyor. Sezonun ilerleyen kısmında yeniden atış yapabilecekmiş.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim.”

“Fizyoterapi önerisi için teşekkürler. Flynn, onun adına birilerini aradığını söyledi.”

“Ah, önemli değil. John dizimle ilgilenmişti, o yüzden tanıyorum.”

“Çok memnun kaldı. Ben de öyle.”

“Lafı bile olmaz.” Aramızda kısa bir sessizlik oldu, sonra etraftaki gürültü o sessizliği doldurdu. Piste baktım; bir sürücü, Knox’un bir zamanlar çalıştığı bir numarayı deniyordu. “Bunları özledin mi?”

“Aslında özledim,” dedi gözlerini benden ayırmadan. “Seni de.”

Nefes almakta zorlandım. Sözleri bir yandan içimi ısıtıyor, bir yandan da canımı yakıyordu. Yine de gülümsedim. Her şey nasıl biterse bitsin, onunla dost kalmak istiyordum. En azından birbirimize selam verebilmeliydik. “Evet, ben de seni özledim ama yeni takımını sevdiğini duydum.”

“Evet, gerçekten sevdim,” dedi başını tekrar sallayarak.

O sırada Brooklyn ve az önce pistte olan başka bir sürücü yanımıza geldi. Selamlaştılar ve Knox’a hemen sorular sormaya başladılar. Birkaç dakika içinde neredeyse herkes onun etrafında toplanmıştı.

Quinn yanıma gelip elimi tuttu ve hafifçe sıktı. “İyi misin?” diye fısıldadı.

“İyiyim,” dedim.

Sonraki iki saat boyunca Knox’un çevresi hiç boşalmadı; herkes onunla konuşmak istiyordu. Ben de Quinn’le vakit geçirdim. Saat on biri bulduğunda çoğu insan motorları kenara çekmiş, biraları açmış sohbet ediyordu.

“Ben artık gideyim,” dedim.

“Ne? Erken değil mi?” dedi Quinn sarılırken.

“Öyle ama sabah erken kalkmam gerek.” Ona olabildiğince kaygısız bir gülümsemeyle baktım ama o bunu tabii ki hemen Knox’tan kaçtığıma çünkü ona âşık olduğuma yordu.

“Varınca mesaj at.”

“Atarım.” Colter’a el salladım. Diğerleri gidişimi çok da fark etmedi; hepsi güler yüzlüydü ama onlar için hâlâ Colter’ın kız arkadaşının arkadaşı olmaktan öteye geçememiştim. Knox, Brooklyn’le konuşuyordu, sırtı bana dönüktü. Veda edip etmemeyi kafamda şöyle bir tarttım ama sonunda sessizce kaçmaktansa vedalaşmanın daha doğru olacağına karar verdim. Bir gün birbirimize böyle mesafeli davranmadan konuşabileceğimiz bir zaman da gelecekti belki. Ama bugün o gün değildi.

“Hey,” dedim görüş alanına girdiğimde.

Brooklyn bana nazikçe gülümsedi, sonra da içecek bir şeyler alma bahanesiyle uzaklaştı.

“Selam,” dedi Knox. Gülümsemesi öncekinden de genişti. Bedenini tamamen bana doğru döndürürken sanki içinde bir umut vardı.

“Ben kaçıyorum da veda etmek istedim.”

Gülümsemesi soldu. “Gidiyor musun?”

“Evet. Seni görmek güzeldi. Her şeyin yolunda gitmesine sevindim. Görüşürüz.” Hızla geri çekildim. Gözlerimin dolduğunu hissediyordum ve burada ağlamak istemiyordum.

“Bekle.” Önüme geçti. “Nereye gidiyorsun?”

“Eve.”

“Sana eşlik edecek birine ne dersin?” Dudakları aşına olduğum yarım gülümsemeyle kıvrıldı. “Seninle pek konuşamadım. Gittiğimden beri durmadan seni düşünüyorum.”

Kalbim bir an durdu, sonra deli gibi atmaya başladı. “Sabah erken kalkmam gerek. Pazar günü yarışmamız var, sabah provamız olacak.”

“Doğru, Valley’de mi?”

“Evet, bizim evsahipliğimizde.” Tam onu davet edecektim ki New Mexico’ya dönmesi gerektiğini hatırladım.

“Yarın öğleden sonra peki? Antrenmandan sonra boş musun?”

Kabul etmek o kadar kolay olurdu ki... Ama sonra o gidecekti ve kalbim bir kez daha kırılacaktı.

“Bence bu iyi bir fikir değil,” dedim bakışlarımı kaçırarak. “Ben de seni özledim, seninle vakit geçirmek isterim ama sonra ne olacak?”

“Bilmiyorum,” dedi dürüstçe. “Her şeyi netleştirmiş değilim ama seni görebileceğim hiçbir fırsatı kaçırmak istemiyorum. Çoğu hafta sonu geri geleceğim. Hiçbir şey değişmek zorunda değil.”

Elini uzattı, serçeparmağını benimkine doladı.

“Mesele de bu zaten,” dedim. “Ben sadece denk geldikçe buluşmak istemiyorum. Yani elbette istiyorum ama tek istediğim bu değil. *Daha fazlasını* istiyorum. Seni istiyorum. Her zaman, yanımda olmasan bile.”

“İstediyini sanıyorsun ama sonra iki haftada bir görebildiğin bir sevgiliden sıkılacaksın. Bu ikimizde de büyük baskı yaratır. Şu an gayet iyiyiz. Bunu neden bozalım ki?”

Derin bir nefes aldım, o güzel ela gözlerine baktım. “Çünkü sana âşığım, Knox.”

Yüzünde ânında bir panik ifadesi belirdi. Gerçekten bu kadar şaşırmış mıydı?

“Ben...” dedi, sonra sustu. Çenesi kasıldı, yutkunurken boğazı hareket etti.

“Hiçbir şey söylemene gerek yok,” dedim onu rahatlatmak için. “Benim gibi hissetmediğini, bir ilişki istemediğini biliyorum. Sende en çok hayran olduğum şey dürüstlüğü. Ama dürüst olmak gerekirse, seninle böyleymiş gibi yaparak devam edemem. Oyun oynamak istemiyorum. En başta ilişki istemediğimi söyledim, o zaman sahiden de öyle hissediyordum. Ama bir noktada sana fena hâlde vuruldum.”

“Avery.” Adımı söylerken sesi çatallandı.

“Sorun değil,” dedim, onu cevap vermekten kurtararak. Onun aynı şekilde hissetmediğini bilmek bir şeydi ama ağzından duy-mak kalbimi kırardı. “Gitmem gerek.”

Bir adım attım, sonra durup ona tekrar baktım. Kaşları çatılmıştı ve... ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu.

“Seni görmek gerçekten güzeldi. New Mexico’da bol şans.”

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Knox

Valley Lisesi spor salonu o akşam tıklım tıklımdı. Hendrick'le göz göze gelip birlikte içeri girdik, her zamanki yerimize yöneldik ama koltuklarımız doluydu. Biraz ötede Archer ve Brogan el salladı.

“Biliyor muydun?” diye sordu Hendrick.

Başımı iki yana salladım. O akşam Ebeveynler Gecesi olduğunu salona girince öğrenmiştim. Demek bu yüzden normalin iki katı kalabalık vardı. Tüm oyuncuların anne babaları destek olmak için özel çaba göstermişti.

Böyle bir gecenin fikri bile canımı sıkıyordu ama belki de sadece kıskanıyordum. Takım arkadaşlarının aksine, Flynn'in onu tribünden destekleyecek bir anne babası yoktu.

O bu geceyle ilgili hiçbir şey söylememişti ama her sene aynıydı. Her defasında bir tema olurdu: tişörtler, pankartlar ya da ebeveynleri kalabalığın arasından ayıran başka bir şey. Bu yıl büyük yuvarlak rozetler vardı ve üzerinde oyuncunun takım fotoğrafı basılıydı. Tanrım.

“Ahh. On sekiz yıl sonra küçük Hollywood için senin de göğsünde öyle bir şey olunca çok komik görüneceksin. O gün bana bir fotoğraf yollayacağına söz ver.”

Hendrick bana ters ters baktı ama gözlerindeki hafif ışıltı, aslında içten içe hoşuna gittiğini belli ediyordu.

Sessizce oturduk. Flynn tek koluyla ısınma atışlarını geri çeviriyor, takımın ısınmasına yardım ediyordu. Kafasını kaldırıp bak-

tığında yüzünde temkinli bir tebessüm vardı. O ifadeyi okumaya çalıştım. Dışlanmış mı hissediyordu? Annemizi her zamankinden fazla mı özlüyordu? Son sınıf olduğu düşünülürse, bu gece ona ekstra bir darbe gibi gelmiş olmalıydı. Ya da belki de bir daha bu saçmalığa katlanmayacağı için şükrediyordu.

“*Babamızdan haber var mı?*” diye işaret etti Archer, bana ve Hendrick’e.

“Hayır,” dedi Hendrick dişlerini sıkarak. Babam hastaneden beri ortalıkta görünmemişti. Flynn ameliyattan çıkana kadar beklemişti ama Flynn kendine geldiğinde uğrama zahmetinde bile bulunmamıştı. Şaşırdığımı söyleyemezdim.

“*Tam bir bok parçası,*” dedi Brogan sessizce, işaret diliyle de ekleyerek.

Bu konuda hepimiz hemfikirdik.

“Madem ille bir gece gelecekti, bari bu gece gelseydi de bir işe yarasaydı,” dedi Hendrick. “Ben bu geceyi her zaman nefretle anmışumdır.”

“Ben de,” dediler Archer ve Brogan aynı anda.

“Bir ebeveyn olarak anılmayı hak etmiyor,” dedim.

“Mesele o değil,” dedi Archer. “Bu, Flynn’le ilgili. O sadece bu tür gecelerde normal bir ailesi olan normal bir çocuk gibi hissetmek istiyor. Hepimiz istemiştik bunu.”

Midem düğümlendi. Olaya hiç bu açıdan bakmamıştım. Flynn’e yeniden baktım. Kahretsin. “Biraz hava alacağım,” dedim.

Hiçbir şey söylemeden çıktım. Koridorda telefonumu çıkarırken yanık mısır kokusu –ya da belki de rehberde babamın adını görmek– midemi bulandırdı. Numara engelini kaldırdım ve fazla düşünmeden aradım.

İkinci çalışta açtı. Sessiz bir köşeye yürüdüm ama hattın diğer ucundan da gürültü geliyordu.

“Ebeveyn Gecesi,” dedim selam bile vermeden.

“Peee-ki.”

Dişlerimi sıkarak devam ettim. “Maça gelebilecek misin, gele-meyecek misin?”

“Zaten buradayım,” dedi ve sesi bu kez daha yakından geldi. Sesini sadece telefonda duymadığımı fark ettim. Arkama döndüğümde karşımdaydı. Telefonu kulağından yavaşça indirirken bana baktı. Şayet benden şaşırılmış ya da sevinmiş gibi davranmamı bekliyorsa daha çok beklerdi.

“Flynn dün gece arayıp maçı haber verdi,” dedi.

Dilimin ucuna binlerce soru geldi ama birini bile sormayacaktım. Onun bana yine yalan söylemesine fırsat vermeye niyetim yoktu.

Zil çalınca maça dönmek üzere arkamı döndüm. O da peşimden geldi. Kardeşlerimin yanına vardığımızda durdum, o da durdu. Elimle yanımıza oturmasını işaret ettim. Kaşları hafifçe kalktı ama tek kelime etmeden oturdu.

Babamızın yıllar sonra ilk kez hepimizin yanında oturduğunu görünce, “*Ne oluyor lan?*” diye sordu Archer aynı anda hem işaret edip hem de dudaklarını kıpırdatarak.

“Bu durum aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek,” dedim babama, elimi aramızda hareket ettirerek. “Flynn iyi. Hepimizin en iyi taraflarını taşıyor. Neden burada olmanı istediğini anlamıyorum ama şunu bil ki onun kalbini kırdığında ben rahatlayacağım. Sonunda seni tamamen yok sayabileceğim.”

Başka tek kelime etmeden oturdum. Hendrick sözlerimi onaylar gibi başını salladı. Ben yokken Jane de gelmişti, bana başparmağını kaldırdı. Onayını almak beni gülümsetti.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ama sakinleşmeye fırsat bulmadan Flynn geldi. Üzerinde kırmızı *Valley High* ısınma eşofmanı vardı, yedek kulübesine geçmeye hazırdı. Üzerinde takım fotoğrafı basılı olan iki rozet vardı elinde.

Hepimiz sanki az önceki gerginlik hiç yaşanmamış gibi davrandık.

“Şey, bana bunları verdiler,” dedi mahcup bir gülümsemeyle. Rozetlerden birini babama uzattı. Her saniyesinden nefret ettim ama Flynn’in bununla ritüele dahil olmaya çalıştığını, babasını

onurlandırmadığını biliyordum. Diğerini de bana uzattı. Yüzü kı-zarmıştı. Boğazım düğümlenmiş hâlde rozeti aldım. Elimle teşekkür ettim, o da dönüp kulübeye doğru yürüdü.

Rozeti gömleğimin üzerine geçirdim, iğnesini zorlanarak tut-turdum. Başımı kaldırdığımda Hendrick kocaman bir sırtışıla bana bakıyordu. “Şimdi kim komik görünüyor bakalım?”

Ben de burnumun yanını ortaparmağım la kaşır gibi yapıp göz-lerimi sahaya diktim. O sırada anons başladı, ilk beş oyuncunun isimleri okunuyordu.

Maçtan sonra hepimiz Flynn'i beklemek için salonda oyalandık. Babam da kaldı ama uzakta durdu. Küçük kardeşim oynamadığı için soyunma odasından çabucak çıktı. İlk önce babamın yanına git-ti. Ne konuştuklarını duyamadım ama Flynn mutlu görünüyordu.

“İyi olacak,” dedi Brogan aklımdan geçenleri okumuş gibi.

“Babam onu kesin hayal kırıklığına uğratacak.”

“Flynn o zaman da iyi olacak. Siz üçünüz nasıl aştıysanız o da aşar. Üstelik artık biz varız. İşe yaramaz baba açığını fazlasıyla ka-patıyoruz zaten.” Dirseğiyle bana vurup arsızca gülümsedi.

Haklı olduğunu umdum.

Flynn yanımıza doğru salınarak geldiğinde babam çoktan git-mişti. Flynn'in onu çağırması olmasına ya da onun gelişine dair hiç-bir şey söylemedik.

“Yemek yiyelim mi?” diye sordum.

“Olur, güzel olur,” dedi.

Hendrick bara uğramak istediği için en yakın yer olan The Hi-deout'a gittik. Masaya yerleşince Archer ve Brogan bar kısmında oturan tanıdıklarını görüp onların yanına gitti.

Flynn telefona gömülmüştü, bizi umursamıyordu.

“Buralardayken Avery'yi gördün mü?” diye sordu Hendrick. Jane birden dikleşti, belli ki cevabı duymaya hevesliydi.

“Evet. Dün gece karşılaştık.”

“Ee?” diye sordu Jane sabırsızca.

“İyi. Yarın yarışması var.”

“Gidecek misin?”

“Hayır,” dedim yavaşça. “Beni davet etmedi ve açıkçası beni görmeye pek hevesli olacağını da sanmıyorum.”

“Neden?” Flynn telefonundan başını kaldırıp kaşlarını çatı.

O sırada Archer, yanında Brogan olmadan geri döndü.

Ona beni *kurtarmasını* uman bir bakış attım ama görmezden geldi. “Ne oldu?” diye sordu.

“Avery’yle işleri nasıl batırdığını anlatacak birazdan,” dedi Hendrick, işaret diliyle de ekleyerek.

Ortam gürültülüydü, Archer dudak okumakta iyi olsa da bazen toplu konuşmaları takip etmekte zorlanıyordu.

“O ya daha fazlasını istiyordu ya da hiçbir şeyi,” dedim.

“Daha fazlası derken?” diye sordu Hendrick kaşını kaldırarak.

“Sadece takılmaktan daha ciddi bir ilişki istiyordu,” diye itiraf ettim. Boğazımı temizledim. “Ama ben yarın yine gidiyorum ve sezon bitene kadar sadece ara sıra, o da hafta sonları döneceğim.”

“Yani onu reddettin,” dedi Jane. Şaşkınlıktan gözbebekleri kocaman olmuş, ağzı açık kalmıştı.

İçerisi birden çok sıcak gelmeye başladı. Suyumdan bir yudum aldım.

“Şu an için en iyisi bu. Yanında olamayacaksam, onunla olmam doğru değil.” Onun biriyle akşam yemeğine çıkabilmesi, yarışmalarını izleyebilecek biriyle olması gerekiyordu. Sıradan günlerinin her detayını anlatabileceği biri. Çünkü önemli olan gün dönümleri değil, o küçük günlerdi. Hayatın çoğu sıradan günlerden ibaretti.

Bir süre sessizlik oldu, ardından Archer başını onaylar gibi salladı.

“Evet, uzak ilişki zor,” dedi. “Benim birkaç arkadaşım denedi, neredeyse hiçbiri bir dönemi bile tamamlamadı.”

Hendrick uzun uzun düşündü, sonra o da başını salladı. “Onu çok uzun süredir tanımıyorsun, bu yüzden şimdilik mesafeli kalmak

daha doğru olabilir. Uzaklık ve zaman duygularını tartman için sana alan sağlar."

"Muhakkak," dedim ama aslında ne zamana ne de uzaklığa ihtiyacım vardı. Ne hissettiğimi biliyordum. Belki de tam olarak bu yüzden onun için doğru olanı yapmam gerekiyordu.

O bana âşık olduğunu söylediğinde göğsümün yarılacağını sanmıştım.

"Sen ne düşünüyorsun, Hollywood?" diye sordum Jan'e.

Jane usulca omuz silkti. "Avery'yi gerçekten seviyorum ama eğer onunla ilgili kendinden emin değilsen doğru karar vermişsin."

Tam istediğim yanıt değildi ama en azından bana aptalın teki olduğumu söylememişti.

"Ben de onu sevdim," dedi Flynn. "Senin onunlaykenki hâlini de sevdim. Gerçi daha önce seni bir kızla hiç görmedim, o yüzden belki de bu, düzenli seviştiğin zamanki surat ifaden falandır."

Ona öyle bir baktım ki hemen yüzü kızardı ve sustu. "Umarım okulda kızlarla böyle konuşmuyorsundur."

Mahcup gülümsemesi genişledi.

Brogan tam o sırada masaya geri döndü. "Ne kaçırdım ben?"

"Knox Avery'yi reddetmiş. Ayrılmışlar," dedi Archer; sözlerini işaretle de aktarınca, cümle daha da acımasız geldi. O sözlerin görünüşünü de, sesini de sevmedim.

Brogan bana döndü. Her zamanki şakacı ifadesi yoktu. "Aptalsın."

Archer, onu dirseğiyle dürtüp hem konuşarak hem işaret ederek ekledi. "Doğru olanı yapmaya çalışıyor. Uzak ilişki saçmalığıyla ikisinin de başını ağrıtmak istemiyor."

Ama Brogan'ın aptalsın bakışı hiç değişmedi.

"Tam olarak ne dedi?" diye sordu Jane. "Belki o kadar da kötü değildir."

"Bana âşık olduğunu ve sadece takvimlerimiz denk geldiğinde takıldığımız, geri kalan zamanda da hayatına karışmadığım bir şey istemediğini, her zaman benim olmayı istediğini söyledi," dedim. Biraz daha su içtim ama içimdeki yangını söndüremedim.

“Sana âşık olduğumu mu söyledi?” dedi Hendrick.

“Evet.”

“Bu bayağı ciddi bir şey,” dedi Hendrick.

“Hem de ne,” diye ekledi Brogan. “Bu adamın birinin ona bu kadar yaklaşmasına izin vermesi bile başlı başına olay.”

Sözleri acı olsa da muhtemelen doğrudu.

“Ama hisleri karşılıklı değilse önemi yok,” dedi Jane.

“Evet, karşılıklı,” dedi Brogan elini sallayarak. “Şuna baksana, suratında Hendrick’in Jane’e ilgisini inkâr etmeye çalıştığı zamanki o berbat, perişan ifadenin bire bir aynısı var.”

Jane gülümsedi, Hendrick’e yaslanıp başını omzuna koydu.

“Evet, kendimi berbat hissediyorum,” dedim. “Özellikle bu muhabbet başladığından beri.”

Masadakilere bakınca, sanki her birinin yüzünde kendi aptallığımı gördüm. Brogan kaşını kaldırarak ona itiraz etmem için bana meydan okudu.

“Tabii ki ona âşık oldum,” dedim, farkında olmadan sesimi yükselterek. Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek içimde yepyeni bir panik dalgası yarattı. Sanırım bir süredir böyleydim ama o bunu söyleyene kadar içimi kemiren bu dayanılmaz hissin aşk olduğunu fark etmemiştim.

Brogan herhalde yani der gibi elini salladı.

Ama gerçekten fark eder miydi ki? Sonuçta ben hâlâ bendim.

“Sevsem ne olur? Değişen bir şey yok. Annemin yaşadıklarını gördüm. Babamın hayatımıza girip çıkmasını... Herhangi birine kendini öyle hissettirmek istemem.” O hataları tekrarlamayacaktım. Yıllar önce yemin etmiştim buna ve hâlâ arkasındaydım.

“Babam annemin yanında olduğu zamanlarda da pislikti,” dedi Hendrick. “Bunun mesâfeyle ilgisi yoktu.”

“Uzak ilişki zor olabilir ama seni seven biriyle arandaki şeyi bu kadar kolay bırakacak mısın?” diye sordu Archer, inanmaz bir bakışla.

Cevap vermeme gerek yoktu; istemediğimi zaten biliyorlardı. Ama yine de... “Ya onu üzersem? Ya sıçıp batırırsam?” dedim.

“Batıracağın kesin,” dedi Jane, yumuşak bir kahkaha atarak. “Herkes batırır. Senin biraz daha az deneyimin var, o kadar. Asıl mesele, mahvettikten sonra ne yaptığın.”

“Siktir,” diye mırıldandım. “*Gidip onunla konuşmam lazım.*”

Archer elini omzuma koyup ayağa kalkmamı engelledi. “Şimdi gidemezsin. Yarın yarışması var, muhtemelen çoktan uyumuştur.”

“Ben yarın gidiyorum,” dedim.

“Yarın onu görür, sonra gidersin,” dedi Brogan gülümseyerek. Sonra bardağını benimkine tokuşturdu. “*Şimdi de aptallığını telafi etmek için ne diyeceğini bulalım.*”

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Knox

“Bu berbat bir fikirdi,” dedim Brogan’la birlikte spor salonuna girerken. Midem düğümlenmişti, avuçlarım ter içindeydi.

Brogan kaçıp gitmemi engellemek istermiş gibi arkamdan iki elini omuzlarıma koydu. Aslında aklımdan geçmediğini söyleyemezdim. Ne halt ediyordum ben burada? Kız yarışmaya hazırlanıyordu; ihtiyacı olan son şey dikkatinin dağılmasıydı. Bense tam da öyle hissediyordum: Davetsiz gelen, gereksiz bir dikkat dağıtıcı. Belki de beni görmek bile istemeyecekti.

“Plana sadık kal, Kazanova,” dedi Brogan. “Plan kusursuz.”

“Bunu sadece fikri sen bulduğun için söylüyorsun.”

Gururla sırtıttı.

Ben onunla dün gece konuşmak istemiştim, yarışmasına gizlice gelmek falan değil. Brogan’ın beni buna ikna ettiğine hâlâ inanmıyordum.

Omuzlarımı silkip elinden kurtuldum ve tribünlerde bir yere oturdum. Salonun yalnızca bir yanında seyirci sıraları vardı. Kala-balık azdı ama yarışma alanı epey uzaktaydı, o yüzden hemen fark edilme riskim düşüktü.

Etrafa bakındım ve Avery’yi bulmam uzun sürmedi. Salonun en köşesinde, atlama tahtasının yanında ısıniyordu. Nabzım hızlandı.

Ya fikrini değiştirdiyse? Dün onu incittiğim suratından okunuyordu. Avery güçlüydü, inatçıydı. Belki de enerjisini harcamaya değmeyecek bir adam olduğuma karar vermişti bile.

“Sen gelmesen de olurdu,” dedim ayağımı sinirle sallayarak.

“Olmaz,” dedi Brogan. “Bir kıza kalbini dökmeye geldiğin ânı mümkün değil kaçıramazdım! Bunlar ömür boyu bana malzeme olacak.”

Ona ters ters baktım ama aldırmadı bile. Gözleri salona kilitlenmişti. “Hem cimnastikçiler ateşli.”

İlk yarışma asimetrik barlardaydı. Avery altı Valley sporcusunun arasında yoktu; kenarda durup ilk birkaç sporcuyu alkışladı. Sonra ısınma montunu çıkarıp kenarda zıplamaya başladı, diz çekme hareketleri yaptı, kısa koşularla ısınırken biten her performansta takım arkadaşlarını tebrik etti.

Bar rotasyonu bitip Valley atlamaya geçtiğinde yüz ifadesi değişti. Yüzündeki yoğun konsantrasyonu görebiliyor, gerginliğini neredeyse hissediyordum.

“Knox!” diye seslendi biri.

Aşağı baktığımda gülümseyerek el sallayan Hope’u gördüm. Ardındaki kadına bir şey söyledi, sonra birlikte yukarı doğru, bize yaklaştılar.

“Hope,” dedim küçük kıza gülümseyerek. “Selam. Seni görmek güzel.”

“Seni görmek de öyle.”

Yanındaki kadının saç rengi ve düz burnu Hope’unkilerle aynıydı.

“Bu annem,” dedi Hope. Sonra ona dönüp, “Bu da Avery’nin sevgilisi, Knox,” diye ekledi.

Brogan sessizce güldü. “Rüyasında,” diye mırıldandı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim kadına başımla selam vererek. Hope hemen yanıma oturdu, annesi de onun yanına geçti.

Hope bana doğru eğildi. “Anneme gerçeği açıklamaktansa böyle demek daha kolay. Gerçi şu anda tam olarak nesin ki?” Sesindeki sertlik, Avery’nin tarafında durduğunu açıkça belli ediyordu.

Brogan da eğilip sohbete katıldı. “Seni sevdim, ufaklık. Ben Knox’un kardeşi Brogan.”

Hope elini kaldırıp selam verdi, yanakları kızardı. Görünüşe göre artık ikinci favori Holland konumuna düşmüştüm.

“Geçen sezondan beri ilk kez atlamada yarışacak,” dedi gözlerini sahadan ayırmadan.

“Harika,” dedi Brogan, kalabalıkla birlikte alkışlayarak. “O halleder.”

Ben gözlerimi Avery’den bir an bile ayıramadım. İlk Valley sporcusu atlayışını yaptığında tribünlerde büyük bir alkış koptu.

Koçu olduğunu tahmin ettiğim kadın, puanlar açıklanırken onunla konuşuyordu. Kendi yarışlarım öncesinde bile bu kadar terlememiştim.

Avery üçüncü sıradaydı. Sırası yaklaştıkça yüzündeki kararlılık katmerleniyordu. Midem altüst olmuştu. Pistin ucuna gelince başını sağa sola çevirdi, gözleri ileriye kilitlenmişti. Ayak parmaklarını geriye katlayıp tek tek esnetti. Hazır olduğunda kollarını kaldırıp hakemlere gülümsedi. Omuzları bir kez kalkıp indi, derin bir nefes aldı ve fırladı. Koşarken kollarını kaldırdı, bir yuvarlanışla ellerinin üzerinde geriye takla attı ve atlama masasına elleriyle bastırarak havada dönüp geçti. Ya da bana öyle geldi. Her şey o kadar hızlı oldu ki hareketleri seçmek imkânsızdı.

Avery dengeli bir iniş yapınca içimden bir oh çektim. Ama sevincim kısa sürdü. Çünkü bir şeylerin ters gittiği belliydi. Gülümsemesi donuktu, ellerini hakemlere kaldırırken vücudunu tutuşu... yanlıştı.

Hope’a dönüp soracaktım ki Avery’nin yere yığıldığını gördüm.

“Ne oldu?” dedim. Her şey mükemmel görünüyordu ama bir şeylerin ters gittiği açıktı.

“Bilmiyorum. Belki dizidir,” dedi Hope endişeyle.

Kalbim göğsümde gürültüyle çarpıyor, midem düğümleniyordu. Hayır, hayır, hayır. Bu kadar emekten sonra böyle bir aksilik olamazdı. Salon sessizliğe gömüldü; Tristan ve başka bir çocuk onu yerden kaldırıp dışarı götürdü. Seyirciler endişeli bir alkışla onlara eşlik etti. Avery salonun diğer yanındaki kapıdan çıkarıldı.

“Ben...” dedim Brogan’a.

“Git,” dedi.

Belki de şu âna kadar düşünmemiştim ama şimdi, kapının eşiğinde dururken fark ettim: Belki de Avery beni görmekten hiç mutlu olmayacaktı. Hele de böyle bir anda.

İçeri girince onu gördüm. Geçici bir muayene masasının üstünde uzanmıştı. Mavi polo tişörtlü, haki pantolonlu bir adam dizine bakıyordu. Onu görünce ciğerlerime biraz hava doldu. Elle-riyle kapadığından yüzünü göremiyordum.

Başını yana çevirip bana baktı. Gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. “Knox?”

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Avery

Kapıda oyalanırken Koç Weaver’la antrenörlerden biri bileğimi kontrol ediyordu.

“İyiyim,” dedim doğrulup. “Muhtemelen sadece burktum.”

Canımın acıması bir şey değildi ama çok korkmuştum. Yanlış basar basmaz paniklemişim. Her sakatlığın antrenmanlarımdan aylar, hatta yıllar çalabileceğinin, hatta her şeyi bitirebileceğinin fazlasıyla farkındaydım.

Sinirlerim altüst olmuştu; ellerimin titremesini durduramıyordum ama ciddi bir sakatlık olduğunu sanmıyordum. Acıyordu ama kırık gibi değildi. Şükürler olsun.

Adrenalin hâlâ damarlarımda dolaşırken gevşemeye çalışıp onların bileğimi muayene etmesine izin verdim. Elimi Knox’a uzattım, o da işaretimi bekliyormuş gibi bir anda yanıma geldi.

“Merhaba,” dedim kısık sesle, parmakları parmaklarımı kav-rarken.

“Selam prenses.” O tok sesi ve o tanıdık hitap içimi rahatlattı. “Ödümü kopardın.”

“Burada ne işin var?” diye sordum.

Cevap vermeden önce antrenör araya girdi. Düşündüğüm gibi kırıktan söz etmedi ama hem o hem de Koç Weaver yarışmanın geri kalanında dinlenmemin iyi olacağını söyledi.

“Hayır,” dedim başımı sallayıp ayağa kalkmaya davranarak.

Sanki düşecekmişim gibi herkes bir anda üstüme geldi. Sol bileğimin üstüne yavaşça yük bindirip yokladım. Hassastı, acı da vardı ama üzerine basabiliyordum.

“Denge aleti son rotasyon. O zamana kadar toparlarım.”

Koç Weaver’ın kaşları ortada birleşti; beni dikkatle süzdü. Her ne gördüyse sözlerime ikna oldu ki başımı salladı. “Şimdi bileğini sararız. Sonra hafif ısınmalarla kendini dene; ona göre karar veririz.”

Gülümsedim, izin vereceğini biliyordum. Durumu daha beter hâle getireceğini hissedersen kendimi zorlamayacaktım ama açıklayamadığım nedenlerle oraya yeniden çıkmam gerekiyordu.

Antrenör bandajı sararken Knox elimi tuttu ve başparmağı bütün o süre boyunca parmak eklemlerimin üzerinde gidip geldi.

Hazır olunca Knox beni ayağa kaldırdı ve birlikte salona çıktık. Bazı takım arkadaşlarım endişeli bakışlar attı, bense Knox’la birkaç saniye daha geride kaldım.

“New Mexico’ya döndün sanıyordum,” dedim.

“Ben de,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Ama gitmeden önce seni görmem gerekiyordu.”

Kalbim ayaklarının dibinde parçalara ayrılmak istedi. Buradaydı çünkü vedalaşacaktık. Geçen sefer giderken vedalaşmamıştık. Onu yürüyüp giderken izlemenin canımı acıtacağını biliyordum ama en azından ne hissettiğimi söylemiştim. Keşkem yoktu. Sonucun böyle olacağını bilsem de yine aynısını yapardım.

“Geldiğin için sağ ol,” dedim boğazımdaki düğümü yutarak. “Şu bandajı biraz yoklayayım en iyisi.”

“Evet, tabii. Elbette.” Boğazını temizledi. Bir şey kafasını kurcalıyor gibiydi ama belki de aramız artık hep böyle tuhaf olacaktı.

“Sonuna kadar kalacak mısınız?”

“Evet. Buradayım. Belki yarışmadan sonra biraz konuşuruz diye umuyordum.”

Nabzım hızlandı. “Ne hakkında?”

“Şey... Sonra konuşsak daha iyi,” dedi. “Yani galiba.”

“Şimdi söyle.” Bir saat daha ne diyecek diye bekleyemezdim. Kendimi yer bitirirdim.

“Önemli bir şey değil. Sen odaklan, oranın canına oku.” Gülmeye çalıştı ama hiç ikna edici değildi.

“Knox?”

Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı, çenesi kilitlendi. Beni daha fazla incitmekten korkuyorsa o noktayı çoktan geçtiğini bilmeliydi.

“Avery.” Koç Weaver bana seslendi. Üçüncü rotasyona geçiyor-duk, takımın yanına dönmem gerekiyordu.

“Ne varsa söyle, Knox. Sorun yok. Gerçekten. Ben iyiyim,” dedim.

“Seni seviyorum,” dedi pat diye. Sonra gözlerini sımsıkı kapadı. “Siktir. Dur. Hayır. Yanlış oldu.”

Etrafımdaki her şey ağır çekime girdi; beynim sözlerini ve yüzündeki o sevimli, çaresiz ifadeyi işlemeye çalışıyordu. “Yani sevmiyor musun beni?”

“Hayır, seviyorum. Yani... Lanet olsun. Berbat ettim. Koca bir konuşma hazırlamıştım.”

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken gülümsememek için kendimi tuttum.

“Korkaklık ettiğim için özür dilerim. Daha önce söylemeliydim ama bir işe yaramayacağını düşündüm. Belki şimdi de yaramıyordur. Çok geç kaldıysam da suç bende, biliyorum ama bunu söylemeden gidemezdim. Seni seviyorum, Avery. Sen tanıdığım en etkileyici insansın. Güzelsin, zekisin, yeteneklisin. Hayallerinin peşinden giderken herkesten daha çok çalışıyorsun ve buna rağmen başkalarına da vakit ayırıyorsun. Quinn, Colter, Hope, Flynn, ben... Ben birilerini içeri almayalı çok olmuştu ama sen sırf sen olduğun için ite kaka bir şekilde içeri girdin ve işte o an ben teslim bayrağını çektim. Belki bunu göstermek konusunda

pek başarılı olamadım ama ben en başından beri senindim. Hâlâ da öyleyim. Benim olmanı istiyorum. Sadece aynı şehirdeyken değil, her zaman.”

Yanıtımı bekleyerek yüzüme baktı. Adrenalin damarlarımda yeniden coştı, kalbim göğsümü delip çıkacak gibiydi.

Spiker sıradaki yarışın anonsunu yaptı; gitmem gerekiyordu. Söylemek istediğim çok şey vardı ama tek yapabildiğim, bütün hafta hayal ettiğim gibi onu çabucak kucaklamak oldu. Gözlerim yandı. Gülümseyerek gözyaşlarımı serbest bıraktım ve takıma doğru bir adım geri çektim. “Gitmem gerek. Biter bitmez seni bulacağım.”

Alnında anlık bir endişe ve kuşku çizgisi belirdi, sonra başıyla onayladı. Yerimi alırken onu gözümle izledim; Brogan ve Hope’la birlikte tribünlere oturdu. Hope beni görünce el salladı, yarışmaya devam edebildiğimi görünce sevindi. Başparmağını kaldırarak iyi olup olmadığımı sordu, ben aynı hareketle karşılık verince de gülümsemesi büyüdü.

Yer hareketlerinde takımı yüreklendirdim, içimde tazelenmiş bir coşkuyla bağırıp çağırıyordum. Gözümü sık sık Knox’a dikmemeye çalıştım ama ne zaman o yana baksam beni izliyordu. Dikkatimi dağıtmamaya uğraşsam da sözleri kulaklarımda tekrar tekrar çınliyordu. Beni sevdiğini söylüyordu. Knox Holland beni seviyordu. Aslında içten içe bildiğim bir şeydi belki ama bunu ondan duymayı hiç beklememiştim.

Sıra denge aletine geldiğinde içim kıpır kıpırdı, kabına sığmayan bir enerji topuna dönmüştüm. Sanki bu seriyi yıllardır bekliyordum. Bugün takımın ası bendim, dolayısıyla benden öncekilerin bitirmesini beklemek zorundaydım.

Diğer takım atlamadaydı ve bizden önce bitirdiler; o yüzden hakemleri selamladığımda tüm gözler bendeydi.

Gözlerimi bir anlığına kapayıp bir nefes verdim; sonra ellerimi denge aletine koyup kendimi yukarı çektim. Her harekette, Knox’la

birlikte çalıştığımız tüm o anlar birer birer gözümün önünden geçti. Ne kadar baş belası olduğuna, beni nasıl zorladığına, Hope'la hâline ve bir saatlik deli gibi çalışmanın ardından o üstsüz, terli hâlinin ne kadar çekici olduğuna dair her şey.

Ne zaman âşık olduğumu tam olarak söyleyemezdim. Gözümün önünden geçen her ânın payı vardı bunda. Azar azar, parça parça.

Üçlü kurt dönüşünü yaparken Hope'un herkesinkinden yüksek bir çığlık attığını duydum. Sonra akro serime girdim: yan aerial, layout step-out. Kendimi sanki dışarıdan izliyordum. Göğsüm gururla yükseldi, yüzümde bugüne kadarki en kocaman gülümsemeyle aktım gittim. Bu hissi bir daha asla hafife almamaya karar verdim. Denge aletinin üstü, en sevdiğim yerdi. Her fırsat bir armağandı.

İnişlerim pürüzsüzdü, dönüşlerde sallanmadım, dans hareketlerim zarifti. Saatler süren çalışmaların hepsi bir araya geldi. Sadece iniş hareketi kalmıştı. Sol ayağımı kaldırıp parmağımı gererek bileğimi yokladım; geriye sadece küçük bir sızı kalmıştı. Bunu yapmak istiyordum ama sezonun kalanını riske atmak istemiyordum.

Yeni iniş hareketini birkaç haftadır çalışıyordum, çoğu zaman da temiz iniyordum. Ama seyirci önünde her şey farklı olurdu. İçimdeki küçücük şüpheyi yutup odaklandım. Knox'un sesi kafamın içinde cınladı: *Bunu yaparsın, prenses.*

Serinin sonuna doğru hızlanıp patladığım anda her şey sustu. İçimdeki şüphe de kalabalık da. Gerçekten mi sustular yoksa ben mi başka hiçbir şeyi kaydetmedim bilmiyorum ama denge aletinin ucundan fırlayıp tam dönüşlü çift taklaya girdiğimde salonda toplu bir nefes alış duyulur gibi oldu.

Ayaklarım mindere değdi; bazı antrenmanlarıma göre göğsüm biraz daha alçaktı ama hızla doğrulup ayaklarımı bitıştırerek ellerimi havaya fırlattım.

Sessizlik bir saniye daha sürdü, sonra bir gürültü koptu. Valley U takım arkadaşlarım adımı bağırdı; kalabalık çığlık atıp alkışladı. Koç Weaver'a koştum. Yüzünde büyük bir rahatlama vardı; ona o kadar sıkı sarıldım ki cevap vermekte zorlandı.

"Bana inandığınız için teşekkür ederim," dedim.

"Aferin, Avery."

Ayrılır ayrılmaz takım arkadaşlarım beni sardı. Sarılmalar, çalkılan beşlikler... Hakemler mükemmel on puanı yazınca sevinçten çığlık çığlığa kaldık.

Tristan yaklaştı; yüzünde kendinden emin ama gururlu bir ifade vardı. "İyi işti, Ollie."

Elimi kulağıma götürerek, "Tekrar söyle," dedim şakacıktan.

Gözlerini devirdi. "Geri adım atmadığın için." Sonra dudaklarını kıvrıdı. "Geri döndün."

"Ben hiç gitmedim ki." Yumruğumu uzattım ve yumruk tokuşturduk. Sonra doğrudan tribünlere, Knox'a koştum. Yerinden kalkmamıştı. Basamakları koşarak çıktım.

Önce Hope atılıp zıplaya zıplaya bana sarıldı. "Mükemmel on mu?! İnanamıyorum. Aşırı havalısın."

"Teşekkürler. Geldiğine sevindim." Göz ucuyla Knox'a baktım. Onu bu kadar büyük gülümserken gördüğümü hatırlamıyordum.

"Tebrikler. Bu... Diyecek söz bulamıyorum," dedi.

"Nadir görülen bir şeydir," diye araya girdi Brogan. "Bomba gibiydin."

"Biraz ilham aldım," dedim ona, sonra bakışımı yine Knox'a çevirdim.

"İlham bulmana sevindim çünkü ben izlerken ödüm koptu. Hangi gerzek, bir kızın büyük bir kalabalık önünde yarışmasından hemen önce ona ilk kez ilanaşk eder?" Yüzünde mahcup bir gülümseme vardı.

"Benim gerzeğim," dedim kollarımı boynuna dolayarak. "Ben de seni seviyorum."

Tam onu öpecekken Brogan'ın sesi geldi: "Bir dakika? Ona söyledin mi yani? Peki plan ne oldu? Çocuk, sen kazandıktan sonra yapacağı koca bir konuşma ezberlemişti."

Knox'un dudakları bir sırtışıla kıvrıldı.

Kaşımı kaldırdım. "Onu dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"Sonra," dedi ve dudakları benimkilerle buluştu.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Avery

Hope denge aletinin üstünde oturduğum yere doğru yürürken elindeki telefona bakıp başını eğdi. “Knox mu o?” dedi. Ben de sevgilimle mesajlaşmaya ara vermiş, nefesleniyordum.

Sevgilim. Knox benim *sevgilimdi*. Garip. Henüz bu kelimeyi kullanmıyordum ama hoşuma gitti.

Knox’un bana seni seviyorum dediği ve New Mexico’ya dönmek zorunda kaldığı günün üzerinden iki hafta geçmişti. İki haftadır her gün konuşuyorduk, yüzlerce mesaj yazmıştık ve ben onu deli gibi özlüyordum.

Knox’u görsün diye telefonu Hope’a uzattım.

“Merhaba!” dedi Hope yüzünde kocaman bir gülümsemeyle el sallayarak. “Ne zaman geri dönüyorsun? Avery sensiz çok mızızlanıyor.”

“Hiç de mızızlanmıyorum,” dedim biraz fazla savunmacı bir tonda. Tamam, belki ilk günlerde öyleydim. Onun hep yanımda olmamasına alışmak garipti. Her gün o kadar çok şey oluyordu ki her birini onunla paylaşmak istiyordum. Başta onu sıkıcı ayrıntılara boğmaktan çekinmiştim ama bunu söylediğimde Knox gülmüş ve “Hepsini bilmek istiyorum, prenses,” demişti.

Böylece epik mesaj zincirlerimiz başlamıştı. O, benim bugün öğle yemeğinde ne yediğimi bilmeli mi; ben de onunla ilgilenmeli miyim? Hayır. Ama günlerimizin küçük parçalarını paylaşmak aradaki mesafeyi azaltıyordu.

“Bu hafta sonu ya da sonraki hafta dönebilmeyi umuyorum,” dedi Knox. “Geçen hafta sonu yarışma nasıldı?”

Hope telefonu elimden alıp hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlatmaya başladı. Onları dinlerken gülümsedim. Hope’un da Knox’u en az benim kadar özlediğine emindim.

Sohbet durulunca bir el hareketiyle telefonumu geri istedim.

“Bir dakika,” dedi bana, sonra Knox’a dönüp, “Senden bir tavsiye almam gerekiyor,” diye devam etti.

“Dinliyorum,” dedi Knox.

Ben de öne eğilip ekrandan ona baktım. Antrenman salonundan arıyordu. Yere oturmuştu, göğsü çıplaktı, hâlâ ter içindeydi.

“Bir çocuk var, ondan hoşlanıyorum,” dedi Hope. “Bana birinden hoşlandığını ama kim olduğunu söyleyemeyeceğini söyledi. Arkadaşım Janet bunun benden bahsettiği anlamına geldiğini düşünüyor ama emin değilim. Sınıf listesindeki herkesin adını tek tek sordum, hepsine hayır dedi.”

“Peki...” dedi Knox kelimeyi uzatarak. “Hangi konuda tavsiye istiyorsun?”

“Sence benden mi hoşlanıyor?” diye sordu Hope sabırsızca. “Ve bunu ona nasıl söyletirim?”

Knox’un kaşları kalktı, ağzını açtı ama bir şey diyemedi. Elini ensesine götürdü. Konunun derinliklerinde kaybolduğu açıktı. Ben de gülmek için dudaklarımı ısırdım.

Onu kurtarmak için araya girdim. “Sınıfınızdaki herkesi sormuşsun ya hani, peki ona senden hoşlanıp hoşlanmadığını sordun mu?”

Yüzü bembeyaz kesildi. “Asla! Gülerse rezil olurum.”

Haklıydı. İlk hoşlanmalar kadar zor olan tek şey ilk reddedilişti.

“Valley Ortaokulu’na gidiyorsun, değil mi?” diye sordu Knox.

“Evet. Neden?” Hope kaşlarını çatıp onu süzdü.

“Eğer gülerse, bir dahaki geldiğimde o çocukla küçük bir konuşma yapmam gerekebilir.”

Gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Şaka mı yapıyordu? Hiç sanmıyordum.

“Knooooox,” diye inledi Hope.

“Peki,” dedi Knox düşünceli bir hâlde. “Evet, bence arkadaşın Janet haklı. Sana senden hoşlandığını dolaylı yoldan söylemeye çalışıyor. Bu kadar kaçamak davranmasının nedeni de senin hislerini açıklayamamanla aynı. Ya bekleyeceksin ya da gidip soracaksın.”

Hope’un gülümsemesi soldu ama başını onaylar gibi salladı.

“Sorarsan en azından gerçeği öğrenirsin. Senden hoşlanmayan bir çocukla zaman harcamak istemezsin. Senin ne kadar harika olduğunu fark etmeyen birine değmez.”

“Evet,” dedi ciddi bir ifadeyle.

“Hoşlanmıyorsa aptaldır zaten,” dedi Knox. “Tanıdığım en havalı çocuk sensin.”

Hope’un yüzü yeniden aydınlandı. “Haklısın. Mükemmelim ben. Teşekkürler, Knox!”

Sonra telefonu bana geri verdi ve ısınmaya gitti.

Gülerek telefonu kaldırıp kadrja girdim. “Sanırım gününü güzelleştirdin.”

Sevgilim yanaklarını şişirip nefesini bıraktı. “Erkek kardeşlerle büyümek beni kız sohbetlerine hiç hazırlamamış.”

“İyi idare ettin.”

Omuzları düştü, başını salladı. “Umarım ortaokul çocuklarını azarlamak için uçağa atlamam gerekmez.”

“Eğer döneceksen, umarım başka bir sebeptendir. Mesela gelip beni öpmek gibi.”

“Öpmeden durmak zaten tam anlamıyla acil bir durum gibi geliyor,” dedi sırtarak.

Cuma günü dersten çıkıp yurda döndüğümde posta kutumda ön büroda bana teslim edilmek üzere bir paket beklediğine dair bir mesaj buldum.

Görevli kız beni görür görmez yüzü aydınlandı. Ayağa kalkıp arkasındaki masada duran kocaman pembe güllerle dolu vazoyu alıp bana uzattı.

“Birisi sana fena hâlde tutulmuş olmalı. Bu hafta üçüncü defa,” dedi.

Aslında dördüncüydü ama salı öğleden sonra nöbetçi farklıydı.

“Teşekkür ederim.” Vazoyu alıp çiçekleri burnuma yaklaştırdım.

“Bu da geldi,” dedi baloncuklu bir zarf uzatarak.

Ağır vazoyu diğer elimle dengeleyip paketi aldım. “Teşekkürler.”

Odaya girip her şeyi bırakır bırakmaz Knox’u aradım. Masamda yer kalmadığından çiçekleri artık yere koyuyordum; odam baştan aşağı zarif bir engelli parkura dönmüştü. Görünen o ki Knox hiçbir şeyi yarım yapmayı bilmiyordu.

Ayrı şehirlerdeyken iyi bir sevgili olamayacağından endişelenmişti ama buna rağmen –başka bir eyaletten bile– varlığını çok net hissettirebiliyordu. Bu hediyelerin hepsi, aklının hep bende olduğunu göstermek içindi, biliyordum.

Bazı günler zor geçiyordu ama çoğu zaman sadece şanslı hissediyordum çünkü ikimiz de sevdiğimiz şeyi yapabiliyorduk.

“Hey,” dedi telefonu nefes nefese açarken.

“Çiçekler için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

“Elimde ayrıca şüpheli görünümlü bir paket var,” dedim, New Mexico adresli baloncuklu zarfı incelerken.

“Açtın mı?”

“Henüz değil. Daha yeni geldim.” Zarfı yırtarken kendimi Noel sabahında bir çocuk gibi hissettim. Bana mektup gönderen tek kişi annemdi. Üstelik Knox’un sıradan bir insan gibi postanede sıraya girdiğini hayal etmek bana tuhaf bir keyif verdi.

Zarfin içinden katlanmış, parlak pembe bir tişört çıkardım. Önünde siyah harflerle Neon Punch yazıyordu, arkasında ise onun numarası olan 18 ile Holland yazıyordu. İçim bir anda pamuk gibi yumuşadı. Tişörtü göğsüme bastırdım.

“Bayıldım. Teşekkür ederim.” Zaten çoktan üstümdekini çıkarıp yenisini giymeye başlamıştım. Onun kokusunu taşıyordu.

“Rica ederim.”

Sonra birden fark ettim. “Aman Tanrım, takımın rengi pembe miymiş?”

“Neon pembe.”

Kahkahalarla güldüm.

O ise alayla karışık bir homurtu çıkardı. “*Bir de siyah.*”

O kadar çok güldüm ki konuşmakta zorlandım. “Pembe mi giyeceksin sen? Bu harika!”

Bir saniye sonra o da sessizce gülmeye başladı. “En azından şimdi bana seni hatırlatacak.”

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Knox

Kamyonetle giderken Avery aradı.

“Selam prenses,” dedim telefonu açarken.

“Selam.” Neşeli sesi kulağıma dolunca damarlarıma dopamin enjekte edilmiş gibi oldum. “Günün nasıl geçti?”

“İyiymiş. Seninki?”

“Fena değildi. Antrenman zorluydu. Yeni bir atlama kombinasyonu çalışıyordum ama geçen senekine benziyor; beynim sürekli o eski rutine dönmeye çalışıyor. Deliriyorum.”

“Alışırısın,” diye teselli ettim.

Kararsız bir mırıltı çıkardı. “Peki ya sen? Orada her şey nasıl gidiyor? Seni özledim. Aa, bugün harika bir haber aldım!”

“Ben de seni özledim.” Otoyoldan Valley çıkışına girdim. “Bugün yeni antrenörle görüştüm. Pist dışı antrenmanlarıma bir kısmını benim planlamama izin verdi.”

“Amuda kalkma partisi ha?” diye takıldı.

“Aynen öyle. Üstelik tişörtlüz.”

“Olmaz! Tişörtle. Ben ortalıkta yokken biri seni o hâlde izlerse fena olur!”

Onun kavga ettiğini hayal edip güldüm. Gerçi gerek kalmazdı. Ben tamamen onunum.

“Yurda döndün mü?” diye sordum. “Peki şu güzel haber neymiş?”

“Aslında Flynn’i görmeye uğradım.” Telefonu kardeşime uza-

tıyor olmalıydı çünkü bir saniye sonra ondan kısa bir, "Selam ah-bap," sesi geldi.

Donup kaldım. Beni ele verecek mi diye bekledim. Avery'ye sürpriz yapmak istemiştım. Hafta sonu döneceğimi Flynn biliyordu ama Avery'nin haberi yoktu. Tek sorun, onun bizim evde olacağını hesaba katmamamdı.

"Tamam, bugün ABD takımından bir arkadaşım aradı," dedi heyecanla. "Ülkenin en iyi cimnastikçileriyle bir yaz turu düzenli-yormuş, beni de davet etti."

"Prenses, bu harika!"

"Biliyorum! Sadece on kişi seçecekmiş ve ben onlardan biriyim. İnanabiliyor musun?"

"Tabii ki inanıyorum. Tebrikler."

"Teşekkür ederim. Keşke burada olsaydın da kutlasaydık. Quinn beni dışarı çıkaracak. Aa, Colter da selam söyledi. Sanırım seni öz-lüyor. Sürekli senin serbest stil videolarını izleyip ne kadar çabuk geliştiğini anlatıyor."

Motoru kapatıp arka koltuktan çantamı aldım. "Belki çok uzun süre özlemesine gerek kalmaz."

"Yakında dönüyor musun yoksa?" derken sesinde belirgin bir umut vardı.

Kamyonetin kapısını açtım, adımlarım hızlandı. Onu görmek için sabırsızlanıyordum. Haftalar çok yavaş geçiyordu. Telefonlar, mesajlar iyi hoştu ama Valley'den her ayrıldığımda bir sonraki dönüşüm için gün saymaya başlıyordum.

"Evet. Çok yakında."

"Ne zaman?" dedi. Tam o anda sesini mutfaktan duydum.

Çantayı yere attım. O hızla arkasını döndü, beni görünce ağzı bir karış açık kaldı. Sonra kulakları sağır eden bir çığlık atarak koşup bana atladı. Onu havada yakalayıp sımsıkı sarıldım ve dudaklarına yapıştım.

Tanrım, onu nasıl özlemişim. Öpüşüne bakılırsa hislerimiz karşılıklıydı.

Flynn boğazını temizleyince ondan gülerek ayrıldım. Avery'nin yüzü kızarmıştı ama onu bırakmadım ve kolumu beline doladım. Birlikte kardeşime yürüdük.

Flynn'e sarılmak için Avery'yi kısa bir süreliğine bıraktım. "Yemin ederim, bir haftada iki santim uzamışsın."

Gururla gülümserken göğsünü kabarttı. "Hendrick'i geçtim. Görsen, kafayı yiyor."

"Bahse girerim yiyordur." Saçını karıştırdım. "Arch, dün akşam babanla yemeğe gittiğini söyledi. Her şey yolunda mı?"

Bunu sormaktan nefret ediyordum ama Flynn babam hakkında kendiliğinden gelip benimle konuşmazdı; ona ne kadar kızgın olduğumu biliyordu. Yine de durumları öğrenmek istiyordum. Çünkü onu korumayı hiçbir zaman bırakmayacaktım.

Bir an duraksadı. "Evet. Beni kutlama yemeğine çıkardı."

Dirseği hâlâ tam iyileşmemişti ama her hafta daha iyiye gidiyordu. Üstelik Houston'daki birinci tercihi, hayalindeki antrenör Luka Champé'nin takımına burslu kabul almıştı. Bursu tüm masrafları karşılamıyordu ama o teklifi aldığındaki heyecanımı görünce, bunu mümkün kılmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar vermiştim. Hayalini yaşarken onu izlemek için her şeye değerdi. Uzaklarda olmasına alışamayacaktım ama daha gururlu olamazdım.

"Güzel. Sevindim."

Güldü. "Gerçekten mi?"

Sözlerimi dikkatle seçtim. "Kazandığın şeyleri seninle kutlamak isteyen bir sürü insan olmalı."

Babamın sonunda düzgün bir ebeveyn olacağına inanıyor muydum? Hayır. Flynn'in bile artık böyle bir beklentisi yoktu ben-
ce. Ama günün sonunda benim yapabileceğim tek şey, orada olmaya devam etmektir. Keşke biri benim için de hep öyle yapsaydı.

Flynn tezgâhtan telefonunu aldı. "Barda seni bekliyorlarmış. Geçerken beni de okula atabilir misin? Bu akşam dans var."

"Bir dakika, onlar senin geleceğini biliyor muydu?" dedi Avery, önce bana sonra Flynn'e bakarak.

“Sana sürpriz yapmak istedim. Quinn büyük haberi verdi. Kutlamayı kaçırıamazdım.”

Tekrar bana sarıldı. Omzunun üzerinden Flynn’e baktım: Oradaydı. Üzerinde ütülü bir gömlek, jilet gibi bir pantolon vardı. “Bir dakika,” dedim. “Sen dansa mı gidiyorsun?”

Flynn’i bıraktıktan sonra Avery’nin yurda uğrayıp üstünü değiştirmesini bekledik, ardından The Topsy Rose’a gittik. Bara girer girmez Archer ve Brogan beni görüp el salladı. Archer aslında barmenlik yapmazdı ama Brogan çalışırken arka tarafta takılmayı severdi.

“Seni görmek güzel, kardeşim,” dedi Arch.

Brogan önüme pembe sıvıyla dolu bir tekila bardağı koydu.

“Bu ne şimdi?” diye sordum.

“Adını Neon Punch koydum,” dedi göz kırparak.

Tek dikişte içtim. Fazla şekerliydi ama sonunda hafif yakıyordu. İsmi tam yerindeydi. Sandalyeye oturup Avery’yi kucağıma çektim. Ona dokunmadan duramıyordum.

Çok geçmeden Colter ve Quinn de geldi. Avery ayağa kalkıp arkadaşına sarıldı, Colter ise bana doğru yürüdü. Beni baştan aşağı süzüp kollarını açtı, sıkıca sarıldı ve sırtıma bir şaplak indirdi.

“Yeni takım nasıl gidiyor?” diye sordu geri çekilince.

“İyi. Gerçekten iyi. Harika bir sezon olacak gibi,” dedim.

“Çok güzel,” dedi. “Ama burada seni özlüyoruz. Pistteki herkes özlüyor. Brooklyn bile daha az neşeli, inanabiliyor musun?”

Kahkaha attım. “Evet, inanabiliyorum. Ben de sizi özledim.”

Gerçekten özlemiştim. Parçası olduğum tüm takımlar içinde en doğal, en aile gibi olan onlardı. “Sezon arasında benim için hâlâ yeriniz olur mu, ne dersin?”

Başını kaldırıp gözlerini kocaman açtı. “Geri dönmek mi istiyorsun?”

Başımla onayladım. “Düşünüyorum. Zaten bir sporda sana fark attım, şimdi serbest stilde de seni geçmem gerekir.”

Uzun bir kahkaha patlattı. “Rüyanda görürsün, Holland.”

Bardan ilk ayrılan biz olduk. Herkesi görmek güzeldi ama artık kız arkadaşımla yalnız kalmak istiyordum.

Barın dışında el ele yürüyüp motosikletime gittik. Kaskı uzattım, o da sarı saçlarının üstüne geçirdi.

“Şimdi nereye?” diye sordu, ben onu motora bindirirken.

“Nereye istersen, prenses,” dedim.

KAPANIŞ

Avery

“İşte geliyor,” dedim, heyecanla Flynn’in koluna girerek Knox pistin son virajını dönüp bitiş çizgisine doğru hızla ilerliyordu. O pembe formayı her gördüğümde istemsizce gülümsüyordum.

O önümden geçerken, her seferinde olduğu gibi, çığlık attım. Muhtemelen o gürültüde beni duymuyordu bile ama içimde biriken heyecanı başka türlü dışarı atamıyordum. Yarışın bitmesine beş dakika vardı; her turda sinirlerim biraz daha geriliyordu.

Yüzünün büyük bir bölümü gözlüğüyle kaskının altında kalmıştı ama önümüzdeki rampadan havalanıp motorunu havada çevirdiğinde, yemin ederim gülümsediğini görebiliyordum. Orada olmayı, o ânın hızını, o coşkuyu seviyordu. Ben de onu izlemeyi.

Motoru, önündeki 18 numaralı plaka dahil, baştan aşağı çamurla kaplanmıştı. Günün ilk yarışı bittikten sonra yağmur bastırmış, pist âdeta çamur deryasına dönmüştü. Ama şimdi güneş parlıyordu, bulut yoktu, Knox pistte fırtına gibi esiyor, herkese kelimelerin tam anlamıyla tozunu yutturuyordu.

Sezonu müthiş geçmişti. Puanlarda ve yarış galibiyetlerinde öndeydi. Durmak bilmiyordu. Üstelik aynı anda benim ikinci yılımı tamamlamamı ve ilk NCAA genel şampiyonluğumu kazanma-

mı kutluyor, Flynn'in mezuniyet hazırlıklarını takip ediyor, Archer ve Brogan'la vakit geçiriyor, Hendrick'in düğün işleriyle ilgileniyordu.

Onun o kocaman kalbine, her şeye yetebilmesine hayrandım.

Bir anda yanımdan geçip gözden kayboldu.

Flynn'in kolunu bırakarak gülümsedim. "Üzgünüm."

Bir anlığına öyle bir sırttı ki sanki küçük bir Knox'a bakıyormuşum gibi hissettim; sonra yüzüne o tanıdık, tatlı Flynn gülümsemesi yerleşti. "Bu yarış cepteydi zaten. Hata yapmazsa kimse yetişemez ona."

Hata yapmazdı. Bugün kusursuz gidiyordu.

Bütün aile oradaydı, Knox'un galibiyeti elinden kaçırmayacağını biliyordum. Bu zaferi hep birlikte yaşamak istiyordu. Tam Knox'luk bir şeydi.

Flynn'le birlikte gelmiştik, birkaç gündür yarış hafta sonu atmosferine kendimizi kaptırmıştık. Archer ve Brogan dün gece bize katılmıştı ve şu an çadır çadır gezip kızlarla tanışıyorlardı. Hendrick ve Jane balayından -Fiji'den- sadece bir gün önce dönmüştü ve sabah arabaya atlayıp bize katılmışlardı. İkisi de parıl parıl parlıyordu. Colter ve Quinn de oradaydı ama kalabalığın içinde Colter'in yarışçı arkadaşlarıyla takılıyorlardı.

Knox'un bu kadar seveni, bu kadar destekçisi olması içimi ısıtıyordu. Çünkü o da her zaman onların yanındaydı.

Yarışçılar önümüzden geçmeye devam ediyordu. Knox'un yeni takım arkadaşı Ronnie için yarım ağız tezahürat yaptım. Flynn'den yalnızca bir yaş büyüktü, sarışın mavi gözlü o klasik Amerikan çocuk havasıyla özellikle kadın hayranların gözdesi olmuştu. Knox onun iyi bir çocuk olduğunu söylüyordu. Seyahatlerde kardeşine yakın yaşta biriyle bir arada olmak hoşuna gidiyordu, sanırım ona Flynn'i hatırlatıyordu. Bense yalnızca Knox'un onu da geride bırakmasını istiyordum.

Önümüzde bir kaza oldu, kalabalıktan hep bir ağızdan "Oooo!" sesleri yükseldi.

"Kimdi o?" diye sordu Flynn.

Hendrick, Flynn'in diğer yanında kıkırdadı. "Link"

Adam motorunu yerden kaldırıp yeniden binmeye çalıştı. Motor çalışmayınca üzerinden inip aleti kenara itti, sonra tekmeleyip durdu.

Bizim çadır kahkahaya boğuldu. Belki biraz çocukçaydı ama olsun.

Dakikalar yavaş ilerliyordu, Knox her turda farkı biraz daha açıyordu. Artık kimse onu yakalayamayacağını kabullenmiş gibiydi ama seyirciler ayaklanmış, ona tezahürat yapıyordu.

Son turda ayaklarımın ucunda zıplamaya başladım. Flynn yan gözle bana bakıp sırtıyor ama tek kelime etmiyordu. Havalı takılıyordu ama heyecandan içi içini yiyordu.

Pembe forması yeniden görüldüğünde artık ne kadar komik görüneceğini umursamıyordum. Flynn'in kolunu tuttum ve birlikte zıpladık. Knox son turu tamamlayıp damalı bayrağı geçtiğinde ikimiz de deliler gibi bağırdık.

Hep birlikte Neon Punch römorkuna indik. Knox motorunu kenara çekmiş, gözlüğünü ve kaskını çıkarmıştı. Ne kadar yorgun olduğuna aldırmadan kendimi kollarına attım.

"Kazandın!" dedim boynuna sarılırken.

"Şüpheli mi vardı?" Nefes nefeseydi ama yine de beni sımsıkı sardı.

"Asla." Geri çekilip yüzüne baktım. "Seni seviyorum. Seninle gurur duyuyorum. Başardın bel!"

"Başarmam gerekiyordu. Yoksa kardeşlerim, bu ilişkide kupaları senin kazandığını söyleyip duracaktı."

Kahkahamı tutamadım. "Demek artık sayıyoruz ha?"

"Saymıyoruz. Tabii kupalardan çok daha önemli şeylerle ilgili değilse."

"Mesela... Kimde daha çok pembe kıyafet olduğu gibi mi?"

Başını iki yana sallarken gözleri neşeyle parlıyordu. “Ben de seni seviyorum, prenses.”

“Ama ben seni daha çok,” dedim, sırf o güzel, çamur içindeki yüzünde bir tebessüm daha görebilmek için.

“İmkânsız,” dedi.

Düzenleme
Ny.ozlem